

LEVEN

The image shows the front cover of a book. The cover is a deep red color with a fine, woven texture. It features blind-tooled decorative elements: a large, arched frame in the center, and a smaller, rectangular frame within it. The word "LEVEN" is printed in a large, gold-colored, serif font across the top of the cover. The overall design is classic and elegant.

Troost mijn volk

L E V E N

Het
onfeilbaar bewijs
uit het Woord van den
Schepper dat hij voor den
mensch den weg voorzien heeft
om eeuwig leven op aarde te
verkrijgen, en dat de aarde
in een paradijs veran-
derd zal worden.

door J. F. Rutherford
schrijver van

De Harp Gods

Regeering

Schepping

en andere boeken

Verzoening

Bevrijding

De Hel

Uitgevers

Wachttoren Bijbel & Tractaat Genootschap
Brooklyn, New York, U. S. A.

Haarlem, Bern, Maagdenburg, Londen, Toronto, Kaapstad, Brussel,
en in andere landen

Aan
JEHOVA GOD

Den genadigen Gever van Eeuwig Leven

Is dit Boek opgedragen.

„De genadegift van God is het eeuwige leven,
door Jezus Christus onzen Heer.”

LIFE — Hollandish

Copyrighted 1929 by

J. F. Rutherford

MADE IN SWITZERLAND

VOORREDE

EEUWENLANG heeft de mensch gezocht naar de bron van eeuwige jeugd, opdat hij zich altijd zou mogen verheugen in gezondheid, vrede en eindeloos geluk. Deze groote verborgenheid is altijd bij Jehova God geweest. Zijn tijd is gekomen om het den mensch te openbaren, en aan allen die dit wenschen te weten, den weg tot eeuwig leven op aarde bekend te maken. Jezus zeide: „Dit is het eeuwige leven, dat zij u kennen den eenigen waarachtigen God en Jezus Christus dien gij gezonden hebt.” Dit toont aan, dat kennis van den weg ten leven noodzakelijk is. Dit boek is geschreven om de menschen in staat te stellen deze onschatbare kennis te verkrijgen. De groote geheime schat der waarheid ligt in het Woord van God, en de onderzoeker moet hem daar vinden. De volgende bladzijden zullen den lezer in staat stellen hem op te sporen.

Job is een bijzonder karakter in den Bijbel. Het boek dat zijn naam draagt, is langen tijd een verborgenheid geweest, die alleen in God's tijd begrepen kon worden. Hierin worden de profetische woorden van het Boek Job naast de nu bekend zijnde feiten geplaatst, en de onderzoeker wordt daardoor in staat gesteld de beteekenis van dit boek in te zien.

Als de menschheid tot volmaaktheid van lichaam en geest hersteld kan worden en voor eeuwig op aarde in voorspoed, gezondheid, vrede en geluk kan leven, dan zullen al de moeilijkheden waaronder de wereld gebukt gaat, opgelost worden. Dit zijn de zegeningen die God nu voor den

mensch ontsluit. Leven door verlossing en herstel is God's weg, en daarom de eenige voor den mensch om eeuwig te leven. Ieder mensch moet tot kennis van dit feit gebracht worden. Ouders zijn aan zichzelf en aan hun kinderen verschuldigd deze kennis te verkrijgen. Zij is binnen het bereik van allen.

De Schrijver

VOORBERICHT VAN DEN UITGEVER

DIT boek is geen propaganda. Het is geen deel van een propaganda-schema. Zijn bladzijden bevatten feiten van het hoogste belang voor de opvoeding der menschen. Den lezer wordt niet gevraagd zich ergens bij aan te sluiten en dit wordt ook niet verwacht. Hem wordt niet gevraagd geld bij te dragen, noch wordt dit verlangd. De feiten worden hem voorgelegd om hem in staat te stellen God's weg, en daarom den eenigen weg, te zien waardoor de mensch eeuwig leven op aarde kan verkrijgen.

Jehova God maakte deze aarde voor den mensch en schiep den mensch voor de aarde. Hij alleen kan en wil den mensch eeuwig leven op aarde geven. Dit boek brengt God's genadige voorziening voor den mensch onder de aandacht van den lezer. Het bewijs dat hierin naar voren wordt gebracht, toont aan, dat God's bestemde tijd voor den mensch gekomen is om den weg ten leven te kennen en te verstaan.

Het is niet een godsdienstig boek. Het rukt het masker af van huichelarij, overlevering en vormendienst, en plaatst de waarheid voor den mensch. Als gij het leest zult gij in staat zijn, het te begrijpen, en het zal u verblijden. In het volle vertrouwen dat het zware lasten van de verdrukten zal wegnemen en vreugde brengt aan de bedroefden wordt het uitgegeven.

De Uitgever

LEVEN

L E V E N

HOOFDSTUK I

HERSTEL

SALOMO Isaäcson had tachtig jaren van zijn levensweg afgelegd. Hij had een veelbewogen leven achter den rug. Zijn lichaam was door jaren van inspanning en lijden gebogen. Zijn haar was wit als opgejaagde sneeuw. Zijn lange golvende baard bedekte eenigszins zijn ingevallen borst. De oude man zat in de veranda van zijn eenvoudige woning en las uit een zeer beduimeld exemplaar van den Hebreeuwschen Bijbel. Zoo nu en dan wilde hij tegen zijn trouwe huisvrouw Rebecca spreken over een of anderen tekst die betrekking had op hun voorvaderen. Eenmaal hadden Isaäcson en zijn goede vrouw een lange reis gemaakt naar de heilige stad en daar met anderen van hun volk hunne tranen gestort voor den klaagmuur die gebouwd werd van steenen, waarvan verondersteld wordt, dat de wijze Salomo ze uit de steengroeven had laten delven. Evenals anderen van hun ras verlangden en hoopten beiden, dat de tijd komen zou, dat hun volk het land van belofte wederom mocht bezitten.

De toegangspoort tot het erf van deze bescheiden woning stond op een kier. Aan beide zijden van het grintpad, dat tot het huis leidde, groeiden

zoetgeurende bloemen die vroeg in Juni bloeien. De dauwdroppels van den morgenstond hingen nog aan de bladeren der rozestruiken en de kolibries fladderden rond en verzamelden het honigsap uit de bloesems van de kamperfoelie ; de zangvogels, neergestreken op de altijdgroene boomen die op het erf groeiden, kweelden hun vroolijke morgenzangen. Het schouwspel was eenvoudig, maar aangenaam en aanlokkelijk. Een jonge man die aan kwam wandelen, overzag spoedig den toestand, ging de poort binnen en liep vlug naar het huis, groette toen hij naderbij kwam den ouden man met een vriendelijken glimlach en een vroolijk „goeden morgen”. De oude man beantwoordde zijn groet, maar met droefheid in zijn oog en aandoenlijkheid in zijn stem.

„U leest in het goede Boek, zie ik”, sprak de jonge man. „Ik hoop, dat U er veel vreugde in vindt dit op dezen prachtigen Juni-morgen te doen.”

„Vreugde?” antwoordde de oude man. „Neen, eerder droefheid. Ik heb mijn goede vrouw Rebecca juist voorgelezen uit den Negentigsten Psalm. Deze woorden werden lang geleden door Mozes geschreven. Zij werden door hem gezongen als een gebed tot Jehova, en hun toon is die van een klaagzang. Ik merkte aan Rebecca op, hoe juist Mozes onzen toestand beschrijft. Jongmensch, gij zijt nu in de kracht uwer jeugd, maar er komt een tijd dat ge oud wordt en er uit ziet zooals ge mij nu ziet. Jonge menschen behoorden in de Heilige Schrift onderricht te worden. Laat mij U deze woorden van wijsheid van Mozes voorlezen opdat

gij ze in de dagen die komen in gedachte moogt hebben. Betreffende de menschen schreef Mozes: „In den morgenstond zijn zij gelijk het gras dat groeit. In den morgenstond bloeit het en het groeit; des avonds wordt het afgesneden en het verdort. Want wij worden verteerd door uwen toorn en door uwe grimmigheid worden wij verschrikt. Gij stelt onze ongerechtigheid vóór u, onze heimelijke zonden in het licht uws aanschijns. Want alle onze dagen gaan henen door uwe verbolgenheid, wij brengen onze jaren door als een gedachte. Aangaande de dagen onzer jaren, daarin zijn zeventig jaar, of zoo wij zeer sterk zijn, tachtig jaar, en het uitnemendste van die is moeite en verdriet; want het wordt snellijk afgesneden, en wij vliegen daar henen.” — Ps. 90 : 5–10.

„Maar”, zei de jonge man, „weest U zoo goed en leest U ook vers drie, en dan de verzen twaalf tot zeventien, van datzelfde gebed van Mozes, en ge vindt daarin eenige troost en hoop. Mag ik ze U voorlezen? „Gij doet den mensch wederkeeren tot verbrijzeling en zegt: Keert weder, gij menschenkinderen. Zoo leer ons onze dagen tellen, dat wij een wijs hart bekomen. Keer weder, O Heer, tot hoe lang? En het berouwe u over uwe knechten. Verzadig ons in den morgenstond met uwe goedertierenheid, zoo zullen wij juichen en verblijd zijn in alle onze dagen. Verblijd ons naar de dagen waarin gij ons gedrukt hebt, naar de jaren waarin wij het kwaad gezien hebben. Laat uw werk aan uwe knechten gezien worden en uwe heerlijk-

heid over hunne kinderen. En de liefelijkheid van den Heer onzen God zij over ons; en bevestig gij het werk onzer handen over ons, ja het werk onzer handen, bevestig dat.”

„Jongmensch, ik zie dat gij een Heiden zijt en van jeugdigen leeftijd; door welke middelen is het U mogelijk de woorden van den ouden Mozes op zulk een verstandige wijze te beschouwen?”

„Van het naamplaatje op de deur weet ik dat U Mr. Salomo Isaäcson bent. Mr. Isaäcson, wilt U het niet als een onbeleefdheid opvatten, dat iemand van mijne jaren spreekt tot U wiens hoofd is vergrijsd en wiens jaren U wijsheid hebben gebracht. Ik verzeker U dat ik niet mijn eigen leer en wijsheid spreek, maar ik herhaal slechts de woorden van hem in wien alle wijsheid is. Jehova is de God uwer vaderen. Hij is de God van Abraham, Izaäk, Jacob, Mozes, David en den wijzen Salomo. In de woorden die U zoo juist gelezen hebt, wordt de wijsheid van den Almachtigen God tot uitdrukking gebracht. U zult indachtig zijn, dat David zeide: ‚De geest des Heeren heeft door mij gesproken, en zijn woord was op mijn tong.’ (2 Sam. 23 :2) Door dezelfde macht sprak Mozes en schreef de woorden die ge zoeven gelezen hebt. De geest van den Heere God is zijn macht die onzichtbaar is voor menschenlijke oogen. Hij oefent die macht over de menschen uit naar zijn wil, en laat de menschen schrijven hetgeen hij wenscht dat zij zullen schrijven. Naar ik begrijp, bedoelde David dit toen hij zeide, dat de geest des Heeren op hem was. Ongetwijfeld schreef Mozes de pro

fetie omtrent God's voornemens met den mensch overeenkomstig hetgeen Jehova God hem te schrijven gaf. De bestemde tijd moet komen waarin deze profetie vervuld moet worden en de mensch haar beteekenis zal verstaan. Anders zou er geen aanleiding zijn, zulk een profetie op te teekenen. De feiten schijnen afdoende te bewijzen, dat God's bestemde tijd nu gekomen is voor de vervulling van de profetie en voor de menschen deze en andere dergelijke profetieën te verstaan, en een juist begrip daarvan moet den mensch vreugde geven. Dit is de reden waarom ik uitdrukking gaf aan de hoop, dat gij vreugde zoudt hebben bij het lezen van de Heilige Schrift.

„Indien God Mozes en David wilde gebruiken om de profetieën neer te schrijven, is het redelijk, dat we ook tot de gevolgtrekking komen dat hij andere menschen wil gebruiken om de feiten te vermelden die werkelijk hebben plaats gehad, en die de vervulling dezer profetieën kenmerken. In geen geval is de profetie of de vermelding van haar vervulling de uitdrukking van menschelijke wijsheid. Door middel van profetie heeft God voorspeld wat er in bestemden tijd in betrekking tot den mensch gebeuren zal. Wanneer gebeurtenissen voorvallen, en deze gebeurtenissen of feiten komen nauwkeurig overeen met de omstandigheden, die in de profetie werden beschreven, dan kunnen we daaruit zeer terecht tot de gevolgtrekking komen dat we tot den tijd van de vervulling der profetie gekomen zijn. Het feit dat het Hebreeuwsche volk zoo langen tijd de eenige bewaarders van de Heilige Schrift

waren, alsmede het feit dat zij en de Heidenen de Heilige Schrift met veel belangstelling en nut hebben gelezen, is een bewijs dat God's bedoeling is dat de menschen er bij het lezen troost in zullen vinden.

„De Psalm dien U zoo juist hebt gelezen, is een profetie. Daarin verklaarde Mozes in hoofdzaak, dat God den mensch in den dood zendt en daarna tot den mensch zegt: ‚Keert weder, gij kinderen der menschen.‘ ‚Keert weder,‘ vanwaar en waarheen? mogen wij met recht vragen. Het was leven, dat de mensch bezat en verloor, en de terugkeer waarvan hier gesproken wordt, moet zijn de terugkeer uit den dood, opdat het leven aan den mensch teruggegeven worde. Daarna luidt het gebed van Mozes, dat God berouw zoude hebben of zijn handelwijze ten opzichte van den mensch wilde veranderen. Dat zou alleen kunnen beteekenen, dat God den mensch uit den dood terug zou brengen en hem in den weg van eeuwigdurend leven zou leiden. Al de eeuwen door is de mensch den dood ingegaan. Uit deze verklaring van Mozes moeten wij de gevolgtrekking maken, dat God den mensch uit dien toestand zal laten terugkeeren. Dat dit de uitgedrukte hoop is, wordt aangetoond door de woorden van Mozes in de verzen veertien en vijftien: ‚O verzadig ons in den morgenstond met uwe goedertierenheid, zoo zullen wij juichen en verblijd zijn in alle onze dagen. Verblijd ons naar de dagen waarin ge ons gedrukt hebt, en de jaren waarin wij het kwaad gezien hebben.‘

„De ‚goedertierenheid‘ van God zou, indien deze stipt wordt uitgeoefend, beteekenen, dat de ‚toorn‘ van lijden en dood zou ophouden, en leven wordt gegeven en dat van dien tijd af aan de mensch zich zou verheugen en voor eeuwig zich zou verblijden. Uit de woorden van Mozes, namelijk, ‚Laat uw werk aan uwe knechten gezien worden en uwe heerlijkheid over hunne kinderen‘, moet verstaan worden, dat het werk van God den mensch zal opheffen uit den dood en hem ten leven zal herstellen, en dat dit vreugde zal brengen voor zijn getrouwe knechten en heerlijkheid aan hunne kinderen.

„Indien gij nu verzekerd waart, dat Uw lijden zou ophouden; dat ge hersteld zoudt worden tot de dagen Uwer jeugd; en dat Uw vleesch frisscher zou worden dan dat van een kind, zoudt ge U ten zeerste verheugen, dat weet ik zeker. Ik bemerk, dat gij gelooft, dat de Heilige Schrift, gelijk wordt vermeld, de waarheid bevat die het Woord van God is. Mag ik U herinneren, dat Job deze woorden schreef: ‚Zijn vleesch zal frisscher worden dan het was in de jeugd, hij zal tot de dagen zijner jonkheid wederkeeren. Hij zal tot God bidden, die in hem een welbehagen nemen zal, en zijn aangezicht met gejuich aanzien, want hij zal den mensch zijne gerechtigheid wedergeven.‘ (Job 33 :25,26) Het is zeker, dat Job ook een profetie uitsprak op aanwijzing van Jehova. Ongetwijfeld bad Mozes om dezen zelfden gelukkigen toestand, zooals het bericht van den Psalm, dien ge zooeven gelezen hebt, aantoont.

„Ik zie, dat gij gelooft, dat de Heilige Schrift het ware Woord is dat van Jehova God komt door middel van zijn profeten. Het feit, dat gij dezen Bijbel, zoo vaak doorgebladerd hebt, is een bewijs dat gij dit gelooft. Even zeker dat God Mozes en Job liet schrijven omtrent zijn voornemen den mensch uit den dood terug te brengen en hem de zegeningen te geven van jeugd, gezondheid en leven, even zeker zal God dit groote werk ten uitvoer brengen. Gij zult U herinneren, dat God een van zijn andere profeten zijn voornemen in deze woorden liet vermelden: ‚Alzóó zal mijn woord, dat uit mijnen mond uitgaat, zijn: het zal niet ledig tot mij wederkeeren, maar het zal doen hetgeen dat mij behaagt, en het zal voorspoedig zijn in hetgeen waartoe ik het zend.‘ ‚Ik heb het gesproken, ik zal het ook doen komen; ik heb het mij voorgenomen, ik zal het ook doen.‘ — Jes. 55 : 11; 46 : 11.

„Ik zou U er ook op willen wijzen dat God zijn heiligen profet Daniël er melding van liet maken, dat er een tijd zou komen waarin de kennis onder de menschen zeer vermeerderd zou worden, en dat in dien tijd degenen die ijverig en oprecht de waarheid zoeken, deze zullen verstaan. Nu is de tijd voor de vervulling der waarheid gekomen en degenen die dit inzien en verstaan, verheugen zich daarover. Boeken worden uitgegeven die de feiten die nu gebeuren in het licht stellen, en door deze feiten op de profetieën toe te passen, wordt daar door bewezen dat de bestemde tijd gekomen is om de Heilige Schrift te verstaan. Dit is de bron van mijn kennis omtrent hetgeen gij mij hebt gevraagd.

Mijn vreugde is groot, omdat mij vergund is niet alleen deze wondervolle waarheden te verstaan, maar ook ze aan anderen uit te dragen en daardoor treurige harten te verblijden. Het is een ware vreugde voor de menschen, als zij vernemen, dat Jehova de groote God van gerechtigheid en liefde is, en dat alle zegeningen van hem uitgaan; dat het menschelijk geslacht opgericht zal worden uit lijden en dood en terugkeeren zal tot leven en geluk is het beste nieuws dat aan den mensch gebracht kan worden.

„Herstel beteekent de teruggave van datgene wat men eenmaal bezeten heeft, maar dat men om een goede reden verloren heeft. Alleen hij die het gaf en die wegnam hetgeen men bezat, kan dit wederom teruggeven. Job, die onder ingeving van van God schreef, zeide: ‚De Heer heeft gegeven, en de Heer heeft genomen; de naam des Heeren zij geloofd.’ (Job 1:21) In zijn eigen bestemden tijd en op zijn eigen goede wijze zal God den mensch een volle gelegenheid voor het verkrijgen van de herstellingszegeningen geven. Mozes schreef de woorden: ‚Van eeuwigheid tot eeuwigheid, zijt gij God. Gij doet den mensch wederkeeren tot verbrijzeling; en zegt: Keert weder, gij menschenkinderen.’ Ongetwijfeld is de beteekenis van deze woorden dat God om een goede reden den mensch in den dood zond, en dat hij in bestemden tijd den mensch uit den dood zal terugbrengen. ‚Wederkeeren’ beteekent dat de mensch in zijn oorspronkelijken staat zal teruggebracht worden. Dit moet de goddelijke regel zijn, omdat de Heilige Schrift

dit aankondigt. Het feit dat dit de goddelijke regel is, wil zeggen, dat hij in bestemden tijd op alle menschen zal toegepast worden, omdat God zonder aanzien des persoons handelt.

„Herstel is de groote zegen voor de menscheid. Het moet degenen insluiten die gestorven zijn en degenen die in een stervenden toestand verkeeren. Zie naar deze prachtige bloemen die in Uw voortuin bloeien. Enkele maanden geleden was het winter en zelfs de struiken schenen dood te zijn. Toen kwam de lente en zij herleefden, zij kwamen in blad en de bloemen bloeiden. Dit geeft zeer juist den toestand weer, waarin de menscheid verkeert. Er is een lange donkere en treurige winter-tijd geweest waarin milliarden menschelijke wezens zijn gestorven en andere millioenen op weg zijn naar den dood. Het winterseizoen van den dood loopt ten einde. De lentetijd van God's voornemen is nabij, en de tijd is daarom voor de menschen aangebroken om te ontwaken voor de zegeningen die God voor hen heeft weggelegd. Zoowel Joden als Heidenen kunnen er zich nu over verheugen dat Jehova de alleen ware God is, en dat van hem leven moet uitgaan. Hij is de groote Levensgever. Hoe zullen de menschen op den rechten weg geleid worden? God's profeet schreef: ‚Uw woord is een lamp voor mijn voet, en een licht voor mijn pad.‘ (Ps. 119 : 105) Dat wil dus zeggen, dat de mensch het Woord van God met verstand moet lezen, en zijn leiding volgen.

„Het schijnt volkomen duidelijk te zijn dat het God's bedoeling was, dat Zijn Woord niet vóór zijn bestemden tijd kon worden verstaan, en dat, zooals Daniël verklaart, als deze bestemde tijd gekomen is, het alléén de verstandige is die het verstaat. (Dan. 12 : 10) Een verstandig mensch is hij die op eerlijke en ernstige wijze naar de waarheid in God's Woord zoekt en dan zijn levenswijze dienovereenkomstig inricht. Zijn kennis moet komen uit de Heilige Schrift en uit de natuurlijke feiten in vervulling daarvan; en als hij verstandig is, zal hij zijn wandel hiernaar regelen. Is dit niet in overeenstemming met den regel dien Mozes in zijn gebed vastlegde? ‚Leer ons alzóó onze dagen tellen, dat wij een wijs hart bekomen.‘ (Ps. 90 : 12) Als de bestemde tijd aanbreekt, moeten degenen die willen verstaan God's Woord onderzoeken en al de hulpmiddelen gebruiken die de Heere God voor hen heeft voorzien om te verstaan. Let U in verband hiermede op de woorden van den profeet van Jehova: ‚O mijn volk! neem mijne leer (wet) ter oore, neig uw oor tot de redenen mijns monds. Ik zal mijnen mond opendoen met spreuken, ik zal verborgenheden uitstorten van oudsher; die wij gehoord hebben en weten, en onze vaders ons verteld hebben. Wij zullen ze niet verbergen voor hunne kinderen, voor het navolgende geslacht, vertellende de loffelijkheden des Heeren, en zijne sterkte, en zijne wonderen die hij gedaan heeft. Want hij heeft een getuigenis opgericht in Jacob en eene wet gesteld in Israël, die hij onzen vaders geboden heeft, dat zij ze hunnen kinderen zouden

bekendmaken: opdat het navolgende geslacht die weten zou, de kinderen die geboren zouden worden, en zouden opstaan en vertellen ze hunnen kinderen; en dat zij hunne hoop op God zouden stellen, en God's daden niet vergeten, maar zijne geboden bewaren.' — Ps. 78 : 1-7.

„Daar God zijn voornemen tot uitdrukking heeft gebracht dat hij den mensch veroorloofde zijn profetie te eeniger tijd te verstaan, en wij uit de feiten zien dat wij in den tijd zijn gekomen dat wij ze verstaan, mogen wij dan niet verwachten, dat God in verdere middelen zou voorzien, om de kennis die in zijn Woord vervat is, te vergaderen? In deze dagen van verlichting zijn boeken geschreven of samengesteld, die de Schriftteksten te zamen brengen, die op zekere grondwaarheden toepasselijk zijn. Deze teksten, beschouwd in het licht der feiten die wij voor ons zien, stellen den mensch in staat eenige van de wondervolle voorzieningen waar te nemen die God voor de zegening van den mensch gemaakt heeft. Wij weten dat geen mensch ooit enig geneesmiddel heeft voortgebracht voor de ongelukkige toestanden waarin de menschen hebben geleefd. God heeft het volmaakte geneesmiddel. God's geneesmiddel voor de menschen op aarde bestaat hierin hen op te richten uit den dood en hen gezondheid en sterkte en leven terug te geven. Deze feiten worden uiteengezet in boeken die in dezen tijd worden uitgegeven en de menschen in staat stellen hunne Bijbels te nemen en ze op een begrijpelijke wijze te lezen. Het is mijn voorrecht Uwe aandacht op eenige van deze boeken te vesti-

gen. Ik heb hier eenige die ik gaarne bij U achter zou willen laten. Dit is mijn manier het evangelie van goed nieuws te prediken betreffende God's voornemen voor de herstellingszegeningen die op komst zijn voor alle natiën en volken der aarde.

De Waarheid

„Alle oprechte menschen wenschen de waarheid te weten. Hoe kan de mensch weten, wat de waarheid is en vanwaar zij komt? Er moet een Allerhoogste zijn die boven allen is en van wien alle goede dingen uitgaan. Deze is Jehova God, de Schepper van hemel en aarde. (Jes. 42 : 5) Hij is de almachtige God en zijn macht kent geen grenzen. (Gen. 17 : 1-3; 35 : 11) Hij is ‚de Allerhoogste‘ boven alle anderen. (Ps. 91 : 1) Jehova God is rechtvaardig, wijs en de volkomen uitdrukking van liefde. ‚Hij is de Rots, zijn werk is volmaakt; want al zijne werken zijn gericht: een God van waarheid en zonder ongerechtigheid, rechtvaardig en recht is hij.‘ (Deut. 32 : 4) Hij is daarom de bron der waarheid. Zijn Woord is de uitdrukking van de waarheid voor het welzijn van den mensch. Al de wegen van Jehova God zijn waar en recht. (Ps. 33 : 4) Een begrip van zijn Woord, als opgeteekend in de Schriften, beteekent de waarheid te bezitten. De waarheid is schoon en welluidend, en als zij goed begrepen wordt, vormt zij liefelijke muziek, die het hart des menschen verblijdt. Koning David was een bedreven harpspeler. De naam David beteekent ‚geliefde Gods‘, en er

staat geschreven, dat David een man naar God's hart was. (1 Sam. 13 : 14) Zeer terecht vergelijkt God daarom zijn waarheid met een harp. De Bijbel wijst er op, dat de harp, welke is zijn waarheid, gedurende een langen tijd gebruikt en eerst daarna begrepen en gewaardeerd zou worden, en dat dan haar muziek vreugde zou brengen aan degenen die hooren willen. Hij liet deze schoone verklaring in zijn Woord opteekenen: ‚Hoort dit, alle gij volken; neemt ter oore, alle inwoners der wereld: zoowel geringen als aanzienlijken, te zamen rijk en arm. Mijn mond zal enkel wijsheid spreken en de overdenking mijns harten zal vol verstand zijn. Ik zal mijn oor neigen tot een spreuk, ik zal mijne verborgene rede openen op de harp.‘ — Ps. 49 : 2-5.

„Een gelijkenis is een verborgen of duister gezegde. Door middel van gelijkenissen liet de Heer veel in zijn Woord schrijven, opdat de beteekenis er van verborgen mocht blijven tot zijn bestemden tijd om het te openbaren gekomen zou zijn. De vijand Satan heeft ook vele verkeerde begrippen over het Woord Gods teweeggebracht, door den naam van Jehova te lasteren. Jehova wist dit van tevoren en voorzeide, dat hij te bestemder tijd voor zijn volk de waarheid zou herstellen en dat hij hun verstand zou openen, opdat zij zouden zien en zich zouden verheugen. Het eerste deel van het herstellingswerk is de teruggave van de waarheid die zoo lang voor de menschen verborgen is geweest. Een beeld hiervan wordt gevonden in de ondervindingen van het volk Israël, nadat het ge-

vankelijk naar Babel gevoerd was. De vaten van den tempel werden door de Babyloniërs medegenomen. Te bestemder tijd gebruikte Jehova Syrus den Pers om deze vaten van den tempel of het huis des Heeren in eere te herstellen. Deze vaten werden overhandigd aan Sesbazzar (Zerubbabel) om weer in den tempel geplaatst te worden, als deze te Jeruzalem zou herbouwd zijn. Evenzoo heeft God zijn Gezalfde gebruikt om aan zijn volk het begrip van zijn waarheid terug te geven; en om deze reden kan de waarheid van het goddelijk voornemen nu begrepen en gewaardeerd worden. Het herstel van de waarheid bewijst afdoende, dat teruggave een van de onveranderlijke wetten van Jehova God is. Herstelling is een van de groote waarheden, eens duidelijk verkondigd en langen tijd in vergetelheid geweest; en nu is de tijd om dit te verstaan gekomen, omdat het God's bestemde tijd is.

Wet

„De wet van God is rechtvaardig en volmaakt. Zijn bepalingen of verordeningen zijn altijd juist. Een begrip hiervan en gehoorzaamheid hiertegenover brengt vrede en vreugde met zich mede. (Ps. 89:15; 19:8,9) Het volk Israëls was God's uitverkoren volk en werd door hem gebruikt om zijn voornemens met de menschheid te voorschaduwten. De wet die hij aan de Israëlieten gaf, maakte zijn wijze van handelen bekend en kondigde betere, toekomstige dingen aan. Herstel in den vorigen

toestand is een van de groote deelen van God's voornemens, die bij zijn wet bepaald zijn. Herstel werd geeischt krachtens gerechtigheid. Als iemand den os van zijn naaste stal, werd hij gedwongen de geleden schade te vergoeden. Als de dief niet in staat was, door gebrek aan bezittingen de schade te vergoeden, moest de man zelf voor zijn verkeerde handeling verkocht worden en de prijs aan den benadeelde uitbetaald worden.

„Als iemand het dier van zijn buurman leende en het dier stierf, werd de leener gedwongen schadevergoeding te geven. ,Indien een dief gevonden wordt in het doorgraven (inbreken) en hij wordt geslagen, dat hij sterft, het zal hem geen bloedschuld zijn. Indien de zon over hem opgegaan is, zoo zal het hem een bloedschuld zijn. Hij zal het volkomen wedergeven: heeft hij niet, zoo zal hij verkocht worden voor zijn dieverij. En wanneer iemand van zijn naaste wat begeerd, en het wordt beschadigd of het sterft, zijn heer daar niet bij zijnde, zal hij het volkomen wedergeven.’ — Ex. 22 : 2, 3, 14.

„Onder de wet die God gaf, werd iemand die door onachtzaamheid of met opzet door brand de vernieling van de bezittingen van zijn naaste veroorzaakte, gedwongen daarvoor schadeloosstelling te geven. ,Wanneer een vuur uitbreekt en vat de doornen, zoodat de korenhoop verteerd wordt, of het staande koren, of het veld, hij die den brand heeft aangestoken, zal het volkomen wedergeven.’ — Ex. 22 : 6.

„Voorts werd door de wet Gods, die hij aan Israël gaf, bepaald, dat indien iemand zijn naaste bedroog en daardoor in het bezit van diens eigendom kwam of het met geweld hem ontnam; of hetgeen verloren was, had gevonden en omtrent het vinden daarvan loog met de bedoeling het voor zich te behouden, zoo iemand in al deze gevallen gezondigd had en hij dit moest teruggeven. „Het zal dan geschieden, dewijl hij gezondigd heeft en schuldig geworden is, dat hij weder uitkeeren zal den roof dien hij geroofd heeft, of het onthouden, dat hij met geweld onthoudt, of het bewaarde, dat bij hem te bewaren gegeven was, of het verlorene, dat hij gevonden heeft; of van alles waarover hij valschelijk gezworen heeft, dat hij hetzelve in zijne hoofdsom wedergeven en nog het vijfde deel daarenboven toedoen zal: wiens dat is, dien zal hij dat geven op den dag zijner schuld.’ — Lev. 6 : 4, 5.

„Door de wet, die God aan Israël gaf, werd bepaald, dat indien iemand een beest, dat aan een ander toebehoorde, doodde, hij daarvoor vergoeding moest geven. Als hij zijn naaste onrecht aan deed of een mensch doodde, moest hij een gelijke straf ondergaan. „En hij die enig mensch doodt, zal zekerlijk ter dood gebracht worden. En hij die een beest doodt, zal dit vergoeden; beest voor beest. En als iemand zijn naaste een gebrek toegebracht zal hebben, gelijk hij gedaan heeft, zoo zal ook hem gedaan worden; breuk voor breuk, oog voor oog, tand voor tand; gelijk als hij een mensch een gebrek zal toegebracht hebben, zoo zal ook hem toegebracht

worden, en hij die een beest doodt, die zal het vergoeden: en hij die een mensch doodt, die zal ter dood gebracht worden. Eenerlei wet zult gij hebben, zoowel voor den vreemdeling, als voor iemand van uw eigen land: want ik ben de Heer uw God.' — Lev. 24 : 17-22.

„Indien iemand als gevolg van armoede zijn eigendom verloor en een ander dit eigendom verkreeg, zoo kon degene die er recht op verkregen had, dit eigendom slechts behouden tot den tijd van het jubeljaar en dan moest hij het teruggeven aan den oorspronkelijken eigenaar, die zijn bezitting verloren had. „Dan zal hij de jaren zijner verkoopning rekenen, en het overschot zal hij den man wien hij het verkocht had, weder uitkeeren, en zal weder tot zijne bezitting komen. Maar indien zijne hand niet gevonden heeft wat genoeg is om aan hem weder uit te keeren, zoo zal zijn verkochte goed in de hand van deszelfs koper zijn tot het jubeljaar toe; maar in het jubeljaar zal het uitgaan, en hij zal tot zijne bezitting wederkeeren.' — Lev. 25 : 27, 28.

„De wet van God is rechtvaardig; daarom stelt God door zijn wet vast, dat teruggave datgene is wat zijne gerechtigheid eischt.

Barmhartigheid

„Herstel tot vorig bezit is een openbaring van God's barmhartigheid tegenover zijn schepselen. God's barmhartigheid duurt eeuwig. (Psalm 118:1) Deze goddelijke regel werd geopenbaard in God's

handelingen met het volk Israëls. Dit volk brak herhaalde malen het verbond, dat God met hen gemaakt had ten einde zijn wijze van handelen duidelijk te maken en als openbaring van zijn barmhartigheid, zond God zijn profeet tot de Israëlieten en noodigde hen uit om in zijn gunst hersteld te worden. ‚Keer terug, gij afvallig Israël, spreekt de Heer, zoo zal ik mijn toorn op u niet doen vallen; want ik ben barmhartig, spreekt de Heer, en ik zal den toorn niet in eeuwigheid behouden. Keer terug, o afvallige kinderen, spreekt de Heer . . . Keer terug, gij afvallige kinderen, en ik zal uwe afvalligheid genezen. Zie, wij komen tot u; want gij zijt de Heer onze God.’ (Jer 3:12, 14, 22, Eng. Vert.) Door middel van zijn profeet maakte God zijn voornemen bekend om barmhartigheid aan de zondaren te betoonen en hun de gelegenheid te geven, de herstelzegeningen te ontvangen. ‚De goddelooze verlate zijnen weg, en de ongerechte man zijne gedachten; en hij bekeere zich tot den Heer, zoo zal hij zich zijner ontfermen, en tot onzen God, want hij vergeeft menigvuldiglijk.’ (Jes. 55:7) Hierdoor wordt God’s genade en goedertierenheid tegenover de menschen bewezen en herstel ten leven zal een groote openbaring van zijn gerechtigheid en barmhartigheid zijn.

Leven voor den Mensch

„God’s genadegift voor den mensch is leven. Een kind wordt geboren, groeit op tot volwassenheid, heeft veel lijden en ontbering te verduren,

wordt ziek, kwijnt weg en sterft. Velen sterven vroegtijdig; anderen bereiken een leeftijd van zestig of meer jaren en sterven dan. Naar verhouding heeft slechts een klein aantal menschen een halve eeuw geleefd. De groote meerderheid sterft op jeugdigen leeftijd. Toen God Mozes liet schrijven: ‚Gij doet den mensch wederkeeren tot verbrijzeling, en zegt: Keert weder, gij menschenkinderen’ (Ps. 90 : 3), wat werd toen daarmede bedoeld? Waartoe werd hij uitgenoodigd, weder te keeren? Het juiste antwoord op deze vragen werpt een groot licht op de waarheid van de herstelzegeningen, die de Heer voorzien heeft. Het juiste antwoord wordt uitsluitend in God’s Woord der waarheid gevonden.

‚God is de Schepper van hemel en aarde. ‚De aarde is des Heeren, en hare volheid.’ (Jes. 42 : 5; Psalm 24 : 1) God schiep de aarde voor den mensch en den mensch voor de aarde. (Jes. 45 : 12, 18) God schiep eerst de aarde, en daarna ‚formeerde hij den mensch uit het stof der aarde en blies den adem des levens in zijn neusgaten; alzoo werd de mensch tot een levende ziel.’ (Gen. 2 : 7) Door middel waarvan God den mensch het leven gaf, wordt duidelijk door deze woorden aangetoond. Hij gaf hem niet een onsterfelijke ziel, maar hij maakte den mensch tot een schepsel, een ademend, gevoelend wezen, hetwelk een ziel is. In overeenstemming hiermede schreef Job: ‚De Heer heeft gegeven en de Heer heeft genomen; de naam des Heeren zij geloofd.’ (Job 1 : 21) In overeenstem-

ming hiermede verklaarde Mozes, dat God den mensch tot verbrijzeling keert. Maar waarom ont-
nam God den mensch hetgeen hij hem gegeven
had, namelijk leven op aarde?

Ongehoorzaamheid

„De wet van God beteekent zijn vastgestelden regel, die het goede gebiedt te doen en het kwade met straf bedreigd. De wet zou tegenover de overtreders niet gehandhaafd kunnen worden, als er geen straf op de overtreding gesteld en toegepast zou worden. Onverschillig of een verkeerde handeling groot of klein is, zij is een overtreding van de wet. Daar de wet nauwgezet is, moet de straf uitgevoerd worden, gelijk deze aangekondigd is. God had van tevoren een prachtigen hof geschapen, welken hij Eden noemde, en hij plaatste den mensch in dien hof om dien te bebouwen en te bewaren. Het was God's hof en niet die van den mensch. Het was daarom volkomen op zijn plaats, dat God een wet of regeling maakte om den mensch en zijn handelingen in dien hof te leiden. Daarom staat er geschreven: ‚En de Heere God gebood den mensch, zeggende: Van allen boom dezès hofs moogt gij vrijelijk eten; maar van den boom der kennis des goeds en des kwaads, daarvan zult gij niet eten; want ten dage als gij daarvan eet, zult gij den dood sterven.‘ — Gen. 2 : 16, 17.

„Het kennelijk doel van God was den mensch te leeren, dat volledige gehoorzaamheid aan de wet van zijn Schepper voor den mensch noodzake-

lijk was om te blijven leven. De opzettelijke overtreding van God's wet zou voor den mensch het wegnemen van het recht om te leven beteekenen. God eischte van den mensch, niet iets groots en moeilijks te doen om zijn wet te houden. Hij eischte, dat de mensch zich er van zou onthouden, een zekere zaak te doen. Deze zekere zaak was slechts een kleinigheid, en Adam had er zich gemakkelijk van kunnen onthouden datgene te doen, wat hem verboden was. Door de opzettelijke ongehoorzaamheid aan deze wet, bewees Adam zijn gebrek aan waardeering voor het leven, alsmede een gebrek aan liefde en waardeering voor God, den grooten Levengever. Indien Adam ongestraft God's wet had kunnen overtreden, door van de hem verboden vruchten te eten, dan had hij iedere verkeerde handeling ongestraft kunnen doen. Als Adam God had liefgehad, had hij er zelfs niet over gedacht, zijn gebod te overtreden. Adam toonde door zijn handeling, dat hij uiterst zelfzuchtig was. Hij stelde hetgeen hem verboden was boven de goedkeuring van God. Niet alleen dat Adam God opzettelijk ongehoorzaam was door het eten van de verboden vrucht, maar hij beschuldigde zijn vrouw, hiervoor verantwoordelijk te zijn, en wierp ook een blaam op God die hem zijn vrouw gegeven had.

„Wat nog van het meeste belang was, is dit: God had zijn wet afgekondigd, alsmede de straf die gesteld was op de moedwillige ongehoorzaamheid aan die wet. Het Woord Gods moet van kracht blijven. Het moet onwrikbaar zijn, wat het ook is. Het zou voor hem onbestaanbaar zijn, een

wet te maken, toe te staan dat deze overtreden werd en vervolgens na te laten of te weigeren, de straf toe te passen die hij aangekondigd had. De toepassing van wet beteekende, dat hij Adam het leven, dat hij hem gegeven had, moest ontnemen. Het recht op dit leven was afhankelijk van Adam's gehoorzaamheid aan den Gever. Het wegnemen van dit leven was een gevolg van ongehoorzaamheid aan Adam's kant. Daarom veroordeelde God Adam, om de door de wet voorgeschreven straf te ondergaan. De woorden van dit goddelijk besluit stellen met groote duidelijkheid vast, dat Adam genomen was uit het stof der aarde, dat hem het leven gegeven was en dat dit leven nu van hem weggenomen moest worden en hij tot het stof moest wederkeeren. — Gen. 3 : 17-19.

„De uitvoering van dit goddelijk vonnis nam een tijdperk van ongeveer 930 jaren in beslag. Op het oogenblik dat het vonnis werd geveld, werd Adam het recht om te leven ontnomen. De mensch werd uit den hof des Heeren in Eden verdreven en gedwongen, zich daarbuiten met onvolmaakt voedsel te voeden. Hij werd ziek en stierf aan het einde der 930 jaren. In dit tijdperk van de voltrekking van het doodsoordeel werden Adam's kinderen verwekt en geboren. God had Adam de macht gegeven, leven op zijn nageslacht over te brengen; maar aangezien het recht op leven Adam ontnomen werd, voor dat hij zijn kinderen verwekte, was het hem onmogelijk, dit recht op leven op zijn nakomelingen over te dragen. Aangezien Adam onder de straf des doods en dus een

zondaar was, werden al zijn kinderen als zondaren geboren als natuurlijk gevolg daarvan. Deze regel werd door den profeet des Heeren bekendgemaakt, toen hij schreef: ‚Zie, ik ben in ongerechtigheid geboren, en in zonde heeft mij mijne moeder ontvangen.‘ — Ps. 51 : 7.

„Het leven des menschen werd hem dus op wettige en rechtmatige wijze ontnomen. Als gevolg hiervan zijn alle menschen zonder het recht op leven geboren. Al dezulken hebben slechts leven op aarde uit lankmoedigheid of vergunning, die God hun verleent. Indien de mensch ooit het leven en het recht op leven zal bezitten, is het God alleen, die daartoe de noodzakelijke voorzieningen getroffen zal hebben. Het feit, dat hij Mozes de profetie betreffende het herstel van den mensch liet schrijven, bewijst reeds op zichzelf, dat God deze voorzieningen zou treffen.

„Nadat Job gezegd had: ‚De Heer heeft gegeven en de Heer heeft genomen; de naam des Heeren zij geloofd,‘ zeide hij ook: ‚Als een man gestorven is, zal hij weder leven? Ik zoude alle dagen mijns strijds hopen, totdat mijne verandering komen zoude, dat gij zoudt roepen, en ik u zoude antwoorden; dat gij tot het werk uwer handen zoudt begeerig zijn.‘ (Job 14 : 15) Daar dit een deel van het Woord van God is, is het een verder bewijs voor God's voornemen, den mensch terug te geven van leven te verleen.

„Eeuwenlang heeft de dood geheerscht. Verreweg het meerendeel van degenen die geboren werden, is nu ten grave gedaald. De dood is de vijand

van den mensch, omdat het precies het tegenovergestelde van leven is. Als de dood intreedt, houdt het leven op. Allen die in de graven zijn, bevinden zich in een toestand van onbewustheid, gelijk geschreven is: ‚Want de levenden weten, dat zij sterfen zullen, maar de dooden weten nietmetal, zij hebben ook geen loon meer, maar hunne gedachten is vergeten. Alles wat uwe hand vindt om te doen, doe dat met uwe macht; want daar is geen werk, noch verzinning noch wetenschap, noch wijsheid in het graf, waar gij henengaat.‘ — Pred. 9 : 5, 10.

„Daarom zijn allen die in het graf gegaan zijn, in het land of den toestand van den vijand, namelijk den dood. De duistere gezegden of gelijkenissen van God door zijn profeten beginnen nu in het licht, dat God zijn volk geeft, verstaan te worden. Dit wijst op God's voornemen, den mensch in den vorigen staat te herstellen. Onder de verklaringen, die als gelijkenissen opgeteekend werden, is deze: ‚Zoo zegt de Heer: bedwing uwe stem van geweest en uwe oogen van tranen; want daar is loon voor uwen arbeid, spreekt de Heer, want zij zullen uit het land van den vijand terugkeeren en er is verwachting voor uwe nakomelingen, spreekt de Heer, want uwe kinderen zullen wederkomen tot hunne landpale.‘ (Jer. 31:16, 17) Dit is een bewijs, dat de dooden zullen wederkeeren en in hun vorigen toestand hersteld zullen worden.

„De barmhartigheid en goedertierenheid Gods zullen tot alle menschen uitgestrekt worden, door

dat hun allen een gelegenheid tot herstel gegeven zal worden. Dat herstel, dat wil zeggen de terug-gave van het leven aan den mensch, inderdaad komen zal, wordt aangetoond door de woorden van God ,die hij door zijn profeet sprak, namelijk: ,Maar wanneer de goddelooze zich bekeert van al zijne zonden die hij gedaan heeft en alle mijne inzettingen onderhoudt en doet recht en gerechtigheid: hij zal gewisselijk leven, hij zal niet sterven.' (Ezech. 18 :21) ,Geeft de goddelooze het pand weder, betaalt hij het geroofde, wandelt hij in de inzettingen des levens, zoodat hij geen onrecht doet, hij zal zekerlijk leven, hij zal niet sterven.' — Ezech. 33 :15.

Verplichting

„Geen schepsel kan God verplichten iets te doen. Maar God kan zichzelf verplichten te doen hetgeen hij zich voorgenomen heeft tot stand te brengen. Met andere woorden, als God een regel vastgesteld heeft, legt hij zichzelf de verplichting op, dezen regel of deze belofte ten uitvoer te brengen. God's wet gebood aan Israël, dat terug-gave moet plaatshebben op de wijze, waarop gerechtigheid geopenbaard werd. Herstel of terug-gave eischen nauwkeurig den prijs of de waarde van hetgeen weggenomen was. Indien God uit liefde den prijs voor het herstel van den mensch verschaft, dan verplicht God door deze handeling zichzelf er toe, den mensch de volle gelegenheid te schenken tot herstel van het leven en al de ze-

gingen, die daaraan verbonden zijn. Als God iets belooft te doen, verplicht hij zichzelf daardoor om te doen hetgeen hij beloofd heeft. God deed een onveranderlijke belofte, dat hij den prijs zou verschaffen, om den mensch van den dood en het graf te verlossen. Door zijn profeet zeide hij: 'Ik zal ze uit de macht van het graf verlossen; ik zal ze vrijkoopen van den dood: O dood, ik zal uwe plagen zijn; o graf, ik zal uwe vernietiging zijn: berouw zal van mijne oogen verborgen zijn.' — Hosea 13:14, Eng. Vert.

„Deze onvoorwaardelijke belofte den mensch uit de macht des doods en des grafes terug te koopen en zoowel den dood als het graf te vernietigen, vormt het onweerlegbare bewijs, dat God den mensch de gelegenheid tot herstel ten leven zal schenken. Dat beteekent, dat leven, dat het grootste verlangen van den mensch is, voor den mensch zal komen als gevolg van de herstelzegeningen. Daar de aarde de woonplaats voor den volmaakten mensch is, wil het tevens zeggen, dat ook het toekomstig tehuis voor den mensch voor eeuwig op aarde zal zijn. Geen mensch kan naar den hemel gaan. Hij moet van mensch tot geestelijk wezen veranderd worden, om in den hemel te kunnen komen.

„God's belofte, den mensch van den dood te verlossen, toont ook aan, dat het herstellingsproces van den mensch ten leven bewerkstelligd moet worden door de goede diensten van een verlosser. Er volgt verder uit, dat God in zijn bestemden tijd en op zijn wijze dien Verlosser zou verschaffen en

daardoor zou voorzien in den kostprijs voor het herstel van den mensch ten leven. Door aldus in den kostprijs te voorzien, legde God zichzelf de verplichting op, om voor den mensch de gelegenheid voor herstel te openen.

„Verder is deze belofte van verlossing door Jehova het bewijs, dat milliarden dooden, die nu in de graven zijn, uit den dood opgewekt moeten worden, en het voorrecht van de herstelzegeningen geschonken zal worden, indien zij zullen voldoen aan de daarvoor gestelde goddelijke voorwaarden. Daar God zichzelf door zijn belofte om herstel te verleen en door in den kostprijs te voorzien, de verplichting daartoe heeft opgelegd, kan ieder geloovig mensch met vertrouwen uitzien naar den gelukkigen tijd, waarin het arme en lijdende menschelijk geslacht uit dood en lijden zal opgeheven worden en de gelegenheid zal ontvangen, de zegeningen van eeuwigdurend leven door middel van herstel te genieten.

„De Heilige Schrift, die geschreven werd door de profeten, die in opdracht van God schreven, wordt genoemd de Hebreeuwsche Schriften of den Hebreeuwschen Bijbel. Deze worden ook aangeduid met den naam het Oude Testament. Deze Schriften bevatten talrijke bewijzen voor het herstel ten leven van den mensch. Door den mond van iederen profeet sprak God in bedekte of profetische taal omtrent zijn voornemen, den mensch ten leven te herstellen.

Aarde

„God, de groote Schepper, liet door Jesaja deze woorden schrijven: ‚Ik heb de aarde gemaakt en ik heb den mensch daarop geschapen: Ik ben het; mijne handen hebben de hemelen uitgebreid, en ik heb al hun heir bevel gegeven. Want alzoo zegt de Heer die de hemelen geschapen heeft, die God, die de aarde geformeerd en die ze gemaakt heeft; hij heeft ze bevestigd, hij heeft ze niet geschapen, dat zij ledig zijn zou, maar heeft ze geformeerd, opdat men daarin wonen zou: Ik ben de Heer en niemand meer.‘ — Jes. 45 : 12, 18.

„Wonen wil zeggen een blijvende woonplaats hebben. In waarheid is de aarde nu geen blijvende woonplaats. Tot nu toe is het tijdelijk verblijf op aarde kort geweest. Geen mensch heeft een leeftijd van duizend jaren bereikt. Als de boven aangehaalde verklaring van den profeet waar is, dan moet de dag komen, waarop de aarde blijvend door menschen bewoond zal worden. Indien dit niet zoo zou zijn, zou de belofte Gods nietig zijn. Niets kan echter bij God nietig of vruchteloos zijn. Als hij iets wil, beteekent dit, dat het gedaan moet worden. Hij is de almachtige God, en er gaat niets boven zijn macht. (Gen. 17 : 1) Als hij een belofte gedaan heeft, iets tot stand te brengen, zal hij dit ook doen. (Jes. 46 : 11) Daar hij zijn voornemen te kennen gegeven heeft, dat de aarde voor den mensch zal zijn om er blijvend op te wonen, moet eens de tijd komen, waarin dit voornemen ook ten uitvoer gebracht zal worden. Dit kan

slechts dan geschieden, als de mensch in het leven teruggeroepen wordt.

„Toen Adam ter dood veroordeeld werd, deelde God hem verder mede, dat de grond of het aardrijk om Adam's wil vervloekt was (hetgeen zeggen wil: onvoltooid). (Gen. 3:17) Waarom om Adam's wil? Omdat het voor hem noodig zou zijn om te werken ten einde in zijn onderhoud te kunnen voorzien. Werken is voor den lijdenden en sterfenden mensch een groot voorrecht geweest. Als de mensch gedwongen was geweest, zijn leven in ledigheid door te brengen, zou zulks zeer nadeelig voor hem geweest zijn. Alleen God's hof in Eden was een paradijs. Geen ander deel der aarde is ooit een paradijs geweest. Voor zijn bestwil werd de mensch uit deze volmaakte plaats verdreven. Alle eeuwen door is de mensch genoodzaakt geweest, hard te werken en tegen doornen en distelen te strijden om zijn brood te verdienen. Zoo was het niet in Eden, omdat daar de aarde alles opbracht wat voor den mensch noodig was. Het feit, dat Eden volmaakt en het gelukkige tehuis voor den volmaakten mensch was, is een bewijs, dat God in den tijd van herstel de aarde zal maken tot een plaats van schoonheid en heerlijkheid.

„Gedurende vele eeuwen heeft de aarde een geleidelijke verbetering ondergaan. Als het herstel in vollen gang is, zal de woestijn bloeien als een roos. De belofte van God is, dat de aarde tot een heerlijke plaats gemaakt zal worden; en dat is in nauwkeurige overeenstemming met de teruggave aan den mensch van alle dingen die de volmaakte

mensch verloor. Jehova zegt: ‚De hemel is mijn troon, en de aarde de voetbank mijner voeten.‘ ‚Ik zal de plaats mijner voeten heerlijk maken.‘ (Jes. 66 : 1; 60 : 13) De uitspraak van Mozes, die hij als woordvoerder van God deed, is een uitnoodiging voor den mensch om terug te keeren tot volmaakte menschelijkheid en tot een volmaakt tehuis.

Meer dan twee duizend jaar geleden verkoos God de nakomelingen van Abraham en organiseerde dit volk tot een natie. Dit was het eenige volk, dat God ooit zoo begunstigd heeft. Hij bracht hen uit het land, waar zij verdrukt werden. Hij sloot met dit volk een verbond en gaf het zijn wet. Hij streed hunne veldslagen voor hen en betoonde hun van tijd tot tijd zijn groote gunst. Zwichtend voor den slechten invloed van Satan den vijand verbraken de Israëlieten hun verbond en keerden zich van God af. In zijn groote barmhartigheid, die hij hun betoonde, zeide God: ‚Keer terug, gij afvallige kinderen, en ik zal u genezen.‘ Hiermede gaf hij zijn voornemen van hun herstel te kennen. God was lankmoedig met de Israëlieten, maar zij gingen er mede voort, geen acht te geven op het verbond, dat hij met hen gemaakt had. Toen hun ongerechtigheden ten top gestegen waren, maakte hij zijn besluit betreffende hen als volgt bekend: ‚Daarom zegt de Heere God alzoo: Omdat gij uwer ongerechtigheid doet gedenken, doordien uwe overtredingen ontdekt zijn geworden, zoodat uwe zonden gezien worden in alle uwe handelingen; omdat uwer gedacht wordt, zult gij met de hand gegrepen

worden. En gij, o onheilig goddeloos vorst Israëls! wiens dag komen zal ten tijde der uiterste ongerechtigheid, alzoo zegt de Heere God: Doe dien hoed weg, en hef die kroon af: deze zal dezelfde niet wezen. Ik zal verhoogen dien die nederig is en vernederen dien die hoog is. Ik zal die kroon omgekeerd omgekeerd omgekeerd stellen; ja zij zal niet zijn, totdat hij kome, die daartoe recht heeft en wien ik dat geven zal.' — Ezech. 21:24-27.

„De woorden van deze profetie wijzen op het voornemen van Jehova God, om te eeniger tijd Israël te herstellen. Het feit, dat God verklaard heeft, dat Israël in zijn gunst hersteld zal worden, is een verder bewijs voor de opleving uit de dooden. De wensch die boven alle andere dingen gaat, is leven; Daarom zal iedere Jood en iedere Heiden naar kennis uit het Woord Gods zoeken, opdat zij den weg mogen leeren, die tot leven en eindelooos geluk leidt.

„De mensch is God's maaksel. God schiep hem volmaakt. De onvolmaaktheid der menschen is het gevolg van hun vervreemding van God. De oorzaak van deze vervreemding was ongehoorzaamheid. Deze vervreemding en afscheiding van God door de zonde heeft den mensch van het leven beroofd. Volledig herstel in God's gunst moet de teruggave van leven aan den mensch beteekenen. Het gebed van Mozes is daarom een profetie die aantoonst, dat God's gunst tot den mensch zal terugkeeren en dat de heerlijkheid des Heeren onzes Gods over ons zal zijn, en dat hij het werk zijner handen over zijn volk zal bevestigen. Ieder mensch

heeft belang bij het antwoord op het gebed van Mozes en de vervulling van den wensch die daarin uitgedrukt wordt; in de eerste plaats de Joden, omdat zij God's uitverkoren volk waren, en verder de Heidensche natiën en volken van alle landen. Als de Schrift bewijst, dat de Joden hersteld zullen worden, volgt daaruit, dat de herstelzegeningen zich tot de geheele menschheid zullen uitstrekken. Het Joodsche vraagstuk is daarom voor allen van de grootste beteekenis."

HOOFDSTUK II

ISRAELIETEN

DE Israëlieten, ook Joden genaamd, hebben groote liefde voor het land Palestina. Gedurende vele eeuwen was het 't land hunner vaders. Hun verlangen gaat naar een volledige teruggave aan hen uit. Zijn de Joden de rechtmatige eigenaars en hebben zij met recht aanspraak op het volle en ongestoord bezit van het land Palestina? Zullen de Joden in het bezit van het land Palestina hersteld worden, daar hun blijvend tehuis bouwen en dan in vrede wonen? Als men nu over voldoende bewijzen beschikte om deze vragen in bevestigenden zin te beantwoorden, zou zoo'n antwoord troost brengen voor iederen waren Jood. En dat niet alleen, maar zulk een bewijs zou de Joden aansporen tot meer ijver en activiteit bij het inbezit nemen en opbouwen van Palestina. Niet alleen de Joden, maar ook de Heidenen moesten een levendige belangstelling hebben in de kwestie van den opbouw van Palestina; omdat, als de tijd gekomen was, dat dit gedaan moest worden, dit een groote verandering in de aangelegenheden der wereld zou beteekenen. Wij noodigen hier den lezer tot een zorgvuldige en onbevooroordeelde beschouwing van de bewijsvoering, die hierin voorgelegd wordt, uit.

Het land

Het land dat hierin beschouwd wordt, is dat deel van de oppervlakte der aarde, dat als het

Heilige Land bekend staat. Het wordt het Heilige Land genoemd, omdat het 't land is, dat door Jehova God verkozen werd als het tooneel van de gewichtigste gebeurtenissen in de geschiedenis der menschheid. Toen Jehova door Mozes de wet aan Israël gaf, zeide hij daarin omtrent het land: „Het land zal niet voor altoos verkocht worden: want het land is mijn.” (Lev. 25 : 23) Datgene wat in het bijzonder door Jehova voor zijn doeleinden gereserveerd wordt, is heilig; vandaar dat het terecht het Heilige Land genoemd wordt. — Zach. 2 : 12.

Kanaän is de naam, die oorspronkelijk aan dit land gegeven was. Het is het land dat God beloofd had aan Abraham te zullen geven. Dr. Izaäk Leeser maakt in zijn vertaling van de boeken van Mozes voor het eerst melding van het land Palestina, waar hij dit woord gebruikt in Exodus 15 : 14. Dit had betrekking op dat deel van het land, dat toen door de Filistijnen bewoond werd. In verschillende plaatsen in de Heilige Schrift wordt het woord Palestina gebruikt in betrekking tot dit land, maar in elk geval is het afgeleid van het Hebreeuwsche woord, dat zeer terecht met Philistië vertaald werd.

Oorspronkelijk was met het land Philistië bedoeld de lange smalle strook land, die zich langs de kust van de Middellandsche Zee uitstrekt. Door deze strook land liep de groote verkeersweg tusschen Egypte en Phoenicië en andere noordelijke landen. De naam Palestina werd langzamerhand uitgebreid tot het meer landwaarts gelegen gebied, totdat hij tenslotte werd toegepast op al het land

van de Joden, zoowel ten westen als ten oosten van de rivier de Jordaan. Het is nu een algemeen gebruik om het woord Palestina toe te passen op dat deel der aardoppervlakte, dat als het Heilige Land bekend staat. Gedurende het tijdvak van de regeeringen van David en Salomo omvatte Palestina of het Heilige Land al het land begrensd door de rivier van Egypte en de woestijn in het Zuiden, den Libanon en de groote rivier de Euphraat in het Noorden en Oosten en de Middellandsche Zee in het Westen. Het beslaat een oppervlakte van meer dan honderd duizend vierkante Engelsche mijlen. Voor de verwoesting moet dit land zeer rijk en vruchtbaar geweest zijn, omdat het voorzag in de levensbehoefden van millioenen menschen. Ofschoon dit land verwoest werd, is het toch geschikt om wederom tot zulk een staat van vruchtbaarheid gebracht te worden, dat het vele millioenen menschen kan onderhouden.

Het Volk

Het zijn de Joden die aanspraak op het land Palestina maken en die daar hun tehuis wenschen te herbouwen. De vraag is nu: Wie is een Jood?

Jacob was een kleinzoon van Abraham, welke laatste bekend is als de „vader der geloovigen”. Jacob werd de bezitter van het geboorterecht, dat hij van Abraham erfde, overeenkomstig de belofte die God aan Abraham deed. Bij een zekere gelegenheid liet de Heer den naam van Jacob veranderen in Israël. (Gen. 32:28) Toen Jacob (die toen Israël heette) oud was en op het punt stond

Palestina, het beloofde Land

te sterven, riep hij zijn zonen voor zich, opdat hij mocht profeteeren en hun zou bekendmaken, wat in de toekomst geschieden zou. Op dit oogenblik begonnen de Israëlieten een volk te worden. „Alle deze stammen Israëls zijn twaalf; en dit is hetgeen hun vader tot hen sprak, als hij ze zegende: hij zegende ze ieder naar zijn bijzonderen zegen.” — Gen. 49:28.

Juda was de naam van een van de zonen van Jacob, en hij werd het hoofd van den stam van Juda. Alle nakomelingen van Jacob (Israël) werden vanaf dien tijd terecht Israëlieten genoemd; maar niet al de afstammelingen van Israël kunnen terecht Joden genoemd worden. Alle godsdienstige verwachtingen van de nakomelingen van Israël (Jacob) vanaf den tijd van zijn dood berustten in den stam van Juda, uit hoofde van de speciale profetie, die door Jacob op zijn sterfbed betreffende den stam van Juda werd uitgesproken, namelijk: „Juda, gij zijt het, u zullen uwe broederen loven; uw hand zal zijn in den nek uwer vijanden; voor u zullen zich uws vaders zonen nederbuigen. Juda is een leeuwenwelp; gij zijt van den roef opgeklimmen, mijn zoon; hij kromt zich, hij legt zich neder als een leeuw, en als een oude leeuw: wie zal hem doen opstaan? De scepter zal van Juda niet wijken, noch een wetgever van tusschen zijn voeten, totdat Silo komt; en tot hem zal de vergadering van het volk zijn.” — Gen. 49:8–10, Eng. Vert.

Hier is de duidelijke en politieke verklaring, dat degene tot wien het volk vergaderd zal worden en die hun wetgever zal zijn, een afstammeling van

den stam van Juda moet zijn. Jacob was een heilige man Gods, omdat hij God geloofde en hem gehoorzaamde. Het was de macht van God, die Jacob bewoog de woorden van deze profetie uit te spreken; daarom moeten zijn woorden beschouwd worden als de woorden van Jehova God. Niemand kan Gode welgevallig zijn, als hij niet gelooft dat Jehova bestaat en de alleen ware God en de beslooner is van hen, die hem ijverig zoeken.

Een Jood is dus iemand die een natuurlijke nakomeling van Jacob (Israël) is, en die geloof hecht aan de woorden die door Jacob betreffende Juda uitgesproken werden. Zoo iemand zal ook gelooven in al de beloften die God door zijn profeten, die heilige mannen van ouds waren, aan de Israëlieten heeft gedaan.

Iemand kan een natuurlijke afstammeling van Israël en zelfs van den stam van Juda zijn, en toch geen Jood zijn. Als hij de belofte die God betreffende de bijeenvergadering van het volk tot den afstammeling van Juda verwerpt, is hij gelijk aan iemand die zijn trouw aan zijn geboorteland heeft verzaakt en opgehouden heeft een burger daarvan te zijn. Als een burger van Engeland naar de Vereenigde Staten emigreert, zijn trouw aan den koning van Engeland verzaakt en een burger van de Vereenigde Staten wordt, is hij niet langer een Engelschman. Om dezelfde reden houdt een nakomeling van Jacob, ja zelfs een rechtstreeksche afstammeling van Juda, indien hij zijn geloof in de beloften Gods verzaakt, daardoor op een Jood te zijn. Er zijn vele natuurlijke afstammelingen

van Israël, die geen geloof in God en in zijn Woord hebben. Dezulken zijn geen Joden in den zin van de Heilige Schrift.

Er bestaat een klasse van geestelijken onder de Israëlieten, zooals er ook een onder de Heidenen bestaat. Weinigen, als er nog enkelen zijn, van deze geestelijkheidsklasse gelooven werkelijk in het Woord van God, omdat zij wijs geworden zijn in hun eigen oogen, zichzelf voeden en niet het volk, en het Woord des Heeren hebben verworpen, gelijk de Profet Ezechiël voorspelde, dat zij doen zouden. (Ezechiël 34 : 1-10) Er is een klasse van natuurlijke afstammelingen van Israël of Jacob, die gelooven, dat Jehova de alleen ware en levende God is, en dat Mozes en anderen van de heilige profeten de Heilige Schrift onder de leiding van den almachtigen God schreven. Dezen worden terecht Ortodoxe Joden genoemd. Hieronder volgt een verklaring van hetgeen zij gelooven:

Ik geloof met een oprecht en volkomen geloof (1) dat God de Schepper, bestuurder en maker van alle schepselen is, en dat hij alle dingen gewrocht heeft; (2) dat de Schepper één is, en dat hij alleen onze God is geweest, is, en voor altijd zijn zal; (3) dat de Schepper niet stoffelijk is, niet met enig lichamenlijk vermogen te omvatten is, en dat er geen lichamenlijk wezen is, dat met hem vergeleken kan worden; (4) dat vóór hem niets bestond en dat hij in alle eeuwigheid blijven zal; (5) dat hij aanbeden moet worden, en niemand anders; (6) dat al de woorden der profeten waar zijn; (7) dat de profetieën van Mozes waar zijn; dat hij de voornaamste was van alle wijze mannen die voor hem leefden of ooit

na hem zullen leven; (8) dat de geheele wet die in deze dagen in onze handen gevonden wordt, door onzen God zelf gegeven werd aan onzen meester, Mozes; (9) dat deze wet nooit veranderd zal worden, noch eenige andere ons door God gegeven zal worden; (10) dat God alle gedachten en werken der menschen verstaat, gelijk in de profeten geschreven is: „Hij formeert hun aller hart, hij let op alle hunne werken”; (11) dat God het goede zal beloonen aan hen die zijn geboden houden, en zal straffen degenen die ze overtreden; (12) dat de Messias nog komen moet; en, ofschoon hij zijn komst vertraagt, toch „zal ik op hem wachten tot hij komt”; (13) dat de dooden tot het leven hersteld zullen worden, wanneer God, de Schepper, wiens naam gezegend zij en wiens aandenken geloofd zal worden zonder einde, den juisten tijd daartoe gekomen acht. Amen.

Deze klasse natuurlijke nakomelingen van Jacob, die bovenvermeld geloof in God en zijn Woord hebben, zijn werkelijk Joden; en zij zullen getroost worden door nu de profetieën van God's Woord zorgvuldig te beschouwen.

Profetie beteekent het voorzegen van gebeurtenissen, die bekend worden, voordat zij plaats vinden. Profetie kan eerst begrepen en juist uitgelegd worden, nadat zij in vervulling gegaan is of gedurende den tijd dat zij in vervulling gaat. De profetie die in God's Woord vervat is, werd geschreven door heilige mannen uit het verleden, die daartoe door de onzichtbare macht van Jehova gedreven worden. Mozes, Samuel, David, Jesaja, Ezechiël, Daniël en andere mannen werden door den almachtigen God gebruikt om te profeteeren

en deze profetieën op te teekenen voor het welzijn van de menschen, die ten tijde van de vervulling van deze profetische uitspraken op aarde zouden leven. Wanneer de profetie vervuld is, beschrijven wij de feiten van haar vervulling als natuurlijke feiten.

Het bewijs, dat hier wordt voorgelegd ter bevestiging van de gevolgtrekkingen die gemaakt zullen worden, is gebaseerd op de profetie die geschreven werd door heilige mannen uit het verleden, zooals deze in de Heilige Schrift wordt vermeld, en op de natuurlijke feiten in vervulling daarvan.

Na den dood van Salomo was er een opstand van de vier stammen van Israëel, die het koninkrijk vormden in het noordelijk deel van Palestina met Jerobeam als koning. Dezen werden Israëlieten genoemd, terwijl degenen die getrouw bleven aan Salomo's zoon Rehobeam, het huis van Juda genoemd werden. Het noordelijk koninkrijk viel eerst in de handen der Assyriërs, en later werd het huis van Juda gevankelijk naar Babel gevoerd. Aan het einde van het tijdperk van zeventig jaren vaardigde Cyrus (Kores), de koning van Perzië, onder leiding van Jehova een proclamatie uit, waarin vermeld werd: „De God des hemels heeft mij alle koninkrijken der aarde gegeven en hij heeft mij bevolen een huis te bouwen te Jeruzalem, hetwelk in Juda is. Wie is onder u van al zijn volk? Zijn God zij met hem en hij trekke op naar Jeruzalem, hetwelk in Juda is, en hij bouwe het huis van den God Israëls (hij is de God), hetwelk in Jeruzalem

is. Toen maakten zich op de hoofden van de vaders van Juda en Benjamin, en de priesters, en de Levieten, benevens al degenen wier geest God opwekte, dat zij optrokken om het huis des Heeren te bouwen, hetwelk te Jeruzalem is." — Ezra 1 : 2, 3, 5, Eng. Vert.

Hieruit blijkt, dat al de natuurlijke nakomelingen van Jacob, die in God en in zijn beloften geloofden, dit geloof uitoefenden door naar Jeruzalem terug te keeren. Zij waren daarna bekend onder den algemeenen naam Israëlieten. Velen der terugkeerenden waren uit de verschillende stammen, maar de meesten van hen waren uit den stam van Juda. Daarom werden allen met recht Joden genoemd om hun geloof in God's beloften, die in betrekking tot den stam van Juda profetisch waren uitgesproken.

Sommigen beweren geheel ten onrechte, dat het Angel-Saksische volk, dat voornamelijk de bevolking van Groot-Brittannië en de Vereenigde Staten uitmaakt, de nakomelingen zijn van de tien stammen van Israël, die niet terugkeerden; en dat dezen de begunstigden Gods zijn. Zulk een bewering wordt noch door eenigen tekst, noch door eenig redelijk feit ondersteund. Zij die onder het besluit van Cyrus niet terugkeerden, scheidden zich automatisch van God's volk af, door gebrek aan geloof. De Angel-Saksers hebben geen geloof in de belofte Gods, en in het bijzonder niet in de belofte betreffende de vergadering van het volk onder Silo. Zelfs al zou inderdaad bevonden worden, dat de meerderheid van de tien stammen de bevolking

der Angel-Saksische landen zou uitmaken, zoo zouden zij toch niet God's uitverkoren volk kunnen zijn, en wel op grond van het feit dat zij zijn volk ontrouw geworden zijn en een gebrek aan geloof in zijn Woord hebben. Al degenen uit de tien stammen, die de belofte Gods verzaakten, maakten zichzelf automatisch tot Heidenen.

Het huis van Israël werd de nationale naam van de gezamenlijke tien stammen. Deze naam werd later op al degenen die uit de gevangenschap terugkeerden, toegepast. Het huis van Juda had betrekking op allen die de natuurlijke afstammelingen van Juda zijn en die geloof hebben in de belofte, die betreffende zijn stam gedaan was. Daar de zegeningen voor het geheele huis van Israël door het zaad van den stam van Juda moeten komen, worden alle Israëlieten die geloof hebben in de belofte, die God deed betreffende den Verlosser, met recht Joden genoemd.

Men zal bemerken, dat de Heilige Schrift uitdrukkelijk leert, dat de zaligheid uit de Joden is, daar Silo, de Messias uit den stam van Juda komt, en deze de Redder en Verlosser der menschheid zal zijn, eerst van de Joden en daarna van de Heidenen. Zonder geloof is het onmogelijk om God te behagen. Niemand zal zonder geloof in Jehova en zijn Woord ooit een zegening uit zijn hand ontvangen.

Beloofd

God is de Schepper der aarde. „De aarde is des Heeren, en hare volheid.” (Ps. 24 :1) God

beloofde dat hij Palestina aan de Joden terug zou geven. Het opbouwen van Palestina is nu begonnen en gaat steeds verder. Dit wordt blijkbaar gedaan in vervulling van de profetie die als een belofte van Jehova werd uitgesproken. Dit moet niet alleen de eerbiedige aandacht maar ook de hoogste belangstelling van een ieder trekken, die gelooft dat Jehova God is. De groote Jehova sprak door mannen die in hem geloofden en die voorspelden, hetgeen we nu in Palestina zien gebeuren. Men kan niet genoeg het voorrecht waardeeren om ten tijde van de vervulling van deze profetieën op aarde te leven. Plotseling treden de Joden op den voorgrond, en de geschiedenis van het Joodsche volk wordt aangrijpender dan eenige roman, die ooit geschreven werd.

Daar God's beloften niet altijd in vervulling gingen in den tijd waarin de menschen dachten dat dit gebeuren moest, verloren velen hun geloof in de gedane beloften. Laat ieder het steeds in gedachte houden, dat als de Almachtige God een belofte doet, deze absoluut zeker in God's bestemden tijd vervuld zal worden. De Heere God zegt als hij door zijn profeet spreekt:

„Ik ben de Heer, ik verander niet... Keert weder tot mij, en ik zal tot u wederkeeren, zegt de Heer der heirscharen.” (Mal. 3:6, 7) „Want ik ben God... en daar is geen gelijk ik... Mijn raad zal bestaan, en ik zal al mijn welbehagen doen... Ik heb het gesproken, ik zal het ook doen komen.” (Jesaja 46:9-11) „Alzóó zal mijn

woord, dat uit mijnen mond uitgaat, zijn: het zal niet ledig tot mij wederkeeren, maar het zal doen hetgeen dat mij behaagt, en het zal voorspoedig zijn in hetgeen waartoe ik het zend." — Jes. 55 : 11.

Van alle volken der wereld hebben de Joden de grootste reden om in Jehova God en zijn Woord te gelooven. Geen ander volk werd ooit zóó begunstigd als de Joden. God gaf hun een gelegenheid om zijn naam te verheerlijken. Allen die den naam van Jehova God verheerlijken en eer geven, eert hij. God zal zich nu een naam maken op aarde. Laat al de volken, vooral de Joden, daarop acht geven.

Er woonde in het land Ur der Chaldeën een man, wiens naam was Terah, met zijn zoon Abram. Terah nam zijn zoon en zijn schoondochter en reisde naar Haran. Toen Abram vijf en zeventig jaar oud was, en nog in Haran woonde, zeide God tot hem:

„Ga gij uit uw land en uit uwe maagschap en uit uws vaders huis naar het land, dat ik u wijzen zal; en ik zal u tot een groot volk maken, en u zegenen, en uwen naam groot maken; en wees een zegen; en ik zal zegenen die u zegenen, en vervloeken die u vloekt; en in u zullen alle geslachten des aardrijks gezegend worden." — Gen. 12 : 1-3.

Sedert den tijd van de schepping van den mensch waren niet vele geslachten voorbijgegaan. Mozes vermeldde later dat God Adam, den eersten

mensch volmaakt schiep en hem macht gaf zich te vermenigvuldigen en de aarde te vullen. Abram moet van zijn voorvaderen vernomen hebben dat Adam geschapen was als een volmaakt mensch, en dat hij door ongehoorzaamheid aan God's wet, rechtmatig ter dood veroordeeld was. Hij moet begrepen hebben dat de kinderen van Adam na zijn veroordeeling verwekt waren en daarom, in overeenstemming met David's verklaring, in zonde geboren en in ongerechtigheid ontvangen werden. Abram wist dat de menschen stervende waren en dat de dood van zijn voorvaderen een gevolg was van de zonde van Adam. Hij moet begrepen hebben dat de belofte, die God hem deed, beteekende, dat God te eeniger tijd en op eenigerlei wijze een middel zou verschaffen om den mensch van den dood te verlossen en om allen die God's rechtvaardige wetten zouden gehoorzamen, tot volmaaktheid te herstellen. Abram moest ook begrepen hebben dat hij op een of andere wijze betrokken was bij de zegening der menschen, daar God zulks beloofd had. Abram geloofde in God's belofte en dit behaagde den Heer. Later beloofde God aan Abram dat hij hem het land zou geven en hem tot een vader van vele volken zou maken. Mozes vermeldt deze belofte in deze woorden:

„En de Heer zeide tot Abram, nadat Lot van hem gescheiden was: Hef nu uwe oogen op en zie van de plaats waar gij zijt, noordwaarts en

zuidwaarts en oostwaarts en westwaarts; want al dit land, dat gij ziet, dat zal ik u geven en uwen zade tot in eeuwigheid. En ik zal uw zaad stellen als het stof der aarde, zoodat indien iemand het stof der aarde zal kunnen tellen, ook uw zaad zal geteld worden. Maak u op, wandel door dit land in zijne lengte en in zijne breedte; want ik zal het u geven." — Gen. 13 : 14–17.

Ten tijde dat God deze belofte deed, had Abram geen erfgenaam. Toen, zooals door Mozes wordt vermeld, verscheen God in een visioen aan Abram en zeide hem dat hij er een zou krijgen.

„Toen leidde hij hem uit naar buiten en zeide: Zie nu op naar den hemel en tel de sterren, indien gij ze tellen kunt; en hij zeide tot hem: Zoo zal uw zaad zijn. En hij geloofde in den Heer; en hij rekende het hem tot gerechtigheid." — Gen. 15 : 5, 6.

Hier wordt aangetoond dat het 't geloof van Abram was, dat God behaagde. Daaruit volgt dus, dat iedere Jood die God wil behagen, geloof in den Heer moet hebben. Degenen die hopen, zegeningen van den Heere God te ontvangen, moeten geïooven dat zijn Woord waar is. Daarna sloot de Heer, teneinde Abram een verderen grondslag voor zijn geloof te verschaffen, met hem een verbond, gelijk geschreven staat:

„En hij zeide tot hem: Ik ben de Heer, die u uitgeleid heb uit Ur der Chaldeën, om u dit land te geven om dat erfelijk te bezitten. En hij zeide:

Heere God, waarbij zal ik weten dat ik het erfelijk zal bezitten? En hij zeide tot hem: Neem mij een driejarige vaars, en een driejarige geit en een driejarige ram, en eene tortelduif, en eene jonge duif. En hij bracht hem alle deze, en hij deelde ze middendoor, en hij leide elks deel tegen het andere over; maar het gevogelte deelde hij niet. En het wild gevogelte kwam neder op het aas, maar Abram joeg het weg. En het geschiedde als de zon was aan het ondergaan, zoo viel een diepe slaap op Abram; en zie, een schrik, en groote duisternis viel op hem. Toen zeide hij tot Abram: Weet voorzeker, dat uw zaad vreemd zal zijn in een land, dat van hen niet is, en zij zullen hen dienen en zij zullen ze verdrukken vierhonderd jaar. Doch ik zal het volk ook richten hetwelk zij zullen dienen, en daarna zullen zij uittrekken met groote have. En gij zult tot uwe vaderen gaan met vrede; gij zult in goeden ouderdom begraven worden. En het vierde geslacht zal herwaarts wederkeeren; want de ongerechtigheid der Amorieten is tot nog toe niet volkomen. En het geschiedde dat de zon onderging en het duister werd, en zie, daar was een rookende oven en vurige fakkel, die tusschen die stukken doorging. Te dienzelfden dage maakte de Heer een verbond met Abram, zeggende: Uwen zede heb ik dit land gegeven, van de rivier van Egypte af tot aan de groote rivier, de rivier Euphraat." — Gen. 15:7–18.

Het onderstaand bewijs toont aan dat de Heer hier voorspelde, dat de afstammelingen van Abram

langen tijd in Egypte zouden doorbrengen en daar verdrukt worden, dat zij daarna met groote rijkdommen zouden uitgaan, en dat zijn nakomelingen wederom in het land Kanaän zouden terugkeeren. Deze zelfde dingen gebeurden ook. Abram moest uit deze verklaring van den Heer begrepen hebben dat hij (Abram) sterven moest, dat God hem later uit den dood zou opwekken en zijn belofte aan hem zou vervullen. Hierin ligt eveneens de duidelijke en uitdrukkelijke verklaring omtrent de grenzen van het land, dat God aan Abram beloofde te zullen geven.

Vijftien jaren later veranderde God den naam van Abram in dien van Abraham, hetgeen beteekent „vader van volkeren”. Bij die gelegenheid sprak de Heere God tot hem:

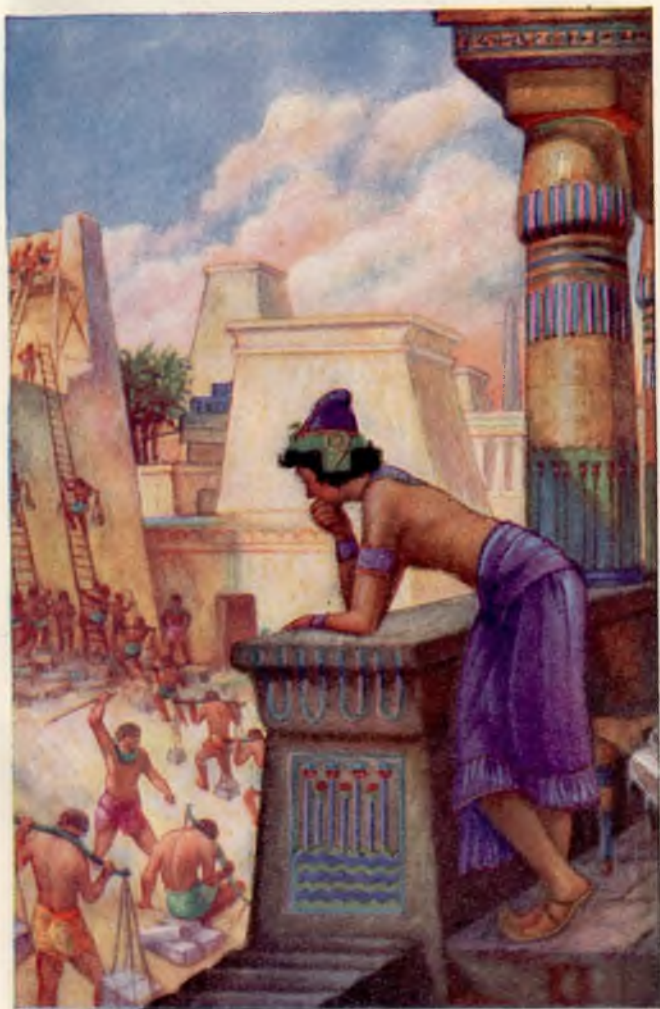
„Mij aangaande, zie, mijn verbond is met u, en gij zult een vader van vele volken worden; en uw naam zal wezen Abraham, want ik heb u gesteld tot een vader van vele volken: En ik zal u gansch zeer vruchtbaar maken, en ik zal u tot volken stellen, en koningen zullen uit u voortkomen. En ik zal mijn verbond oprichten tusschen mij en tusschen u, en tusschen uw zaad na u in hunne geslachten, tot een eeuwig verbond, om u te zijn tot een God, en uwen zade na u. En ik zal u, en uwen zade na u, het land uwer vreemdelingschappen geven, het geheele land Kanaän, tot eeuwige bezitting; en ik zal hun tot een God zijn. Voorts zeide God tot Abraham: Gij nu zult mijn

verbond houden, gij en uw zaad na u, in hunne geslachten. Dit is mijn verbond, dat gijlieden houden zult, tusschen mij en tusschen u en tusschen uw zaad na u; dat al wat mannelijk is u besneden worde." — Gen. 17 : 4-10.

Toen deze beloften door Jehova aan Abraham werden gedaan, had hij geen kinderen, maar toch geloofde hij dat de Heer hem een erfgenaam zou geven. Nadat God aldus het geloof van Abraham gedurende vijf en twintig jaren had beproefd, werd, toen Abraham honderd jaar oud was, Izaäk geboren. God beloonde van tijd tot tijd het geloof van Abraham. Dit moet een les zijn voor iederen Jood; namelijk dat het geloof in den Heer en getrouwheid aan hem, belooning en zegeningen zullen brengen.

Geloof wil zeggen kennis hebben van God's Woord en voornemens, en dan met vertrouwen zich verlaten op de beloften van God en zich dienovereenkomstig gedragen. Hieruit volgt dus, dat alvorens men geloof kan hebben, het voor een ieder noodzakelijk is kennis van God's Woord te verkrijgen. Het is voor iederen Jood die nu op aarde leeft en die een zegen wil ontvangen, noodzakelijk om kennis van Jehova's voornemens te verkrijgen, en zoo hij deze kennis bezit, hierop te vertrouwen. Dit is geloof.

De Heer stelde Abraham, nadat weer vijf en twintig jaren verlopen waren, op een zware proef. Abraham hield natuurlijk veel van zijn zoon Izaäk

Hebreeuwsche Knechtschap in Egypte
Een beeld van de hedendaagsche verdrukking van het volk

Het Pascha Feest

Het begin van God's Verbond met Israël

en hij had reden te verwachten, dat de beloofde zegeningen voor het volk door hem zouden komen. Om het geloof van Abraham te beproeven, gebod God hem zijn zoon Izaäk mee te nemen naar den Berg Moria en hem daar als een brandoffer te offeren. Abraham aarzelde niet te gehoorzamen, daar hij volkomen vertrouwen en geloof in God had. Hij reisde naar de aangewezen plaats en bouwde daar een altaar, bond Izaäk vast en legde hem op het altaar, en nam zijn mes om zijn eenigen zoon te slachten.

Welk een geloofsbeproeving voor Abraham! En hij doorstond deze beproeving glansrijk. Daar beloonde God toen zijn geloof, gelijk vermeld wordt:

„Maar de engel des Heeren riep tot hem van den hemel en zeide: Abraham, Abraham! En hij zeide: Hier ben ik. Toen zeide hij: Streck uwe hand niet uit naar den jongen, en doe hem niets; want nu weet ik dat gij godvreezend zijt en uwen zoon, uwen eenige, mij niet hebt onthouden. Toen hief Abraham zijne oogen op en zag om, en zie, achter was een ram in de verwarde struiken vast met zijne hoornen; en Abraham ging en nam dien ram, en offerde hem ten brandoffer in zijns zoons stede. En Abraham noemde den naam van die plaats: Jehova-jireh (zal het voorzien) waarom heden ten d'ge gezegd wordt: Op den berg des Heeren zal 't voorzien worden. Toen riep de engel des Heeren tot Abraham ten tweede male van den hemel, en

zeide: Ik zweer bij mijzelven, spreekt de Heer: daarom dat gij deze zaak gedaan hebt, en uwen zoon, uwen eenige, niet onthouden hebt, voorzeker zal ik u grootelijks zegenen, en uw zaad zeer vermenigvuldigen, als de sterren des hemels en als het zand dat aan den oever der zee is; en uw zaad zal de poort zijner vijanden erfelijk bezitten; en in uw zaad zullen gezegend worden alle volken der aarde, naar wien gij mijner stem gehoorzaam geweest zijt.” — Gen. 22 : 11-18.

Hier vertelde God aan Abraham niet alleen wat hij zich voorgenomen had, maar hij bond zijn belofte met zijn eed, dat hij het zaad van Abraham zou vermenigvuldigen als de sterren des hemels en als het zand aan den oever der zee, en dat in zijn zaad alle volken der aarde gezegend zouden worden; en hij zeide, dat hij dit deed om de gehoorzaamheid van Abraham.

Toen Abraham 175 jaren oud was, stierf hij. God had hem het land beloofd en deze belofte gebonden met zijn eed; maar Abraham bezat nooit een voetbreed er van als eigendom. Beteekent dit, dat God's beloften niet waarachtig zijn? Geenszins. De tijd was voor Abraham nog niet gekomen, om in het bezit van zijn erfenis gesteld te worden. God's beloften zijn zeker; derhalve moeten wij begrijpen, dat het de bedoeling des Heeren is Abraham in een toekomstigen tijd uit den dood op te wekken en hem en zijn nakomelingen, die het geloof van Abraham hebben, al het land te

geven, dat hij beloofd heeft. Deze tijd is nabij, zooals de hierna volgende feiten zullen aantoonen. Iedere Jood moest hierdoor getroost worden.

Izaäk gewon Jacob, die door goddelijke voorziening en door een overeenkomst de rechtmatige erfgenaam van de belofte of het geboorterecht werd, dat uit Abraham was voortgekomen. (Gen. 25 : 23, 31-33) Jacob was de vader van de twaalf patriarchen of hoofden der twaalf stammen. De Heere God hernieuwde de Abrahamietische belofte aan Jacob, gelijk geschreven staat:

„En zie, de Heer stond op dezelve, en zeide: Ik ben de Heere God van Abraham uw vader, en de God van Izaäk: dit land waarop gij ligt, zal ik u geven en uwen zade; en uw zaad zal zijn als het stof der aarde, en gij zult uitbreken westwaarts en oostwaarts en noordwaarts en zuidwaarts; en in u en in uw zaad zullen alle geslachten der aarde gezegend worden: en zie, ik ben met u en zal u behoeden overal waar gij zult heengaan, en ik zal u weerbrenge in dit land; want ik zal u niet verlaten, totdat ik zal gedaan hebben hetgeen ik tot u gesproken heb.” — Gen. 28 : 13-15.

Jacob's geliefde zoon Jozef was naar Egypte verkocht en werd daar een groot heerscher. Later woonden Jacob en zijn zonen in Egypte. Het einde van Jacob was nabij. Deze tijd kenmerkte het begin van het volk Israëls, omdat Jacob's naam nu op bevel des Heeren in Israël veranderd werd. Jacob riep onder de leiding des Heeren zijn zonen

tot zich en profeteerde tot hen. Hier was het, dat de Abrahamietische belofte een meer bepaalden vorm begon aan te nemen. Hier toonde de Heer, dat het zijn bedoeling was, dat de zegening in het bijzonder komen zou door het zaad van Juda; vandaar de juistheid van de verklaring, dat „de zaligheid uit de Joden is”. Hiermede wordt bedoeld, dat degenen die het geloof van Abraham en een volkomen geloof in God's beloften hebben, van God gezegend zullen worden en werktuigen ter zegening zullen zijn. Bij deze gelegenheid was het, dat God betreffende Juda sprak: „De schepter zal van Juda niet wijken, noch de wetgever van tusschen zijn voeten, totdat Silo komt; en tot hem zal de vergadering van het volk zijn.” — Gen. 49 : 10.

„Silo” beteekent rustig; dat wat zeker, gelukkig en voorspoedig is. Het is een van de namen, waar mede de Messias aangeduid wordt, namelijk de gene die met macht en autoriteit bekleed is om als God's vertegenwoordiger zijn voornemens betreffende den mensch uit te voeren.

Deze profetie toont duidelijk aan, dat de zegeningen die God beloofd heeft, door het zaad van Abraham te zullen brengen, slechts dan verwezenlijkt zullen worden, als de Messias zal komen; dat de Messias het zaad van Abraham naar de belofte vormt, en dat dit zaad in het bijzonder door de lijn van Juda komt. Maar alvorens deze beloofde zegeningen konden komen, moesten de

Joden een lange reeks van smartelijke ervaringen doormaken, en deze ervaringen zullen tenslotte veel goeds bewerken zoowel voor de Joden als voor de andere volken der aarde die er acht op geven en er op de juiste wijze partij van trekken.

Niettegenstaande al hun vurige beproevingen gedurende alle eeuwen is het merkwaardig hoe de Joden zich van de andere volken afgescheiden gehouden hebben. Moge iedere Jood nu moed vatten en weten, dat de beloften die God aan Abraham, Izaäk, Jacob en door de profeten aan de Israëlieten gedaan heeft, met volstreekte zekerheid vervuld zullen worden. De tijd nadert, waarin de Joden het feit zullen waardeeren, dat de vurige beproevingen die zij doorgemaakt hebben voor hun welzijn geweest zijn, en niet alleen voor hun welzijn, maar eveneens voor dat van alle andere volken der aarde, die het geloof van Abraham hebben.

HOOFDSTUK III

GEORGANISEERD

NA den dood van Jacob bleven zijn zonen in het land Egypte wonen. Zoolang Jozef leefde en regeerde, werden de Israëlieten goed behandeld en waren zij voorspoedig. Maar de tijd kwam, dat dit veranderde.

„En Jozef zeide tot zijne broederen: Ik sterf; maar God zal u gewisselijk bezoeken, en hij zal u uitbrengen uit dit land naar het land hetwelk hij Abraham, Izaäk en Jacob gezworen heeft. En Jozef deed de zonen Israëls zweren, zeggende: God zal u gewisselijk bezoeken, zoo zult gij mijne beenderen van hier opvoeren. En Jozef stierf, honderd en tien jaar oud zijnde; en zij balsemden hem en zij legden hem in een kist in Egypte.” — Gen. 50 : 24—26.

„Daarna stond een nieuwe koning op over Egypte, die Jozef niet gekend had.” (Ex. 1 : 8) Deze nieuwe Farao, koning van Egypte, handelde goddelooslijk met de Israëlieten. Hij liet de jonge kinderen dooden. Mozes werd geboren, en op wonderbare wijze bewaarde de Heer hem en liet hem in het huis des konings opvoeden. Mozes die onderricht werd in de beloften die aan zijne voorvaderen gedaan waren, ziende dat zijn broederen vervolgd en slecht behandeld werden, verkoos liever met zijn eigen volk verdrukking te verduren

dan den zoon van de dochter van Farao genoemd te worden. Hij verliet Egypte en trachtte den wil Gods te leeren kennen en te doen.

De verdrukkingen van de Israëlieten namen onder de goddelooze heerschappij van dien Egyptischen koning voortdurend toe. God riep Mozes en sprak tot hem:

„Ik ben de God uws vaders, de God Abrahams, de God Izaäks en de God Jacobs . . . En de Heer zeide: Ik heb zeer wel gezien de verdrukking mijns volks, hetwelk in Egypte is en heb hun geschrei gehoord vanwege hunne drijvers; want ik heb hunne smarten bekend. Daarom ben ik nederges- komen, dat ik het verlosse uit de hand der Egyptenaren, en het opvoere uit dit land naar een goed en een ruim land, naar een land, vloeiende van melk en honig, tot de plaats der Kanaänieten en der Hethieten en der Amorieten en der Ferezieten en der Hevieten en der Jebuzieten. En nu, zie, het geschrei der kinderen Israëls is tot mij gekomen, en ook heb ik gezien de verdrukking, waarmede de Egyptenaren hen verdrukken: zoo kom nu, en ik zal u tot Farao zenden, opdat gij mijn volk, de kinderen Israëls uit Egypte voert.” — Exodus 3:6-10.

Toen sprak de Heer tot Mozes en zeide tot hem, dat hij voor den koning van Egypte zou verschijnen om de vrijlating der Israëlieten te vorderen. De Heer was aan Abraham, Izaäk en Jacob ver-

schenen onder den naam van God, den Almachtige; maar nu verschijnt hij voor de eerste maal als Jehova, en hij zegt hier tot Mozes:

„En ook heb ik mijn verbond met hen opgericht, dat ik hun geven zoude het land Kanaän, het land hunner vreemdelingschappen, waarin zij vreemdelingen geweest zijn. En ook heb ik gehoord het gekerm der kinderen Israëls, die de Egyptenaren in dienstbaarheid hadden, en heb aan mijn verbond gedacht.” — Ex. 6 : 3, 4.

Farao ging voort, de lasten der Israëlieten te verzwaren. God bracht de verschillende plagen over de Egyptenaren, maar de koning bleef steeds weigerachtig, Israël te laten trekken. Daarna kwam de plaag van den dood der eerstgeborenen. Dit was de tijd van de instelling van het Pascha. Dit kenmerkte tevens het begin van de jaartelling der Israëlieten. De Heer gebod, dat op den tienden dag van de eerste maand elk huisgezin een lam zou nemen, hetwelk moest zijn zonder gebreken, een mannetje van het eerste jaar. Het lam moest bewaard worden tot den veertienden dag van dezelfde maand, op welken dag het gedood moest worden, en het bloed van het lam moest op de beide zijposten en aan den bovendorpel van de deur van het huis van het gezin gestreken worden. Daarna moest het lam in het vuur gebraden en met ongezuurd brood en bittere kruiden gegeten worden; en bij het eten er van moesten de leden

van het gezin hun lenden omgord hebben, de schoenen aan de voeten en den staf in de hand; en te middernacht als de engel des Heeren zou doorgaan, door Egypteland en de eerstgeborenen in Egypte zou slaan, van den mensch tot het beest toe, zouden de eerstgeborenen der Israëlieten gespaard worden, indien zij het bloed op de deur gesprenkeld hadden gelijk hun geboden was.

De huisgezinnen van Israël gehoorzaamden dit gebod en toonden daarmede hun geloof in God's belofte; en hun eerstgeborenen werden voor den dood gespaard. In dien noodlottigen nacht doodde de Heer de eerstgeborenen van de huisgezinnen der Egyptenaren. Van den koning tot den minsten dienstknecht. Er was een groot geschrei in Egypte, en nu dreven de koning en het volk de Israëlieten uit. De Israëlieten eischten van de Egyptenaren hun zilver, hun goud, en hun kleeding. Het aantal afstammelingen van Israël, of Jacob, bedroeg nu ongeveer 600.000 mannen; en dezen gingen te voet naar de Roode Zee. Toen de koning gedurende eenigen tijd het noodlot van zijn eerstgeborene had beweend, verzamelde hij zijn leger en joeg de Israëlieten na om hen te doden.

Toen Mozes en Aäron voor den koning waren verschenen en verzochten aan de Israëlieten toe te staan, dat zij zouden uitgaan om hun God te vereeren, zeide Farao: „Wie is de Heer, wiens stem ik gehoorzamen zoude om Israël te laten trekken? Ik ken den Heer niet, en zal ook Israël niet laten

trekken." (Ex. 5:2) Toen de Egyptenaren de Israëlieten zwaar verdrukt hadden, sprak God tot Mozes: „En de Egyptenaren zullen weten dat ik de Heer ben, wanneer ik verheerlijkt zal worden aan Farao, aan zijn wagenen en aan zijn ruiters." (Ex. 14:18) Toen ging God achter de legerplaats van Israël en beschermde hen met een wolk en een vuurkolom. De Heer gebood Mozes zijn hand over de zee uit te strekken; en door een sterken oostenwind liet de Heer de zee teruggaan, zoodat de Israëlieten door de Roode Zee gingen op het droge. Toen de Egyptenaren hen trachtten te volgen, werden zij in de zee verzwolgen en vernietigd. Op deze wijze openbaarde God aan de Israëlieten dat hij hun God was, hun schild en hun beschermer.

Toen zij veilig aan de andere zijde van de zee waren, zongen Mozes en de kinderen van Israël een lofzang voor Jehova: „De Heer is mijn kracht en lied, en hij is mij tot heil geweest: hij is mijn God, en ik zal hem een woning bereiden; mijns vaders God, en ik zal hem verhoogen. De Heer is een krijgsman: de Heer is zijn naam." — Ex. 15:2, 3, Eng. Vert.

De Heer Jehova begon nu de Israëlieten geloofslessen te laten leeren. Hun wonderbare bevrijding uit de handen hunner vijanden moest voldoende zijn geweest om hun geloof in God te bevestigen. Geloof en getrouwheid zijn de hardste lessen die de mensch te leeren heeft. Iemands belooning en zegen is overeenkomstig zijn geloof.

Bij den Berg Sinai

In de derde maand na hun bevrijding van de Egyptenaren kwamen de Israëlieten in de woestijn van Sinai en sloegen aan den voet van den berg Sinai hun legerplaats op. Op uitnoodiging van Jehova beklom Mozes den berg, opdat God zich met hem in verbinding zou stellen om maatregelen ter bekrachtiging van het verbond dat in Egypte gesloten was, te nemen.

Een verbond is een plechtige overeenkomst, gesloten tusschen twee of meer partijen, na behoorlijk overleg, waarbij beide partijen overeenkomen zekere dingen te doen of niet te doen. In het wetsverbond dat op den berg Sinai bekrachtigd werd, beloofde God zekere dingen te doen, en de Israëlieten stemden er in toe, alles te doen wat God hun voorstelde. De Heer sprak door Mozes, den middelaar voor Israël. God beloofde daar aan de Israëlieten, dat indien zij getrouw hun overeenkomst zouden naleven, zij voor hem een heilig volk zouden zijn. — Ex. 19:3-8.

„En Mozes klom op tot God, en de Heer riep tot hem van den berg, zeggende: Aldus zult gij tot het huis Jacobs spreken en den kinderen Israëls verkondigen: Gijlieden hebt gezien wat ik den Egyptenaren gedaan heb, hoe ik u op vleugelen der arenden gedragen en u tot mij gebracht heb: Nu dan, indien gij naarstiglijk mijn stem zult gehoorzamen en mijn verbond houden, zoo zult gij mijn eigendom zijn uit alle volken, want de gansche

aarde is mijn; en gij zult mij een priesterlijk koninkrijk en een heilig volk zijn. Dit zijn de woorden die gij tot de kinderen Israëls spreken zult."

Toen zeide de Heer tot Mozes, dat hij het volk moest voorbereiden, want op den derden dag daarna zou hij afkomen en hun de wet geven. Het volk werd verzameld aan den voet van den berg Sinai; en in den morgen van den derden dag, temidden van donderen en bliksemen en terwijl er dikke wolken rondom den berg hingen, weerklonk het geluid van een zeer sterken bazuin en de geheele berg schudde, zoodat het volk beefde van angst; en toen sprak de Heer tot hen. Temidden van deze groote beroeringen der aarde en der elementen gaf God door Mozes aan de Israëlieten de wet, waarvan het grondbeginsel in de Heilige Schrift als volgt luidt:

„Toen sprak God alle deze woorden, zeggende: Ik ben de Heer, uw God, die u uit Egypteland, uit het diensthuis, uitgeleid heb.

„Gij zult u geen gesneden beeld noch eenige gelijkenis maken van hetgeen dat boven in den hemel is, noch van hetgeen dat onder op de aarde is, noch van hetgeen dat in de wateren onder de aarde is. Gij zult u voor die niet buigen noch hen dienen; want ik de Heer, uw God, ben een ijverig [jaloersch] God, die de misdaad der vaders bezoekt aan de kinderen, aan het derde en aan het vierde lid [geslacht] dergenen die mij haten; en

Mozes ontvangt de Wet op den Sinai

doe barmhartigheid aan duizenden dergenen, die mij liefhebben en mijne geboden onderhouden.

„Gij zult den naam des Heeren uws Gods niet ijdelijk gebruiken, want de Heer zal niet onschuldig houden die zijn naam ijdelijk gebruikt.

„Gedenk den sabbatdag, dat gij dien heiligt. Zes dagen zult gij arbeiden en al uw werk doen; maar de zevende dag is de sabbat des Heeren uws Gods; dan zult gij geen werk doen, gij, noch uw zoon, noch uwe dochter, noch uw dienstknecht, noch uwe dienstmaagd, noch uw vee, noch uw vreemdeling die in uwe poorten is; want in zes dagen heeft de Heer den hemel en de aarde gemaakt, de zee en alles wat daarin is, en hij rustte ten zevenden dage: daarom zegende de Heer den sabbatdag en heiligde denzelven.

„Eer uwen vader en uwe moeder opdat uwe dagen verlengd worden in het land, dat u de Heer uw God geeft.

„Gij zult niet doodslaan.

„Gij zult niet echtbreken.

„Gij zult niet stelen.

„Gij zult geen valsche getuigenis spreken tegen uwen naaste.

„Gij zult niet begeeren uws naasten huis, gij zult niet begeeren uws naasten vrouw, noch zijn dienstknecht, noch zijne dienstmaagd, noch zijn os, noch zijn ezel, noch iets dat uws naasten is.

„En al het volk zag de donderen en de bliksemen, en het geluid der bazuin, en den rookenden berg; toen het volk zulks zag, weken zij af en

stonden van verre, en zij zeiden tot Mozes: Spreek gij met ons, en wij zullen hooren; en dat God niet met ons spreke, opdat wij niet sterven!

„En Mozes zeide tot het volk: Vreest niet, want God is gekomen opdat hij u beproefde, en opdat zijne vreeze voor uw aangezicht zoude zijn, dat gij niet zondigdet. En het volk stond van verre; maar Mozes naderde tot de donkerheid alwaar God was.

„Toen zeide de Heer tot Mozes: Aldus zult gij tot de kinderen Israëls zeggen: Gij hebt gezien dat ik met u van den hemel gesproken heb. Gij zult nevens mij niet maken zilveren goden, en gouden goden zult gij u niet maken. Maak mij een altaar van aarde, en offer daarop uwe brandofferen en uwe dankofferen, uwe schapen en uwe runderen; aan alle plaats, daar ik mijns naams gedachtens stichten zal, zal ik tot u komen en zal u zegenen. Maar indien gij mij een steenen altaar zult maken, zoo zult gij dat niet bouwen van gehouwen steen; zoo gij uw houwijzer daarover verheft, zoo zult gij het ontheiligen. Gij zult ook niet met trappen tot mijn altaar opklimmen, opdat uwe schaamte daarvoor niet ontdekt worde.” — Ex. 20 : 1-26.

Voor een bericht omtrent de verschillende inzettingen en verordeningen die God aan Israël gaf, wordt de lezer verwezen naar Exodus, de hoofdstukken een en twintig en twee en twintig.

Maar velen zullen vragen: Waarom sloot God een verbond met het volk Israël? Het antwoord

luit: God had nu de Israëlieten voor zijn voornemens tot een volk georganiseerd. Hij had beloofd, dat door de lijn van Juda de groote Messias zou komen, tot wien het volk vergaderd zou worden en die hun de zegeningen zou verschaffen overeenkomstig de aan Abraham gedane belofte. Natuurlijk kende God de zwakheid der menschen en wist, dat de Israëlieten nu het bijzondere mikpunt van den vijand zouden zijn; maar hij wist ook, dat de wet voor de Joden een leeraar of schoolmeester zou zijn om hen afgezonderd en gescheiden van de andere volkeren der aarde te houden en hen er op voor te bereiden, den grooten Messias te bestemder tijd te ontvangen. De wet diende tevens om hun de ware beteekenis van de offeranden die zij moesten brengen, te leeren, die zij te bestemder tijd ten volle zouden verstaan. De offeranden van dieren waren slechts voorbeelden of schaduwen, die op betere dingen wezen, die volgen zouden.

Er zij opgemerkt, dat van alle dingen die in de wet genoemd werden, van het allergrootste belang was, dat het volk Jehova God moest vereeren en geen andere goden naast hem zou hebben. Waarom is dit gedeelte van de wet zoo op den voorgrond geplaatst? Indien Jehova God almachtig en de verpersoonlijking van liefde is, waarom is het dan voor hem noodzakelijk, een dergelijke bepaling in zijn wet op te nemen? Maakte Jehova God deze wet met een zelfzuchtig doel, om de vereering der menschen te verkrijgen? Neen; God

maakte deze wet niet met een zelfzuchtig doel. Hij maakte haar voor het bijzondere welzijn der Joden en als gevolg daarvan ook voor de zegening van alle menschen. De juiste antwoorden op de bovenstaande vragen zijn onmisbaar voor een goed begrip omtrent God's speciale handelingen met Israël en van de algemeene zegeningen die hij voor de geheele menschheid voorzien heeft.

De Organisatie van den Vijand

In het boek Job (38 : 4-7) wordt bericht, dat toen God de fundamenten der aarde tot woonplaats voor den mensch legde, „de morgensterren te zamen vroolijk zongen”. De Heilige Schrift toont aan, dat de uitdrukking „morgensterren” betrekking heeft op twee machtige hemelsche wezens, namelijk Michaël (de Logos) en Lucifer. Hier wordt iets gezegd omtrent Lucifer, terwijl later in dit boek iets betreffende den Logos gezegd zal worden.

Lucifer toonde de ontrouwe zoon Gods te zijn, terwijl de Logos de „Getrouwe en Waarachtige” is. Aangezien deze profetie betrekking heeft op het leggen van de fundamenten der aarde als woonplaats voor den mensch, is het noodig hier het bericht omtrent de schepping des menschen te onderzoeken.

Het Genesisverhaal, door Mozes onder ingeving van God geschreven, onthult, dat toen God de aarde geformeerd had, hij een deel er van buiten

gewoon prachtig maakte en het Eden noemde. Hij plantte een hof in het oostelijk gedeelte van Eden, maakte toen den man en de vrouw en plaatste hen in dezen hof. (Gen. 2 : 8-15) God bekleedde den mensch met macht en autoriteit om zijn eigen geslacht voort te brengen en daarmee de aarde te bestemder tijd te vervullen.

Lucifer werd aangewezen voor de hooge positie van opperheer over den mensch. Op hem rustte de plicht, op den mensch toe te zien en God's voornemens in betrekking tot de menschheid ten uitvoer te brengen. Lucifer bekleedde dus een ambt van vertrouwen tegenover God en ook ten aanzien van den mensch genoot hij een groot vertrouwen. De Profeet Ezechiël bericht over Lucifer, dat hij „in Eden, God's hof” was. Dezelfde profeet zegt verder van Lucifer: „Gij waart de gezalfde overdekkende cherub, en ik had u alzoo gezet; gij waart op God's heiligen berg, gij wandeldet in het midden der vurige steenen; gij waart volkomen in uwe wegen van den dag af, dat gij geschapen zijt: totdat er ongerechtigheid in u gevonden werd.” (Ezech. 28 : 14, 15) De hier gebezigde titel „overdekkende cherub” toont aan, dat Lucifer een positie van vertrouwen en gezag inneemt.

De grootste misdaad die begaan kan worden, is het opzettelijk schenden van iemands vertrouwen, waardoor een ander nadeel berokkend wordt. Zulk een handeling is verraad. Het verlaagt den bedrijver van het onrecht tot een goddeloos en afschuwelijk schepsel. Lucifer maakte zich aan de

ze misdaad schuldig. Hij wist, dat de mensch zoo geschapen was, dat hij een hooger wezen moest vereeren. Hij wist, dat de mensch zich in de schoonheden van Eden zou verheugen en Jehova God, zijn Schepper en Weldoener, zou vereeren. Ook wist hij, dat de mensch toegerust was met het vermogen kinderen voort te brengen en de aarde met een menschengeslacht te vervullen. Lucifer werd eerzuchtig en begeerde de vereering van den mensch, welke God alleen rechtmatig toekomt. Zijn redeneering was, dat indien hij den mensch van God kon afkeeren, Adam en Eva en al zijn nakomelingen te bestemder tijd Lucifer zouden vereeren en dat hij dan den Allerhoogste gelijk zou zijn. God's profeet zegt over Lucifer:

„Hoe zijt gij uit den hemel gevallen, o Lucifer, zoon van den morgen! hoe zijt gij ter aarde nedergehouden, gij die de volken deed verzwakken! Want gij hebt in uw hart gezegd, ik zal ten hemel opklimmen, ik zal mijn troon boven de sterren Gods verhoogen: ik zal ook zitten op den berg der samenkomst in de zijden van het Noorden: ik zal boven de hoogten der wolken klimmen, ik zal zijn gelijk de Allerhoogste.” — Jes. 14 : 12-14, Eng. Vert.

Om zijn zelfzuchtig en goddeloos doel te bereiken nam Lucifer zijn toevlucht tot bedrog, misleiding en leugen, hetgeen in moord eindigde. Daarom was hij een leugenaar en moordenaar van den beginne van de geschiedenis der menschheid. Hij gebruikte de slang in Eden, door welke hij tot

Eva sprak, om haar te verleiden. God had aan Adam en Eva gezegd, dat aan de boomen in Eden zekere vruchten groeiden, die zij niet mochten eten. Teneinde den mensch op sluwe en listige wijze te misleiden, naderde Lucifer eerst tot Eva en zeide: „Is het ook, dat God gezegd heeft: „Gij zult niet eten van allen boom dezès hofs?” En de vrouw antwoordde: „Van de boomen dezès hofs mogen wij eten; maar van de vrucht des booms, die in het midden des hofs is, heeft God gezegd: Gij zult daarvan niet eten, noch die aanroeren, opdat gij niet sterft.” — Gen. 3 : 1-3.

Nu wist Lucifer, dat hij om in zijn goddeloos plan te slagen, het moest doen voorkomen, alsof God een leugenaar, en hij, Lucifer, een weldoener was. Daarom antwoordde hij Eva:

„Gij zult den dood niet sterven; maar God weet, dat ten dage als gij daarvan eet, zoo zullen uwe oogen geopend worden, en gij zult als goden wezen, kennende het goed en het kwaad. En de vrouw zag, dat die boom goed was tot spijze en dat hij een lust was voor de oogen, ja een boom die begeerlijk was om verstandig te maken; en zij nam van zijne vrucht en at; en zij gaf ook haren man met haar, en hij at.” — Gen. 3 : 4-6.

Aldus zwichtend voor den verleidenden invloed van Lucifer die door tusschenkomst van de slang handelde, at Eva van de vrucht in overtreding van de wet Gods, en Adam sloot zich in de overtreding bij haar aan.

Het Vonnis

Jehova God moet consequent zijn. Hij kan zichzelf niet verloochenen. Daar hij de straf op de overtreding van zijn wet aangekondigd heeft, moet hij er op toezien, dat de wet als deze overtreden wordt, toegepast wordt. Overeenkomstig de bepalingen van dit vonnis (Gen. 3:14-24) was vastgesteld, dat er van nu aan vijandschap tusschen het zaad der vrouw en het zaad der slang zou zijn; dat in God's bestemden tijd het zaad der vrouw de slang den kop vermorzelen zou; dat de vrouw met smart haar kinderen zou baren; dat de man in het zweet zijns aanschijns zijn brood zou verdienen, totdat hij tot het stof zou wederkeeren, waaruit God hem genomen had. Om zijn vonnis uit te voeren, dreef God Adam en Eva uit Eden en zorgde er voor, dat zij daarheen niet konden terugkeeren, opdat zij niet van den boom des levens zouden eten en eeuwig leven. Buiten Eden, waar zij zich moesten voeden met de onvolmaakte vruchten der aarde, die vergiftigd waren, gingen zij geleidelijk in den dood.

De naam Lucifer beteekent „Lichtdrager”, en nadat hij goddeloos geworden was, veranderde God zijn naam, zoodat hij nadien steeds bekend is geweest onder de vier volgende namen, namelijk: Slang, Draak, Satan en Duivel. Elk dezer namen heeft een speciale beteekenis. Slang beteekent bedrieger of misleider; hij heeft getracht een ieder te misleiden, die het goede trachtte te doen. D r a a k

beteekent verslinder; hij heeft getracht een ieder te verslinden, die den weg der gerechtigheid wilde bewandelen. Satan beteekent tegenstander; ten allen tijde heeft hij gerechtigheid tegengestaan. Duivel beteekent lasteraar; en hij heeft het steeds als zijn voornaamste werk beschouwd, God en een ieder die met God in harmonie tracht te leven, te lasteren. De straf die God tegen hem heeft uitgesproken, is dat hij te bestemder tijd vernietigd zal worden. De Profeten Ezechiël en Jesaja maken dit beiden duidelijk:

„Uw hart verheft zich over uwe schoonheid, gij hebt uwe wijsheid bedorven vanwege uwen glans; ik heb u op de aarde henengeworpen, ik heb u voor het aangezicht der koningen gesteld om op u te zien. Vanwege de veelheid uwer ongerechtigheden, door het onrecht uws koophandels, hebt gij uwe heiligdommen ontheiligd; daarom heb ik een vuur uit het midden van u doen voorkomen, dat u heeft verteerd, en ik heb u gemaakt tot asch op de aarde voor de oogen van al degenen die u zien.” (Ezech. 28 : 17, 18) „Ja, in de hel zult gij nedergestooten worden, aan de zijden van den kuil.” — Jes. 14 : 15.

Natuurlijk had God Satan den Duivel onmiddellijk kunnen vernietigen, maar zijn wijsheid voorzag in een meer doeltreffenden weg. Daar hij wist, dat de goddelooze wandel van Satan het geloof van iederen rechtvaardige zou beproeven, liet God toe, dat hij gebruikt werd om het geloof der menschen op de proef te stellen. Op deze wijze

werd voor den mensch de gelegenheid geopend, zijn vrijen wil te gebruiken. Hij kon kiezen tusschen het doen van het kwade of het volgen van den weg der gerechtigheid. De vijand, Satan, duidt den weg des kwaads aan, terwijl God op den weg van gerechtigheid en het goede wijst. Ieder mensch moet een gelegenheid hebben, zijn vrijen wil uit te oefenen, en als hij het booze volgt, zullen de gevolgen noodlottig zijn; maar als hij het goede doet, zal hij God's zegeningen ontvangen.

Vanaf den tijd van Eden tot nu toe heeft Satan iedere poging aan de zijde van menschen of volken om het goede te doen, tegengestaan. Degenen die getracht hebben, God te gehoorzamen, zijn in het bijzonder de mikpunten van den Duivel geweest. Toen Abel God wilde dienen, bracht de Duivel Kain er toe, zijn broeder te vermoorden. Vanaf dien tijd heeft Satan de vijand de moordgedachten in de harten der menschen geplant en hen er toe gebracht elkander te dooden en gepoogd een ieder te vernietigen, die in God gelooft en hem dient.

De vijand, Satan de Duivel, verleidde een aantal engelen des hemels en keerde hen van God af, zoodat er een menigte van duivelen ontstond, van wie hij de aanvoerder is. Hij ging voort zijn organisatie, die samengesteld is uit een goddeloozen hemel en een goddelooze aarde, op te bouwen. Hemel beteekent het onzichtbaar heerschende rijk of de onzichtbare macht, terwijl aarde betrekking heeft op de organisatie van de regeering der menschen op aarde.

In de dagen van Noach had Satan de vijand de menschen misleid en hen van God afgekeerd, en geen hunner met uitzondering van Noach en zijn huisgezin bleef oprecht en getrouw. God bracht den grooten zondvloed over de aarde en vernietigde daarmee alle schepselen op aarde met uitzondering van Noach en zijn huisgezin, waardoor hij zijn misnoegen over de goddeloosheid ten uitdrukking bracht en bewees, dat zijn macht grooter was dan die van anderen, opdat de menschheid in hem mocht gelooven en weten zou, dat hij de levende God is. In de dagen van Abraham waren er slechts weinige menschen die eenig geloof in God hadden. Abraham was een der getrouwen, en om deze reden ontving hij God's goedkeuring en gunst.

De Heilige Schrift toont aan, dat het altijd de politiek van Satan den vijand geweest is, de menschen er toe te brengen, hem te vereeren, hetzij direct of indirect; en als hij hen er niet toe kon brengen, hem rechtstreeks te vereeren, liet hij hen gesneden beelden of afgoden vereeren of alles behalve Jehova God aanbidden. Satan de vijand organiseerde alle volken behalve de nakomelingen van Abraham, en bracht hen er toe, hem of een van zijn vertegenwoordigers te vereeren.

Toen de Israëlieten Egypte bewoonden, stond iedere natie en elk volk onder de zon, met uitzondering van de Israëlieten, onder de heerschappij en invloed van Satan den vijand. Farao was Satan's voornaamste vertegenwoordiger op aarde. De Schrift toont aan, dat Farao een afbeelding van

Satan was en Egypte een voorbeeld van de goddelooze wereld onder Satan. De groote vervolging waaraan de Israëlieten in Egypte blootgesteld waren, was het gevolg van het feit dat Israël het eenige volk Gods was, en dat Satan de vijand hen zocht te vernietigen, omdat God verklaard had, dat het zaad van belofte te bestemder tijd Satan den kop zou vermorzelen. De Heere God bevrijdde de Israëlieten op wonderbare wijze uit Egypte en openbaarde daardoor, dat hij almachtig is en in staat was hen volkomen te redden.

God bracht Israël tot den berg Sinaï en gaf hun daar de wet, waardoor zij bestuurd zouden worden en die dienen moest om hen tegen de sluwe streken van den vijand Satan te beschermen. De wet diende tevens als schoolmeester om hen te onderrichten en te leiden in den weg dien zij gaan moesten, zoolang zij aan de wet zouden gehoorzamen. Het doel van den Heer was, hen aldus te leiden tot de komst van den grooten Messias, tot wien het volk vergaderd en door wien het gezegend zou worden overeenkomstig zijn belofte. Maar het volk verviel weldra tot de gewoonte, hun offeranden den Duivel te offeren. Toen sprak God tot Mozes en gebood, dat zij hun offeranden den Heer zouden offeren: „En zij zullen ook niet meer hunne offeranden den duivelen, welke zij na hoereeren, offeren: dat zal hun een eeuwige inzetting zijn voor hunne geslachten.” — Lev. 17 : 7.

En nu wordt de vraag beantwoord, waarom God het volk gebood, geen andere goden voor

zijn aangezicht te hebben. Het antwoord luidt: Omdat hij zag, hoe de vijand Satan alle natiën en volken op den weg der goddeloosheid gevoerd had, en hij wist, dat de eenige bescherming voor de Israëlieten hun trouw aan Jehova God was. Hij gebod, dat zij hem zouden vereeren als den alleen waren God; en dit gebod was voor hun bestwil. Het was de liefde van God voor het volk Israël, dat hem er toe bracht, hun de wet te geven.

God's Organisatie

De Schrift getuigt overvloedig voor het feit, dat er vele reine en heilige engelen in den hemel zijn, die Jehova God getrouw zijn. Deze vormen het onzichtbare deel van God's organisatie, welke een rechtvaardige organisatie is. Toen het volk Israël tot een natie georganiseerd werd en met Jehova God een verbond sloot, werd dit volk en deze natie een deel van God's organisatie. Zion is een der namen die op God's organisatie toegepast worden. Dikwijls wordt Israël in de Heilige Schrift Zion genoemd. De reden hiervoor is, dat Israël gedurende langen tijd het zichtbare deel van God's organisatie op aarde was.

David was de geliefde koning van Israël. Hij was een man naar God's hart. Zijn naam beteekent geliefde. Hij was een afbeelding van den grooten Messias die komen zou. Zijn zoon Salomo was een beeld van den verheerlijkten Messias, in rijkdom en heerlijkheid regeerend. Een stad wordt

dikwijls als symbool van een organisatie of regering gebruikt. In 1 Koningen 8:1 staat geschreven: „Toen vergaderde Salomo de oudsten van Israël en alle de hoofden der stammen, de oversten der vaderen onder de kinderen Israëls tot den koning Salomo om de ark des verbonds des Heeren op te brengen uit de stad Davids, dewelke is Zion.”

De Schrift verklaart, dat God in Zion woont, gelijk geschreven staat in de Psalmen 9:12 en 132:13: „Psalmzingt den Heer, die in Zion woont, verkondigt onder de volken zijne daden.” „Want de Heer heeft Zion verkoren, hij heeft het begeerd tot zijne woonplaats.” Aldus wordt aange- toond, dat Zion de woonplaats van Jehova is. „Uit Zion, de volkomenheid der schoonheid, verschijnt God blinkende.” — Psalm 50:2.

Toen Israël met God in harmonie en de eenige regering op aarde was, waarmede de Heer handelde, werd het terecht Zion genaamd, omdat het een deel van zijn organisatie vormde; en daar het 't eenige deel van God's zichtbare organisatie was, is het gemakkelijk te begrijpen, waarom God de Israëlieten met zijn volmaakte wet beschermde. Israël werd begunstigd boven ieder ander volk op aarde, omdat God Israël als zijn volk verkoren had.

De groote lessen die God de Israëlieten leerde, en die tenslotte alle menschen moeten leeren, zijn deze: Dat Satan de vijand de goddelooze is; dat zijn wandel tot ondergang leidt en dat degenen die hem opzettelijk volgen te bestemder tijd ver-

nietigd zullen worden; dat God de groote Rechtvaardige is, de God van wijsheid, gerechtigheid, liefde en macht, en dat hij den weg ten leven en eeuwige zegening voorzien heeft voor al degenen die hem zullen gehoorzamen en de gerechtigheid doen. De Heer heeft dit door zijn profeet aldus in Psalm 145 uitgedrukt: „De Heer bewaart alle degenen, die hem liefhebben, maar hij verdelgt alle goddeloozen.”

Het volk Israël werd dus gedurende meer dan 1800 jaren als voorbeeld gebruikt, om de menscheit een groote les te leeren. Gedurende al dien tijd trachtte Satan de vijand Israël te verblinden en dit volk van God af te keeren. Nu is voor de Joden de tijd gekomen om in te zien, dat God's genaderijk voornemen, dat hij in betrekking tot hen had, liefdevol en lankmoedig en voor hun eigen welzijn was, en niet alleen voor hen, maar ook opdat alle geslachten der aarde de belangrijke les zullen leeren, dat gerechtigheid alleen de menschen verhoogt.

Daarom waren de Israëlieten, de Joden, gedurende den tijd waarin God met hen handelde, een voorbeeldig volk. Hun wet was voorbeeldig en voorschaduwde betere, toekomstige dingen. Mozes zegt duidelijk, dat hij een voorbeeld was van den grooten Messias: „Een Profeet uit het midden van u uit uwe broederen, als mij, zal u de Heer uw God verwekken: Naar hem zult gij hooren. Een Profeet zal ik hun verwekken uit het midden hunner broederen, als u, en ik zal mijn

woorden in zijn mond geven, en hij zal tot hen spreken alles wat ik hem gebieden zal." (Deut. 18 : 15, 18) Jesaja profeteerde, dat hij en zijn zonen voorbeelden waren van toekomstige dingen: „Zie, ik en de kinderen die de Heer mij gegeven heeft, zijn tot teekenen en tot wonderen [voorbeelden] in Israël, van den Heer der heirscharen die op den berg Zion woont." (Jes. 8 : 18) Met hetzelfde doel profeteerde Zacharia, dat God's bedoeling was, dat Israël een voorbeeldig volk zou zijn. — Zacharia 3 : 8.

Waar wij dus zien, dat het volk Israël gebruikt werd om beelden te maken, die betere dingen, die nog in de toekomst lagen, voorschaduwden, behooren alle menschen, hetzij Joden of Heidenen, die gerechtigheid liefhebben en wenschen te leven, met de grootste belangstelling de wet van Israël en God's handelingen met dit volk te onderzoeken. Men zal bemerken, dat de gebeurtenissen die in verband met het volk Israël plaatsvinden, als voorbeelden dienden in het bijzonder belang dergenen die aan het einde der wereld op aarde zouden leven, namelijk in den tijd waarin God's gunst tot de Joden zou terugkeeren, in welken tijd wij thans leven. Als wij inzien en beseffen, dat gedurende vele eeuwen de Duivel een organisatie gehad heeft, dat hij de tegenstander van God en van gerechtigheid is en dat het volk Israël gedurende langen tijd een deel van God's organisatie was, is het gemakkelijk in te zien, waarom Satan er in het bijzonder werk van maakte te

trachten het volk Israël te bedriegen en te vernietigen. Op deze wijze worden wij in staat gesteld vele dingen betreffende de geschiedenis te verstaan, die anders onbegrijpelijk zouden zijn. Ook blijkt er uit, dat een ieder die in de strikken van den Duivel valt, God's gunst moet verliezen en dat een ieder die God's gunst wil ontvangen, zich van den Duivel en zijn organisatie moet afkeeren en den Heer ijverig moet zoeken en hem gehoorzamen. God geeft nimmer iemand de gedachte in, iets kwaads te doen. Even zeker als Satan de Duivel de vijand Gods en de groote boosdoener is, is het zeker, dat hij in den geest der menschen de booze gedachten en kwade begeerten geplant heeft, die tot alle booze handelingen geleid hebben.

Vanaf den tijd dat Kain Abel vermoordde tot op dit oogenblik is Satan de vijand degene geweest die alle moorden en andere goddelooze daden de menschheid heeft ingegeven. „Gerechtigheid verhoogt een volk; maar de zonde is een schandvlek der natiën.” (Spreuken 14:34) De feiten toonen aan, dat God de natie Israël een gelegenheid bood om de gerechtigheid te volgen en boven alle anderen verhoogd te worden. (Exod. 19:5, 6) Zij zwichtten voor den booze, vervielen tot de zonde en werden een schandvlek. Zoo staat de geschiedenis van Israël als een monument, dat een les voor alle volken en natiën der aarde is.

HOOFDSTUK IV

ONTROUW

JEHOVA is de alleen ware God. Met bijzonderen nadruk onderrichtte hij het volk Israël hieromtrent op den berg Sinai. Dit deed hij voor hun persoonlijk welzijn. De naam Jehova beteekent zijn voornemens ten opzichte van zijn volk. Dit was de naam waaronder hij zich aan Mozes en aan anderen van Israël openbaarde. Het was zijn uitdrukkelijk voornemen, dit volk op den rechten weg te leiden en hun den weg ten leven te toonen. Zou Israël het verbond dat God met dit volk sloot, getrouwelijk gehouden hebben, dan zou leven voor hen het gevolg geweest zijn. „Mijne inzettingen en mijne rechten zult gij houden; welke mensch dezelve zal doen, die zal door dezelve leven: Ik ben de Heer.” — Lev. 18 : 5.

Jehova stelde bij Israël den „zuiveren godsdienst” in (Jac. 1 : 27); namelijk, dat zij Jehova zouden eeren als den alleen waren God, en naast hem geen andere goden zouden hebben. Satan de vijand, de opperste der duivelen en de onzichtbare heerscher der andere volken, stelde onder deze volken den valschen godsdienst in, namelijk de vereering van duivelen.

God richtte een schild tot bescherming van Israël op, en wel door de bepalingen van de wet, die hij hun gaf. Deze wet eischte zware bestraffing van een ieder die tot duivelvereering verviel. (Ex. 22 : 18; Lev. 20 : 26, 27; Deut. 18 : 9-14) De ondervindingen die Israël opdeed, dienden in de eerste plaats om hun de noodzakelijkheid aan te toonen,

Israël's Bevrijding aan de Roode Zee
kondiëde den aanstaanden al van 's menschen onderdrukkers aan

Jehova geeft Gideon de overwinning over de Midianieten
„Het zwaard van Jehova en van Gideon.“

dat zij oprecht en getrouw aan Jehova moesten zijn. Satan, de booze, haatte de getrouwe Joden en trachtte hen op alle mogelijke wijze te vernietigen. Hij poogde steeds hen van Jehova God af te keeren. Gedurende den tijd van Jozua bleven de Israëlieten God getrouw. Kort na zijn dood begonnen zij echter God te vergeten en vervielen tot de zonde.

„En de kinderen Israëls deden wat kwaad was in de oogen des Heeren, en zij dienden de Baäls; en zij verlieten den Heer, hunner vaderen God, die ze uit Egypteland had uitgevoerd, en volgden andere goden na, van de goden der volken, die rondom hen waren, en bogen zich voor die; en zij verwekten den Heer tot toorn, want zij verzaakten den Heer en dienden Baäl en Astaroth. Zoo ontstak de toorn van den Heer tegen Israël; en hij gaf ze . . . in de hand hunner vijanden rondom, en zij konden niet meer bestaan voor hun vijanden.” — Richt. 2 : 11-14.

„En wanneer de Heer hun richteren verwekte, zoo was de Heer met den richter, en verlostte ze uit de hand hunner vijanden alle de dagen van den richter; want het berouwde den Heer, om hun zuchten vanwege degenen die ze verdrukten en plaagden.” (Richt. 2 : 18) Alzoo veroorloofde de Heer den heidenen in de nabijheid van Israël te wonen om hen te beproeven.”

„Dit nu zijn de volken die de Heer liet blijven, om door hen Israël te beproeven; even zooveel van Israël als degenen die al de oorlogen van Kanaän niet gekend hebben. En de kinderen van Israël woonden onder de Kanaänieten, Hethieten en Amorieten en Ferezieten en Hevieten en Jebusieten, en zij namen zich hunne dochters tot vrouwen en

gaven hunne dochters aan hunne zonen, en dienden hunne goden. En de kinderen Israëls deden dat kwaad was in de oogen des Heeren, en vergaten den Heer hunnen God, en dienden de Baäls en de bosschen." — Richt. 3 : 1, 5-7.

Wederom liet de Heer het toe, dat de Israëlieten groote verdrukking hadden, en als zij tot hem riepen, verhoorde hij wederom hun geschrei en verloste hen. (Richt. 3 : 9, 10) Herhaalde malen waren de Israëlieten hun verbond ontrouw, en telkens weer werden zij daarvoor gestraft, en wanneer zij tot den Heer riepen, verhoorde hij hen en verloste hen. — Richt. 4 : 1-15; 6 : 7.

Daarna verwekte de Heer den Richter Samuel die oprecht en getrouw aan den Heer was; en om zijn getrouwheid verloste de Heer Israël uit de hand hunner vijanden gedurende al de dagen van zijn richterschap.

Er zij opgemerkt dat wanneer Israël den Heer getrouw was, hij hen steeds van hunne vijanden verloste. Ongetwijfeld deed hij dit om hen te onderrichten, dat hij niet alleen hun groote God was, maar ook hun ware en eenige vriend, en dat Satan hun vijand was. Eenige opmerkelijke bewijzen van God's goedertierenheid tegenover Israël worden gegeven in de voorbeelden die in de Schrift vermeld staan. Enkele van deze voorbeelden noemen wij hier:

Gideon die God diende en tot God om hulp bad, joeg met een groepje van drie honderd man een leger van 200.000 Midianieten op de vlucht, doordat God bewerkte, dat de een den ander doodde. Ongetwijfeld toonde de Heer op deze wijze zijn gunst, omdat Gideon de stem van Jehova

gehoorzaamde en den Duivel en zijn organisatie trotseerde. (Richteren 6 : 11-40; 7 : 1-25) In dezen grooten strijd deden Gideon en zijn kleinen troep van drie honderd man niets anders dan hun lampen omhoog houden en uitroepen: „Het zwaard des Heeren, en van Gideon.” De Heere God deed het overige en veroorzaakte de vernietiging der Midianieten.

„Toen Josafat koning was, trokken de verbonden legers van Ammon, Moab en het gebergte Seir tegen de Israëlieten op. Jozafath wist, dat hij den aanval van dezen grooten vijand niet kon weerstaan. Hij verzamelde de Israëlieten voor den tempel te Jeruzalem, zoowel mannen, vrouwen als kinderen. Staande voor den tempel bad Jozafath als woordvoerder voor Israël tot Jehova God aldus: „O Heere God van onze vaderen, zijt gij niet die God in den hemel? en heerscht gij niet over al de koninkrijken der heidenen? en is er in uwe hand geen kracht en macht, zoodat niemand in staat is u te weerstaan? En geheel Juda stond voor den Heer, met hunne kleinen, hunne vrouwen, en hun kinderen.” — 2 Kron. 20 : 6, 13, Eng. Vertaling.

Toen verhoorde de Heer het gebed van Josafat, en deed Jahaziël, een zoon van den stam van Levie, profeteeren en tot Josafat zeggen, „dat hij niet bang moest zijn, noch ontzet vanwege deze groote menigte”, maar dat hij moest uittrekken ten strijde en dat de vijand zou vallen. Hij zeide: „Gij zult in dezen strijd niet te strijden hebben: stelt uzelf, staat stil, en ziet het heil des Heeren met u, o Juda en Jeruzalem; vreest niet, en ontzet u niet; gaat morgen uit, hun tegen, want de Heer zal met u wezen.” — 2 Kron. 20 : 17.

En toen wees Jozafath op aanwijzing des Heeren zangers aan voor den Heer, die de schoonheid der heiligheid zouden loven, als zij voor het leger uitgingen, en den Heer zouden prijzen voor zijne genade en goedheid. Den volgenden dag trokken zij ten strijde; en bij de nadering van den vijand begonnen deze zangers den Heer lofliederen te zingen. „Ter tijd nu als zij aanhieven met een vreugdegeroep en lofzang, stelde de Heer hinderlagen tegen de kinderen Ammons, Moab en die van het gebergte Seir, die tegen Juda gekomen waren; en zij werden geslagen.” — Vs. 22.

Bij een andere gelegenheid, namelijk in het veertiende jaar van de regeering van Koning Hizkia, kwam Sanherib, de koning van Assyrië om tegen de stad Jeruzalem te strijden. De koning van Assyrië was een aanmatigend, trotsch heiden, die den Duivel vereerde. Deze aanmatigende heidensche koning, die aan het hoofd van een groot leger stond, zond boodschappers naar Hizkia en tarte den almachtigen God. Toen Hizkia deze boodschap hoorde, scheurde hij zijn kleederen en bedekte zich met zak en asch en ging naar het huis des Heeren. Hizkia was zeer beangst en verontrust en hij zond zijn knecht naar Jesaja den profet. En Jesaja profeteerde:

„Zoo zult gij tot uwen heer zeggen: Zoo zegt de Heer: Vreest niet voor de woorden die gij gehoord hebt, waarmede mij de dienaars van den koning van Assyrië gelasterd hebben. Zie, ik zal een geest in hem geven, dat hij een gerucht hooren zal, en weder naar zijn land keeren; en ik zal hem door het zwaard in zijn eigen land vellen.” — Jes. 37 : 6, 7.

Wederom zond de koning van Assyrië boodschappers tot Hizkia met een brief, waarin hij het geloof van Hizkia in Jehova God trachtte te verzwakken.

„En Hizkia ontving de brieven uit de hand der boden, en las ze; en Hizkia ging op in het huis des Heeren, spreidde ze uit voor den Heer. En Hizkia bad tot den Heer, zeggende: O Heer der heirscharen, God van Israël, die tusschen de cherubs woont, gij zelf, gij alleen zijt de God van alle koninkrijken der aarde, gij hebt den hemel en de aarde gemaakt. O Heer! neig uw oor en hoor, Heer, open uwe oogen, O Heer, en zie, en hoor alle de woorden van Sanherib, die gezonden heeft om den levenden God te hoonen. Waarlijk, Heer, de koningen van Assyrië hebben alle de natiën en hunne landen verwoest en hebben hunne goden in het vuur geworpen; want zij waren geen goden, maar het werk van menschenhanden, hout en steen; daarom hebben zij die verdorven. Nu dan, O Heer, onze God, verlos ons uit zijne hand: opdat alle koninkrijken der aarde mogen weten dat gij de Heer zijt, ja gij alleen.” — Jes. 37 : 14–20, Eng. Vert.

Toen profeteerde Jesaja en zeide tot Koning Hizkia: „Daarom zoo zegt de Heer van den koning van Assyrië: Hij zal in deze stad niet komen, noch daar een pijl inschieten, ook zal hij met geen schilden daarvóór komen, en zal geen wal daartegen opwerpen. Door den weg dien hij gekomen is, door dien zal hij wederkeeren, maar in deze stad zal hij niet komen, zegt de Heer. Want ik zal deze stad beschermen om die te verlossen, om mijnen wil en om mijn knecht Davids wil.” Jes. 37 : 33–35.

De stilte van den nacht kwam over de heilige stad Jeruzalem, maar de inwoners sliepen niet. Zij

wisten, dat daar voor de poorten van de plaats hunner inwoning een machtig en vreeselijk leger stond, dat nog nooit een nederlaag gekend had, een leger zoo machtig dat het de Israëlieten kon verdrijven gelijk de wind het kaf voor zich uitdrijft. Zij wisten dat niets hen van dezen vreeselijken vijand kon redden dan alleen de machtige hand van God. De Heere God had het gebed van Hizkia gehoord, en het volk wachtte. En terwijl het wachtte, verrichtte de Heere God zijn groot werk om zijns naams wil en terwille van David zijn geliefden dienstknecht; en de Duivel en al zijn engelen konden geen vinger uitsteken om zijn knecht Sanherib en zijn machtig leger te helpen.

Toen de schaduwen van den nacht waren opgetrokken, lagen daar uitgespreid voor de stad, op de heuvelen en in de vlakten, 185.000 doode mannen van Sanherib's leger. De Israëlieten hadden hen niet verslagen. De God des hemels, de God van Abraham, Izaäk en Jacob had hen uit de handen van den vijand verlost, zooals vermeld wordt: „Toen voer de engel des Heeren uit en sloeg toen het leger van Assyrië honderd en vijf en tachtig duizend, en toen zij zich des morgens vroeg opmaakten, zie, die allen waren doode lichamen.” — Jes. 37 : 36.

De Schrift bevat nog talrijke andere voorbeelden, hoe Jehova zijn volk Israël verdedigde. Al deze dingen deed Jehova, opdat Israël zou leeren, dat hij de almachtige God is, de Schepper van hemel en aarde, en dat zijn macht onbegrensd is; dat hij hun vriend en verlosser is en hen ten allen tijde uit de handen van den grootste aller vijanden vermocht te verlossen. Niettegenstaande de groote bevrijding zwichtte Israël wederom voor den mis-

Jehova bevrijdt Jeruzalem van het Assyrische leger

leidenden invloed van Satan den vijand en keerde zich van God af.

Deze dingen worden hier verhaald, niet met de bedoeling de Joden te smaden, maar met het doel om te bewijzen dat hun hoop en wel hun eenige hoop is op Jehova God te vertrouwen en zijn stem te gehoorzamen. In de wet had God Israël gewaarschuwd, wat zij verwachten konden te zullen lijden, indien zij zijn wet ongehoorzaam zouden zijn. Hij zeide tot hen:

„Gij zult u geen afgoden maken, noch gesneden beeld, noch opgericht beeld zult gij u stellen, noch beelden van steen in uw land zetten, om u daarvoor te buigen; want ik ben de Heer uw God. Mijne sabbatten zult gij houden en mijn heiligdom zult gij vreezen. Ik ben de Heer.

„Indien gij in mijne inzettingen wandelen, en mijne geboden houden en die doen zult, zoo zal ik uwe regens geven op hunnen tijd; en het land zal zijn inkomst geven, en het geboomte des velds zal zijne vrucht geven; en de dorschtijd zal u reiken tot den wijnoogst, en de wijnoogst zal reiken tot den zaaitijd; en gij zult uw brood eten tot verzadiging toe, en zult zeker in uw land wonen. Ook zal ik vrede geven in den lande, dat gij zult te slapen liggen en er niemand zij die verschrikke; en ik zal het boos gedierte uit het land doen ophouden, en het zwaard zal door uw land niet doorgaan. En gij zult uwe vijanden vervolgen, en zij zullen voor u door het zwaard vallen. Vijf uit u zullen honderd vervolgen, en honderd uit u zullen tien duizend vervolgen; en uwe vijanden zullen voor u door het zwaard vallen. En ik zal mij tot u wenden, en zal u vruchtbaar maken en u vermenigvuldigen; en mijn verbond zal ik met u be-

vestigen. En gij zult het oude dat verouderd is, eten, en het oude zult gij vanwege het nieuwe uitbrengen. En ik zal mijn tabernakel in het midden van u zetten, en mijn ziel zal van u niet walgen, en ik zal in het midden van u wandelen, en ik zal uw God zijn en gij zult mijn volk zijn. Ik ben de Heer uw God, die u uit der Egyptenaren land uitgevoerd heb; opdat gij hunne slaven niet zoudt zijn, en ik heb de disselboomen van uw juk verbroken en heb u doen rechtop gaan.

„Maar indien gij mij niet zult hooren, en alle deze geboden niet zult doen; en zoo gij mijne inzettingen zult verachten, en zoo uwe ziel van mijne rechten zal walgen, dat gij niet doet alle mijne geboden, maar dat gij mijn verbond zult verbreken: dit zal ik u ook doen, dat ik over u stellen zal verschrikking, tering en koorts, die de oogen verteren en het hart smart zal aandoen; gij zult ook uw zaad tevergeefs zaaien, uwe vijanden zullen dat opeten. En ik zal mijn aangezicht tegen u zetten, en gij zult voor uwe vijanden verslagen worden; en uwe haters zullen over u heerschen, en gij zult vlieden als u niemand vervolgt. En zoo gij mij tot deze dingen toe nog niet hooren zult, ik zal nog daar toedoen, om u zeventvoudig over uwe zonde te tuchtingen. En ik zal uwe hoogten verderven en uwe beelden uitroeien en ik zal uwe doode lichamen op de doode lichamen uwer afgoden werpen; en mijne ziel zal van u walgen. En ik zal uwe steden een woestijn maken en uwe heiligdommen verwoesten en ik zal uwen liefelijken reuk niet ruiken. Ja, ik zal dat land verwoesten, dat uwe vijanden die daarin zullen wonen, zich daarover zullen ontzetten. En ik zal u onder de heidenen verstrooien, en een zwaard achter u uittrekken, en uw land zal

verlaten en uwe steden een woestenij zijn." — Lev. 26 : 1-18, 30-33.

Daar zij herhaaldelijk hun verbond verbraken door van den alleen waren God af te keeren en in de strikken van den vijand vielen, liet Jehova zijn profet Jeremia tot hen het volgende zeggen:

„Zie, ik zal zenden en nemen alle geslachten van het Noorden, spreekt de Heer, en tot Nebukadnezar, den koning van Babel, mijn knecht en zal ze brengen over dit land en over deszelfs inwoners, en over alle deze volken rondom, en ik zal ze verbannen en zal ze stellen tot een ontzetting en tot een aanfluiting en tot eeuwige woestheden." — Jer. 25 : 9.

Zedekia was Israël's laatste koning. Hij deed wat kwaad was in de oogen des Heeren. Hij bespotte de profeten die Jehova zond, en verachtte de woorden die God door de profeten sprak en maakte er misbruik van. (2 Kron. 36 : 12-16) Toen sprak de Heer, door den mond van den Profet Ezechiël, het beslissende oordeel over Israël uit, dat in het jaar 606 voor Christus uitgevoerd werd. Dit oordeel luidt als volgt:

„Daarom zegt de Heere God alzoo: Omdat gij uwer ongerechtigheid doet gedenken, doordien uwe overtredingen ontdekt worden, zoodat uwe zonden gezien worden in alle uwe handelingen; omdat uwer gedacht wordt, zult gij met de hand gegrepen worden. En gij, o onheilig goddeloos vorst Israëls, wiens dag gekomen is, ten tijde der uiterste ongerechtigheid, alzoo zegt de Heere God: Doe dien diadeem weg, en hef die kroon af; deze zal deszelfde niet wezen: verhoog hem die nederig is, en verneder hem die hoog is. Ik zal haar omgekeerd, omgekeerd, omgekeerd stellen; en zij zal niet meer

zijn, totdat hij komt wiens recht het is; en ik zal het hem geven." — Ezech. 21 : 24–27, Eng. Vert.

Toen bracht de Heer de Chaldeëen over de Israëlieten, die de muren van Jerzalem afbraken en het huis des Heeren en alle plaatsen daar rondom verbrandden en het volk gevankelijk naar Babel brachten; en zij doodden de zonen van Zedekia voor zijne oogen, en staken daarna de oogen van den koning uit, bonden hem met ketenen en brachten hem naar Babel. Dit alles geschiedde in vervulling van de profetie die gegeven was als een waarschuwing aan Israël. Zie 2 Koningen 25 : 6, 7; 2 Kronieken 36 : 21.

Waardoor kwam het volk Israëls ten val? Het antwoord luidt: Door hun ontrouw tegenover Jehova God. Het is waar, dat een aantal Israëlieten zeventig jaar later uit Babel terugkeerde; maar nimmermeer hadden zij een koning en nimmermeer waren zij in het volle bezit van het land. Zij waren aan andere volken onderworpen, totdat zij tenslotte door de Romeinen volkomen ten onder gebracht werden. In het jaar 73 A. D. verdween het laatste overblijfsel van hun macht uit Palestina.

Maar is Israël voor eeuwig verworpen? Het antwoord is: Neen, geenszins! Men lette op de verklaring die de Heer aan Ezechiël deed ten tijde van het uitspreken van het oordeel over Israël. Zij luidt: „Ik zal haar omgekeerd, omgekeerd, omgekeerd stellen; en zij zal niet meer zijn, totdat hij komt wiens recht het is; en ik zal het hem geven.” (Ezech. 21 : 27) Alleen het feit reeds dat de Heer zeide, dat hij haar omgekeerd zou stellen tot een bepaalden tijd, is een afdoend bewijs dat het God's voornemen is, Israël op zekere voorwaarden in zijn gunst te herstellen. Maar wan

neer? Het antwoord luidt: Met de komst van Silo, den Messias, tot wien het volk vergaderd zal worden, zooals in Genesis 49 : 10 beloofd werd. Dan zal hij, van wien Mozes een voorbeeld was, tot het zijne komen. (Deut. 18 : 15-18) „En te dien tijde zal Michaël (de Messias) opstaan, de groote vorst, die voor de kinderen uws volks staat.” (Daniël 12 : 1) Dit is de tijd, wanneer verwacht kan worden dat de gunst van God tot Israël zal terugkeeren.

Aangezien het ontrouw tegenover Jehova God was, waarom zij verworpen werden, wat kunnen wij dan verwachten, dat Israël in staat zal stellen, in God's gunst hersteld te worden? Het antwoord is: Geloof in God en in zijn Woord, en volle gehoorzaamheid aan hem. Waarom werden zij ontrouw aan God? Het juiste antwoord is: Omdat Satan de vijand, de god dezer wereld, hen verblindde voor de groote waarheden die God hun geleerd had. Maar deze verblindheid zal niet eeuwig duren; en wanneer zij is weggenomen, zal de groote Messias tot hen komen, die de goddeloosheid van de nakomelingen van Juda zal afkeeren, en zijn huis zal verlost worden en in de gunst van God terugkeeren.

HOOFDSTUK V

STRIJD

JEHOVA weet het best, welke lessen de mensch noodig heeft om te leeren. Hij gebruikt de meest doeltreffende middelen om hem deze noodige lessen te onderwijzen. Men heeft gemeend, dat God den mensch dusdanig zou kunnen beschermen, dat hij in het geheel geen onrecht kon doen. Sommigen houden zelfs vol, dat indien God den mensch liefhad, hij voorkomen zou hebben, dat hij onrecht deed. Als God zoo inderdaad zou handelen, zou de mensch slechts een automaat zijn en zou hij geen gelegenheid hebben, de slechte gevolgen van het kwade te ondervinden of de goede gevolgen van het goede. Het doorzicht van den mensch is beperkt. God's wijsheid is onbegrensd. Daarom drukte God door zijn profeet deze zaak in de volgende krachtige woorden uit: „Want gelijk de hemelen hooger zijn dan de aarde, alzoo zijn mijne wegen hooger dan uwe wegen, en mijne gedachten dan uwe gedachten.” — Jes. 55 : 9.

God veroorloofde den Israëlieten, een lange en harde ondervinding op te doen, opdat zij de juiste lessen mochten leeren. Van de lessen die hun geleerd werden, kan de geheele menschheid profijt hebben.

Als gevangenen in het land van den vijand zochten de Israëlieten troost aan de oevers der rivier. Daar, verwijderd van het strijdgewoel en het gerammel van ketenen en het gekletter van oorlogswerktuigen, zaten zij neder in diepe smart, hun

groote ramp te overpeinzen. De omgeving was geheel verschillend van hun tehuis dat zij verlaten hadden. In dit vreemde land Babylon bevonden zij zich zonder een leider, zonder een offerande, zonder een feest, ja, beroofd van de gunst van hun God. Hun groote en langdurige „strijd” was nu begonnen. Hoe lang hij zou duren, konden zij niet weten. Zij riepen zich de gezegende dingen die zij uit de hand van Jehova ontvangen hadden, voor den geest. Voor hen was alles donker en eenzaam. Groote smart maakte zich van hen meester, en zij begonnen te weenen.

Onder degenen die daar als gevangenen waren, bevonden zich ongetwijfeld vele geoefende en bekwame musici. Hun tongen waren gewend geweest, zich in gezang vrij te bewegen, en hun geoefende rechterhanden hadden zich snel over hun harpen bewogen. De Israëlieten konden zingen en op de harp spelen als geen ander volk, omdat zij God's volk waren. Zij hadden iets om den geest en het hart op te wekken tot een lofzang. Jehova God had hen tot het zingen van vreugdeliederen bekwam gemaakt. Niemand kan zoo goed muziek ten gehoor brengen als iemand die boven zijn muziekkennis den geest des Heeren heeft.

David was een bekwaam harpspeler geweest. Hij was een man naar God's hart. En David's nakomelingen bevonden zich onder de gevangenen. Ook waren er Levieten bij. De Babylonische soldaten wisten, dat de muziek van dit Joodsche orkest, begeleid door de uitstekende Israëlietische zangers voor hun landgenooten een zeldzaam ge-

noegen beteekende. Ongetwijfeld waren degenen die hen gevangen genomen hadden, bij de gevangenen aan den oever der rivier, om hun bewegingen gade te slaan. Als zij de Joden zagen weenen, kwamen zij tot hen en zeiden: ‚Wij willen geen geweën, maar een lied hooren.’ Neen, geen treurzangen, maar eenige van die verrukkelijke melodieën van gewijde vreugde, die alleen de Joden ten gehoor konden brengen, en die deze Babylonische soldaten ongetwijfeld dikwijls gehoord hadden, toen zij om Jeruzalem gelegerd waren.

Het was voor de Joden echter onmogelijk aan het verzoek van hun overwinnaars te voldoen. Hun smart was te diep. Eerbiedig, maar treurig hingen zij hun harpen aan de wilgenboomen langs den waterkant. Zij luisterden naar het plagend geluid van den troebelen stroom, dat met de smart in hun eigen harten overeenkwam. Tranen van bitterheid liepen over hun wangen. In dichterlijke taal had de psalmist deze droeve gebeurtenis aldus geprofeeteerd:

„Aan de rivieren van Babel, daar zaten wij, ook weenden wij als wij gedachten aan Zion. Wij hebben onze harpen gehangen aan de wilgen die daarin zijn. Als aldaar die ons gevangen hielden de woorden eens lieds van ons begeerden, en zij die ons overhoop geworpen hadden, vreugd, zeggende: Zingt ons een van de liederen Zions.”—Ps. 137:1-3.

Maar was de geest van Israël dan geheel gebroken? Had de natie alle hoop opgegeven? De profetie van den psalmist toont aan, dat dit niet het geval was, maar dat er in hun harten een flauwe

straal van hoop brandde en tevens een besluit om aan het vaderland getrouw te zijn. De dichter gaat dan voort: „Indien ik u vergeet, o Jeruzalem, zoo vergete mijn rechterhand zichzelf. Mijn tong kleve aan mijn gehemelte, zoo ik aan u niet gedenke, zoo ik Jeruzalem niet verkies boven mijn hoogste blijdschap.” (Ps. 137 : 5, 6) Voor de Israëlieten was hun geboorteland de dierbaarste plek op aarde. Zij besloten daaraan voor eeuwig getrouw te zijn. Dan vermeldt de psalmist een gebed tot God, dat aldus luidt: „Gedenk, o Heer, aan de kinderen van Edom in den dag van Jeruzalem: die daar zeiden: maak het met den grond gelijk, maak het met den grond gelijk, ja tot op haar fundament.” (Ps. 137 : 7, Eng. Vert.) Wat had Edom dan gedaan? Edom was een deel van de organisatie des Duivels. Door den valschen godsdienst van Edom had de Duivel de Israëlieten van het pad der gerechtigheid afgebracht. Toen riepen zij tot God om Babylon te vergelden, evenals Babylon dit ongelukkige volk behandeld had:

„O dochter van Babylon, die verwoest zult worden; gelukkig zal hij zijn, die u vergelden zal, wat gij aan ons misdaan hebt. Gelukkig zal hij zijn, die uwe kleinen nemen en tegen de steenen verpletteren zal.” — Ps. 137 : 8, 9, Eng. Vert.

Jeremia de profeet schreef in zijn klaagliederen ten behoeve van het verbannen Israël:

„Jeruzalem heeft zwaar gezondigd; daarom is zij verdreven: allen die haar erden, verachten haar, omdat zij hare naaktheid hebben gezien; ja, zij zucht, en keert zich achterwaarts. Hare onreinheid

is in hare zoomen; zij is niet indachtig aan haar uiteinde; daarom kwam zij wonderbaarlijk naar omlaag; zij had geen trooster. O Heer, zie mijne ellende aan, want de vijand maakt zich groot. De tegenstander heeft zijne hand naar al hare gewenschte dingen uitgestrekt: want zij heeft het aangezien dat de heidenen in haar heiligdom zijn ingegaan, waarvan gij geboden hebt dat zij niet zouden ingaan in uwe vergadering. De Heer heeft al mijne machtige mannen in het midden van mij onder den voet vertreden; hij heeft een samenkomst tegen mij uitgeroepen om mijne jongelingen te verbreken: de Heer heeft de jonkvrouw, de dochter van Juda, als in een wijpers vertreden.

„Om deze dingen ween ik: mijn oog, mijn oog vloeit over van water, omdat de trooster die mijn ziel zou bevrijden verre van mij is; mijne kinderen zijn verlaten, omdat de vijand de overhand had. Zion spreidt hare handen uit, en daar is niemand om haar te troosten: de Heer heeft van Jacob geboden dat zijn tegenstanders rondom hem zouden zijn: Jeruzalem is als een afgezonderde vrouw onder hen. De Heer is rechtvaardig; want ik ben zijn gebod wederspanning geweest: hoort toch, bid ik u, alle gij volken, en ziet mijne smart: mijne jonge dochters en mijne jongelingen zijn in gevangenschap gegaan.” — Klaagl. 1 : 8-10, 15-18.

Tijden der Heidenen

God had zijn volk op aarde door de lijn van Juda ingesteld. De Joden waren zijn volk, en Je-

hova was de God van Israël. Alle andere volken waren afgodendienaars en werden Heidenen genoemd, terwijl Satan hun god was. Met den val van Zedekia en de wegvoering van de Joden in gevangenschap naar Babel hield God's voorbeeldig koninkrijk op aarde op. Toen begonnen de „tijden der Heidenen" en de heidensche heerschappij. De eerste universeele wereldmacht werd gevestigd met Nebukadnezar, koning van Babel aan het hoofd. Hoewel hij het zichtbare hoofd was, was Satan haar eigenlijke hoofd. Daar werd Satan de vijand de god der geheele wereld. De Heer Jehova onttrok zijn gunst aan de Joden om hun ongehoorzaamheid en hij mengde zich niet in Satan's heerschappij. Zeventig jaar na het begin van de tijden der Heidenen keerde een overblijfsel van Israël naar Palestina terug; maar zij werden nooit meer in hun vroegere autoriteit, eer en macht hersteld. De Joden werden toen, wat zij ook daarna steeds gebleven zijn, de onderdanen van heidensche wereldmachten: eerst onder de Babyloniërs; vervolgens onder de Medo-Perzen; daarna onder de Grieken en tenslotte onder de Romeinen.

Jehova onthulde in een visioen deze wereldmachten aan zijn Profeet Daniël, en de profeet beschrijft hen in symbolische bewoordingen als wilde beesten. Een beest is een zinnebeeld van een zelfzuchtige wereldmacht, bestaande uit de drie regeerende elementen, namelijk de politieke, de commerciële en de kerkelijke. Het symbool beschrijft deze wereldmachten zeer juist, omdat elk dezer rijken beurtelings verdorven en beestachtig geweest

zijn, onder het oppertoezicht van Satan, hun opperheer. — Dan. 7 : 2-8.

Het was in het jaar 69 A. D., dat de Romeinen tot den aanval op de Joden in Palestina overgingen, en op den 15den dag van Nisan, 73 A. D., viel het laatste bolwerk van Palestina. Duizenden Joden werden gedood, terwijl degenen die levend overbleven, verdreven en onder de volken der aarde verstrooid werden. In een onvriendelijke en wreede wereld zijn zij vervolgd en hebben in de afgelopen eeuwen onnoemelijk veel smaad te verduren gehad. Het grootste deel der Joden emigreerde naar Duitschland, Roemenië, Polen en Rusland, en wel bijzonder naar het laatste land. In deze landen zijn hun vervolgingen gedurende een eeuwenlange periode te verschrikkelijk geweest om het in menselijke woorden te beschrijven. Er zij hier opgemerkt, dat de geschiedenis aantoonst dat de voornaamste vervolgers van de Joden diegenen geweest zijn, die de aanspraak maken Christenen te zijn. Door den goddeloozen wandel, waaraan deze zoogenaamde Christenen zich hebben schuldig gemaakt, is de Christenheid voor vele oprechte menschen een stank in de neusgaten geworden. Ook dit is te wijten aan den misleidenden invloed van den vijand, den Duivel.

In de bovengenoemde landen werden de Joden beroofd van het recht op het bezit van onroerende goederen, van het recht om een ambt te bekleeden en van het kiesrecht; in vele plaatsen onthield men hun het recht, koophandel te drijven; sommige landen gingen zelfs zoover, dat zij hun het venten

verboden. Zij hadden hun bezittingen in beslag genomen en hun huizen verwoest; en, van plaats tot plaats verdreven, werden zij door hun booze vijanden gejaagd, alsof zij wilde beesten waren. De vervolgingen in Rusland, in Roemenië en andere deelen van het vaste land van Europa bereikten binnen de laatste halve eeuw hun hoogtepunt.

Voor de Joden is dit tijdperk een lange donkere nacht en een verschrikkelijke strijd geweest. Temidden van al deze vervolgingen zijn echter vele Joden bij elkander gebleven. Temidden hunner beproevingen en verdrukkingen hebben zij evenwel eenige van de grootste wetgevers, bekwaamste staatslieden, scherpzinnigste financiers, grootste dichters en wijsgeeren opgeleverd. Maar degenen wien het voorspoedig gegaan is, hebben over het algemeen het minste geloof in God gehad. Men zal bemerken, dat onder de armen en verdrukten zij te vinden zijn, die het meeste geloof en vertrouwen hebben in de beloften die God aan Abraham, Izaäk, Jacob en de profeten gedaan heeft.

Waarom zij leden

Het zou niet veel nut hebben hier de onnoemelijke smarten en vervolgingen van de Joden op te sommen. Geen volk is beter met deze dingen bekend dan de Joden zelf. De belangrijke vraag rijst echter: Waarom heeft God deze vervolgingen toegelaten? God's profeet Jeremia beantwoordt deze vraag. Toen hij te Jeruzalem profeteerde betreffende het volk dat de stad en het land bewoonde, zeide hij:

„Want zoo zegt de Heer der heirscharen, de God van Israël: Zie, ik zal van deze plaats voor uwe oogen en in uwe dagen doen ophouden de stem der vreugde en de stem der blijdschap, de stem van den bruidegom en de stem der bruid. En het zal geschieden als gij dit volk al deze woorden zult aanzeggen, zij tot u zeggen: Waarom spreekt de Heer al dit groote kwaad over ons, of wat is onze ongerechtigheid of wat is onze zonde die wij tegen den Heer onzen God begaan hebben? Dan zult gij tot hen zeggen: Omdat uwe vaders mij verzaakt hebben spreekt de Heer, en hebben andere goden nagewandeld en hebben die gediend en hebben hen vereerd, en hebben mij verzaakt en hebben mijn wet niet gehouden, en gij hebt erger gedaan dan uwe vaders; want zie, gij wandelt een iegelijk naar het goeddunken van zijn boos hart, om naar mij niet te hooren; daarom zal ik u uit dit land werpen in een land dat gij niet gekend hebt, gij noch uwe vaders; en aldaar zult gij andere goden dienen, dag en nacht, waar ik u geen gunst zal betoonen.” — Jer. 16 : 9-13, Eng. Vert.

Aldus toont de profeet aan, dat de groote benauwdheid over hen kwam om hun ontrouw tegenover Jehova God, en omdat zij zwichtten voor den misleidenden invloed van Satan den Duivel en booze goden vereerden.

Een andere belangrijke vraag is: Zal de smaad van de Joden ooit weggenomen worden, en zal God's gunst ooit ten volle tot dit volk terugkeeren? Het was wegens gebrek aan geloof, dat God de Joden verwierp en het toeliet, dat zij te lijden

hadden. Maar er zijn eenigen die geloof hebben. Ten allen tijde gedurende dezen langen „strijd” zijn er eenigen geweest, die het geloof in God behouden hebben. Reeds vele jaren lang hebben de Joden, wien zulks veroorloofd werd, zich geregeld verzameld bij den klaagmuur in Jeruzalem en hebben daar gebeden en tot God geroepen, dat hij den Joden genadig mocht zijn en hen weder in zijn gunst zou herstellen. Hun lijden drong er hen toe met grooten ernst te bidden. Lang hebben zij gewacht, aler hun gebeden verhoord en beantwoord werden. Sprekende door zijn profeet tot Israël, geeft de Heer de verzekering, dat te eeniger tijd hun strijd zal eindigen, en zij in hun eigen land zullen teruggebracht worden en eindelooze zegeningen uit Jehova's hand zullen ontvangen. Dit werd door den profeet aldus beschreven:

„Daarom, zie, de dagen komen, spreekt de Heer, dat er niet meer gezegd zal worden: De Heer leeft, die de kinderen van Israël heeft opgevoerd uit het land van Egypte, maar: De Heer leeft, die de kinderen van Israël heeft opgevoerd uit het land van het Noorden, en uit alle landen, waarheen hij hen verdreven had; en ik zal ze wederbrengen in hun land dat ik hunnen vaders gegeven heb. Zie, ik zal zenden tot vele visschers, spreekt de Heer, en zij zullen ze visschen; en daarna zal ik zenden tot vele jagers, en die zullen ze jagen van iederen berg, en van iederen heuvel, en uit de kloven der rotsen. Want mijne oogen zijn op al hunne wegen; zij zijn niet verborgen voor mijn aangezicht, noch is hunne ongerechtigheid voor mijne oogen

verborgen. En eerst zal ik hunne ongerechtigheid en hunne zonde dubbel vergelden; omdat zij mijn land bevlekt hebben, en mijn erfdeel vervuld hebben met de doode lichamen hunner verfoeilijke en gruwelijke dingen." — Jer. 16:14-18.

Maar de profeet zegt, dat alvorens de Joden in hun land kunnen teruggebracht worden, visschers zouden uittrekken om hen te visschen, en jagers hen zouden najagen, gelijk wilde beesten nagejaagd worden. De vervulling van dit deel van de profetie kan nu duidelijk erkend worden. De Christelijke gemeenschappen, die in onwetendheid betreffende God's voornemen met de Joden verkeerden, hebben getracht de Joden te bekeeren en hen tot lidmaten hunner kerksystemen te maken. Hierin hebben zij gefaald, omdat het niet in God's bedoeling lag, dat de Joden zich bij deze instellingen zouden aansluiten. De voortdurende poging om van de Joden proselieten te maken heeft er toe geleid, dat de Joden zich van den Bijbel afkeerden. Geen Christen die werkelijk den Bijbel begrijpt, kan het verlangen hebben proselieten te maken.

Toen kwamen de „jagers", die de Joden in alle landen, waarheen zij verdreven waren, gejaagd hebben. Zij hebben hen vervolgd in ieder land, waarheen zij vluchtten. Het grootste gedeelte der Joden vond een woonplaats in Rusland, dat door den profeet „het land van het Noorden" genoemd wordt. In dat land zijn de meeste vervolgingen en pogroms tegen de Joden ingesteld. Maar deze vervolging heeft bij de Joden een steeds grooter wordend verlangen naar hun geboorteland, het land

hunner vaderen, waar zij in zekerheid en in vrede zouden kunnen wonen, ontwikkeld. Het feit, dat God door zijn profeet beloofd heeft, hen in hun land terug te brengen, bewijst afdoende, dat hun strijd te eeniger tijd moet eindigen. Er zijn zekere tijdsprofetieën, die nu in het licht der gebeurtenissen begrepen kunnen worden, die nauwkeurig den tijd aangeven, waarin de „strijd” der Joden eindigt. Maar de beschouwing van deze profetieën bewaren wij tot een volgend hoofdstuk. Laten wij eerst eens de zekerheid nagaan van de beloften, dat Israël naar Palestina zal terugkeeren.

De Beloften

Dat God aan Abraham beloofde, dat hij het land Palestina tot een eeuwige erfenis aan hem en aan zijn zaad na hem zou geven, is op zichzelf reeds een voldoende bewijs, dat Israël te eeniger tijd daar verzameld zal worden en voor eeuwig in het bezit van het land gesteld zal worden. (Gen. 17:8) Maar de Heer gaf door zijn profeten nog vele andere beloften, waarop de Jood zijn geloof kan bouwen en met zekerheid kan weten, dat de strijd van Israël in den door God bepaalden tijd moet eindigen en dat Israël in zijn land hersteld zal worden om daar voor eeuwig te blijven. Wij laten hier eenige dezer beloften volgen:

„Hierop kwam het woord van Jehova tot mij: Zoo zegt Jehova, Israël's God: Gelijk deze goede vijgen, zoo zal ik de ballingen van Juda die ik uit deze plaats heb weggezonden naar het land der

Chaldeën, aanzien ten goede: ik zal het oog op hen houden ten goede, hen in dit land weerbrengeu, hen opbouwen en niet verdelgeu, hen planten en niet uitroeieu. En ik zal hun een hart geven om te erkennen dat ik Jehova ben; zij zullen mij ten volk, en ik zal hun ten God zijn; want zij zullen zich van ganscher harte tot mij bekeeren." — Jer. 24 : 4-7.

„Zie, ik herzamel hen uit al de landen werwaarts ik hen in mijn toorn, verbolgenheid en groote gramschap heb weggedreven, breng hen herwaarts terug en doe hen onbezorgd wonen. Dan zullen zij mij ten volk en zal ik hun ten God zijn. Ik zal hun één hart en één wandel geven, te allen tijde mij te vreezen, hun ten goede en hunne kinderen na hen. Ik sluit met hen een eeuwigdurend verbond: dat ik mij nooit van hen zal afkeeren of ophouden hun wel te doen, en ik zal mijn vrees in hun hart geven, zoodat zij niet van mij afwijken. Ik zal er genoeg in vinden hun wel te doen en hen duurzaam planten in het land, met mijn gansche hart en mijn gansche ziel. Want zoo zegt Jehova: Gelijk ik over dit volk dit gansche groote onheil heb gebracht, evenzoo breng ik over hen al het heil hetwelk ik hun toezeg. Dan worden akkers gekocht in dit land, waarvan gij zegt: Het is een wildernis, zonder menschen en vee, overgeleverd aan de Chaldeën! Men koopt akkers voor geld, schrijft den koopbrief, verzegelt dien en neemt er getuigen bij, in het land van Benjamin, en Jeruzalem's omstreken en Juda's steden, in de steden van het gebergte, in de laagte en in het Zuiden; want ik zal hun lot wenden, spreekt Jehova." — Jer. 32 : 37-44.

„Daarom spreek aldus: Zoo zegt de Heer Jehova: Omdat ik hen ver weggedreven heb onder de natiën en verstrooid in de landen, en ik hun slechts weinig ten heiligdom ben in de landen waar in zij gekomen zijn, daarom spreek: Zoo zegt de Heer Jehova: Ik zal u verzamelen uit de volken, u samenbrengen uit de landen waarin gij verstrooid zijt, en u Israëls land geven.” — Ezech. 11 : 16, 17.

„Ik, Jehova, zal hun ten God wezen, mijn die naar David ten vorst in hun midden; ik, Jehova, heb het gesproken. Ook zal ik met hen een bond van vrede sluiten en de roofdieren uit het land wegdoen, zoodat zij veilig zelfs in de woestijn wonen en in de wouden slapen kunnen. Dan zal ik hun rondom mijn heuvel zegen geven, en den regen op zijn tijd doen vallen; weldadige regenstroomen zullen het zijn; zoodat het geboomte des velds zijn vruchten en de aarde haar opbrengst zal geven. Zij zullen veilig zijn op hun grond, en weten dat ik Jehova ben, wanneer ik de stangen van hun juk verbreek en hen red uit de hand van hen die hen in slavernij hielden. Voortaan zullen zij niet ten buit voor de volken zijn, noch zal het wild gedierte hen opeten, maar zullen zij veilig wonen, zonderdat iemand hen opschrikt. Ik zal voor hen een schat van planten doen opschieten; zoodat er in het land niet meer zijn zullen die van honger omkomen, en zij den smaad der volken niet meer dragen. Zoo zullen zij weten dat ik, Jehova, hun God, met hen ben, en dat zij, het huis Israël, mijn volk zijn, spreekt de Heer Jehova.” — Ezech. 34 : 24-30.

„Dat ging mij aan het hart om mijn heiligen naam, dien het huis Israël ontwijdde onder de volken tot wie zij gekomen waren. Zeg daarom tot het huis Israël: zoo spreekt de Heer Jehova: Niet om uwentwil handel ik, huis Israël, maar terwille van mijn heiligen naam, dien gij ontwijdd hebt onder de volken tot wie gij gekomen zijt. Heiligen zal ik mijn grooten naam, die ontwijdd is onder de volken, dien gij in hun midden ontwijdd hebt; en de volken zullen weten dat ik Jehova ben, spreekt de Heer Jehova, wanneer ik mij in u voor hun oogen als den Heilige doe kennen. Daarom zal ik u uit de volken nemen, herzamelen uit alle landen en brengen naar uw eigen grond.” — Ezech. 36 : 21-24.

Deze beloften, die de zekerheid geven, dat Israël weder in Palestina verzameld zal worden en er nimmermeer uit verdreven zal worden, zouden geen betrekking kunnen hebben op den terugkeer van de Joden uit Babylon, omdat zij nadat zij uit Babylon waren teruggekeerd, wederom verdreven werden en sedertdien hun langen nacht van strijd hebben doorgemaakt. De belofte, die telkenmale herhaald werd, dat de Heer hen wederom in het land zou brengen en hen daar zou zegenen voor eeuwig, is een onweerlegbaar bewijs, dat de belofte vervuld moet worden na hun verstrooiing door de Romeinen in het jaar 73 A. D. Deze profetieën moeten van toepassing zijn op het einde van Israëls langen strijd. Welaan, deze tijd is nu gekomen!

HOOFDSTUK VI

LICHT

JEHOVA liet zijn profeet de volgende woorden in den mond van het volk Israël leggen: „Al zit ik in duisternis, Jehova is mij een licht. Jehova's toorn zal ik dragen, omdat ik tegen hem heb gezondigd, totdat hij het voor mij opneemt en mij recht verschaft, mij uitvoert in het licht, en ik zie, hoe hij gerechtigheid oefent.” — Micha 7 : 8, 9.

Duisternis is een symbool voor dood. Licht is een symbool voor leven. Het volk moet een begrip van God's Woord hebben, ten einde het begeerde en noodige licht te ontvangen. „De onthulling uwer woorden verspreidt licht, geeft doorzicht den eenvoudigen.” (Psalm 119 : 130) Als de Israëlieten het licht uit God's Woord beginnen te zien en te waardeeren, zal dat voor hen een reden zijn hunne hoofden opwaarts te heffen en moed te vatten. De weg der Israëlieten is een lange, donkere strijd geweest. Deze tijd van duisternis en strijd moet eens ten einde komen. Deze gevolgtrekking wordt ten volle bekrachtigd door de woorden die God door zijn profeet sprak: „Vertroost, vertroost mijn volk, zegt uw God, spreek Jeruzalem moed in, en roep haar toe dat haar dienst (strijd) volbracht is, haar schuld geboet, dat zij uit Jehova's hand ontvangen heeft het dubbele voor al haar zonden.” — Jes. 40 : 1, 2.

Geëindigd

Mogen degenen die deze profetie lezen, zich verheugen! De tijd voor haar vervulling is nabij! In een volgend hoofdstuk zal het hier door den profeet genoemde Israëls „dubbele” behandeld worden. Het doel van dit hoofdstuk is de feiten te beschouwen die de vervulling van profetie aantoonen en bewijzen, dat de tijd voor de vertroosting van Israëel gekomen is. Niet alleen de Joden, maar ook de Heidenen mogen hierdoor getroost worden. Indien de feiten aantonen, dat de tijd voor de bijeenvergadering van Israëel, de tijd voor hun vertroosting gekomen is, beteekent dit, dat de tijd voor de redding der geheele wereld gekomen is. Het is het begin van een dag van zegening voor de menschheid, en dus een tijd om troost te ontvangen, die tot vreugde en lofgezing leidt.

De wet die God door Mozes aan Israëel gaf, bevatte een bepaling, waarbij de tijdduur voor den „strijd” der Joden werd vastgesteld. Dit werd in verborgen taal verklaard; en nu kunnen deze woorden begrepen worden, omdat de bestemde tijd daartoe gekomen is. Na de vele zegeningen voor hen opgesomd te hebben, waarin zij zich zouden verheugen, als zij zijn verbond zouden gehoorzamen, noemt de Heer hun in zijn wet de rampen, die hun zouden overkomen in het geval zij ongehoorzaam zouden zijn. Er staat geschreven:

„Maar indien gij naar mij niet hoort en niet al deze geboden betracht, maar mijn inzettingen versmaadt, en uw ziel afkeer heeft van mijn verorde-

ningen, zoodat gij niet al mijn geboden betracht en gij zoo mijn verbond breekt, dan zal ook ik zoo met u handelen en u bezoeken met ijselijkheden: de tering en de koorts, die de oogen doen versmachten en het leven doen kwijnen. Gij zult verzeefs uw zaad zaaien; want uw vijanden zullen de oogst opeten. Voorts zal ik mijn aangezicht tegen u richten: gij zult door uw vijanden geslagen worden, en uw haters zullen op u treden; gij zult vluchten terwijl niemand u vervolgt." — Lev. 26 : 14-17.

Telkenmale keerde het volk Israël van God af en vielen zij in de handen hunner vijanden. Dan riepen zij tot den Heer, en steeds vergaf God hun en herstelde hen weder in zijn gunst. De Psalmist beschrijft hun gedrag als volgt: „Zij verdelgden de volkeren niet waaromtrent Jehova hun dit bevolen had, maar vermengden zich met de natiën en leerden hun werken: zij dienden hun afgoden en die werden hun ten valstrik; zij offerden hun zonen en hun dochteren aan de demonen." (Psalm 106 : 34-37) Hier wordt duidelijk verklaard, dat zij door den Duivel, den opperste der demonen, misleid werden. Dan vervolgt de psalmist: „Herhaaldelijk bevrijdde hij hen; maar zij verzetten zich in hun eigenzinnigheid; zoo zonken zij weg in hun schuld. Toen hij zag hoe bang het hun was, en hij hun weklachten hoorde, gedacht hij hun ten zegen zijn verbond, hij had deernis naar den rijkdom zijner goedertierenheid." — Psalm 106 : 43-45.

Hierdoor gaf de Heer Israël de gelegenheid te leeren, dat gehoorzaamheid aan hem en aan de bepalingen van hun verbond hun zegeningen bracht

en dat het gevolg van ongehoorzaamheid voor hen droefheid en benauwdheid beteekende. En toen zeide de Heer tot hen: „Indien gij dan nog niet naar mij hoort, zal ik u zeven tijden meer straffen voor uwe zonden.” (Lev. 26 : 18, Eng. Vert.) Onder deze woorden in de wet verstaan wij, dat het God's voornemen was, om in het geval Israël in gebreke bleef hun lessen te leeren en in het kwaaddoen volhardde, hij dan over hen een straf zou zenden, die „zeven tijden” zou duren, behalve de straffen, die zij reeds ontvangen hadden.

Op grond van hun ongehoorzaamheid sprak God door zijn profeet Ezechiël het vonnis uit, dat tenslotte aan Israël voltrokken werd. (Ezech. 21 : 24-27) De tijd van de voltrekking van dit vonnis moet noodzakelijkerwijze het begin van de periode van de „zeven tijden” aangeven. Dit goddelijk oordeel werd voltrokken ten tijde dat Zedekia, Israël's laatste koning, gevangen genomen werd en gezamenlijk met de andere inwoners van Israël gevangelijk naar Babylon gebracht werd. (2 Kron. 36 : 11-21) Na dien tijd heeft Israël nooit meer een koning uit David's geslacht gehad. Deze omverwerping van hun koninkrijk vond in het jaar 606 voor Christus plaats. Toen werd de eerste universele heidensche heerschappij gevestigd. Te dien tijde ontnam God Israël het recht om te regeeren, en hij stond den natiën toe gezag te hebben en uit te oefenen. De gevolgtrekking moet gemaakt worden, dat de Heidenen door toelating van Jehova gedurende een periode van zeven tijden aan het bewind moesten blijven.

De profetie van Daniël in betrekking tot Nebukadnezar en de wereldmachten beteekent duidelijk, dat de periode der Heidenen een tijdperk van zeven tijden zou omvatten. (Dan. 4:16) Deze periode van zeven tijden geeft tevens de lengte van den tijd van den „strijd” der Joden aan, gedurende welken tijd zij afgezonderd en gestraft en vervolgd in andere landen zouden leven.

Een letterlijke Joodsche „tijd” beteekent een jaar, of twaalf maanden van ieder dertig dagen, of 360 dagen. Als de tijd symbolisch is, geldt een dag voor een jaar. Zeven symbolische „tijden” zouden dus beteekenen 2520 jaren. De goddelijke regel voor de berekening van een symbolischen tijd op de basis van een dag voor een jaar staat opgeteekend in Numeri 14:33,34 en in Ezechiël 4:6. Hieruit volgt dus, dat de zeven tijden van straf die over Israël moesten komen en die de periode van hun strijd zouden kenmerken, óf zeven letterlijke tijden óf zeven symbolische tijden moesten zijn. Deze zeven tijden zouden niet letterlijk kunnen zijn, omdat Israël toen nog in Babel was, niet slechts zeven jaren, maar zeventig jaren, en hun straf duurde ook nog vele eeuwen nadien. Hieruit volgt dus, dat deze zeven tijden zonder eenigen twijfel symbolisch zijn. Aangezien één symbolische tijd 360 jaren is, tellen dus zeven symbolische tijden 2520 jaren. Deze periode van 2520 jaren begon in het jaar 606 v. Chr. met den val van Zedekia en moest dus in het jaar 1914 A. D. eindigen. Rekenende volgens den Joodschen tijd en daarbij rekening houdende met den verzoendag,

aan het einde waarvan de jubelbazuin geblazen werd, moest deze periode van 2520 jaren ongeveer op 1 Augustus 1914 eindigen. Indien deze berekening juist is, en dit kan niet anders, dan zou er in 1914 iets hebben moeten plaatsvinden, dat op het einde van God's gunst aan de Heidenen wees, en tevens iets, dat op de terugkeer van God's gunst tot de Joden wees. Deze aanwijzingen hebben wij.

Op den eersten dag van Augustus 1914 werden de natiën toornig, en de groote Wereldoorlog begon, zooals de Heer voorzegd had. Eenige voor-
aanstaande Joden, in het bijzonder Dr. Chaim Weizmann, drongen te dien tijde op de Joodsche belangen in Palestina aan. Turkije had de heerschappij over Palestina. Turkije moest eerst verdreven worden, alvorens de Joden iets in Palestina tot stand konden brengen. In het laatste gedeelte van 1917 dreven de gealliëerde legers, onder aanvoering van Generaal Allenby van het Britsche leger, den Turk terug, trokken onmiddellijk Jeruzalem binnen en namen bezit van de heilige stad. Groot-Brittannië is gedurende langen tijd het grootste wereldrijk der Heidensche volken geweest. Kortens tijd voordien gaf de Britsche regeering door Mr. Balfour haar voornemen te kennen de Joden bij hun vestiging in Palestina behulpzaam te zijn. De Balfour-nota, die nu een historisch document geworden is, werd uitgegeven op den 2den dag van November 1917 of ongeveer een maand, voordat de gealliëerde legers den Turk verdreven.

Hoewel dit niet de eerste poging der Joden was om het bezit van het land Palestina te her-

krijgen en het op te bouwen, was dit toch de eerste officieele erkenning der Heidensche machten van het goed recht der Joden, om hun land te herbouwen. En wij zien dat deze eerste erkenning kwam van de grootste wereldmacht onder de Heidenen.

Precies op tijd, namelijk in 1914 en aan het einde van de zeven tijden, begon de oorlog; en het goede, dat hieruit voor den Jood voortsproot, was dat de wereldmachten het recht der Joden om naar Palestina terug te keeren en hun land te herbouwen, erkenden.

Niet lang daarna betuigden de Vereenigde Staten en een aantal andere Heidensche regeeringen, dat zij zich bij de gedachte van het Britsche Rijk, namelijk dat de Joden zich wederom in Palestina zouden vestigen, aansloten. De Britsche regeering werd aangewezen het mandaat over Palestina op zich te nemen, en de Volkenbond bevestigde op 24 Juli 1922 dit mandaat.

Een eigenaardig incident deed zich bij de behandeling van dit mandaat in Juli 1922 voor, dat van belang was. Men beseftte, dat indien tegen de bevestiging van dit mandaat in den Volkenbondsraad oppositie gevoerd zou worden, dit dan niet zou worden bevestigd. Lord Curzon trad toen voor het Britsche Rijk op. Het was bekend, dat Lord Curzon niet voor de bevestiging van dit mandaat was en dat hij niet sympathiek stond tegenover de gedachte van den opbouw van Palestina door de Joden. Kort voor den tijd, dat inzake de vraag over de bevestiging door den Volkenbondsraad een beslissing zou worden genomen, werd Lord

Curzon ernstig ziek en kon deze zitting niet bijwonen. Mr. Balfour werd onmiddellijk gekozen en als Britsche gedelegeerde naar den Volkenbond gezonden om in den Raad zitting te nemen. Tot op dien tijd waren de leidende Joden ontmoedigd. Maar toen Mr. Balfour benoemd werd, verklaarden vele enthousiaste Joden: „Dit is een wonder van God.” Mr. Balfour was natuurlijk voor de bevestiging.

In het voorjaar van 1918, ongeveer ten tijde van het jaarfeest van de bevrijding der kinderen Israëls uit Egypte, trokken Dr. Chaim Weizmann met zijn medewerkers, bekleed met volle macht en autoriteit van het Britsche Rijk, naar Jeruzalem en begonnen den grondslag te leggen voor den Palestijnschen staat. Deze data zullen verder nog genoemd worden bij de beschouwing van de vraag betreffende Israël's „dubbele”.

De hierna volgende feiten worden bevestigd uit een rapport, dat in 1925 door het Palestijnsche Vestigingsfonds uitgebracht werd:

Op 2 November 1917 gaf de Britsche regeering de Balfour-nota uit in betrekking tot de vestiging van een Joodsch Nationaal Tehuis in Palestina.

Op 24 Juli 1922 werd te Genève het Mandaat voor Palestina door den Volkenbondsraad bevestigd, en Groot-Brittannië werd benoemd tot Gevolmachtigde van den Volkenbond voor het beheer van Palestina.

In Juni 1920 werd het Palestijnsche immigratie- en kolonisatie-fonds, Keren Hayesod, opgericht door de jaarlijksche Zionistische Conferentie, die in Londen gehouden werd, om te dienen als een algemeen Joodsch financieel middel voor den wederopbouw van Palestina. In Maart 1921 werd dit fonds geregis-

treerd als een in Londen gevestigde naamlooze vennootschap en begon toen onmiddellijk zijn functie uit te oefenen.

Sprekende over hetgeen sedert 1917 bereikt werd, verklaart dit rapport het volgende:

Bloeiende landbouwbedrijven zijn in het leven geroepen.

Moderne voorsteden en tuinsteden zijn opgebouwd.

Uitgestrekte landerijen zijn als eigendom van de Joodsche bevolking als geheel aangekocht.

Joodsche immigratie is geregeld en aangemoedigd.

Moderne hygiënische verzorging is tot stand gebracht.

Het onderwijs heeft zich op groote schaal ontwikkeld.

Het Hebreeuwsch is de levende nationale taal geworden.

De grondslag voor Joodsche zelfregering is gelegd.

Als een minimum immigratie van 30.000 zielen en een dienovereenkomstige begroting voor het Keren Hayesod van een millioen pond sterling wordt voorgesteld, beteekent dit een verdubbeling van het inkomen volgens den huidige maatstaf. Een immigratie van 30.000 zielen, voor wie werk voorzien is, sluit bovendien in dat duizenden immigranten, die met hun eigen bronnen naar Palestina gaan, en een overeenkomstig aantal doctoren, onderwijzers en ambtenaren, een werkring in het land zullen vinden. Een dergelijke ontwikkeling zal een verderen groei van de Joodsche bevolking in geometrische progressie beteekenen, zoodat binnen tien jaren zich 500.000 tot 1.000.000 Joden in Palestina zouden kunnen vestigen.

De bevolking die in zelfopofferende geestdrift bereid is haar leven aan het werk van den wederop

bouw te wijden, staat met duizenden en tienduizenden gereed. Maar de noodige materieele middelen zijn niet in voldoende mate toereikend.

Op 18 Augustus 1925 had het Veertiende Zionistische Congres te Weenen, Oostenrijk, plaats onder presidium van Dr. Chaim Weizmann. Ter gelegenheid van die conferentie werd verklaard, dat de Joodsche bevolking in Palestina toen 135.000 bedroeg en dat de immigratie van 600 tot 3.000 Joden per maand was toegenomen.

De menschen die het eigenlijke werk van den opbouw van Palestina doen, worden chaluzim genoemd, hetgeen pioniers beteekent. Velen dezer zijn menschen van hooge ontwikkeling en beschaving, maar zij wijden zich aan den zwaren arbeid van den opbouw van hun land.

In geheel Holland, Duitschland, Oostenrijk, Polen en Rusland, ja in geheel Europa, worden groepen van Joodsche jonge mannen en vrouwen geoefend om zich voor werk in Palestina te bekwaamen. Sedert 1920 zijn de Joodsche immigranten naar Palestina over het algemeen diegenen geweest, die een dergelijke training hadden doorgemaakt. Zij hebben voornamelijk geleerd voor slotenmakers, mecaniciens, timmerlieden, meubelmakers, electriciens, metselaars, horlogemakers en andere dergelijke vakken.

De Zionistische organisatie heeft voor immigratiekampen gezorgd, waar de immigranten voor quarantaine tijdelijk opgenomen worden. Wanneer de immigranten aankomen, worden zij ingeschreven en er wordt aanteekening gehouden van het

geen zij in staat zijn te doen. Zooveel mogelijk wordt reeds getracht vóór hun komst werk voor hen te verschaffen, en zij worden dan aangewezen voor betrekkingen, die zij kunnen vervullen.

De eerste geregelde volkstelling van Palestina werd in October 1922 gehouden; en men schatte toen de Joodsche bevolking op 83.794. Sedertdien is de Joodsche bevolking toegenomen, zoodat er in het voorjaar van 1929 bij benadering 165.000 Joden waren. Er is een gezonde stroom van Joodsche immigranten naar Palestina.

Het aanleggen van wegen geschiedt systematisch. Voor 1918 waren automobielen bijna niet bekend in Palestina wegens gebrek aan wegen, maar nu kan men van Dan naar Berseba per auto reizen. Telefoonnetten zijn over het geheele land uitgespreid en andere moderne verbindingsmiddelen in toepassing gebracht. De Joden hebben zich geleidelijk op het bouwvak toegelegd. Zij hebben graanmaalderijen, olie-, zeep- en margarinefabrieken, werkplaatsen voor werktuigkunde, tapijtfabrieken, textielabrieken, leerlooierijen, hoedenfabrieken en drukkerijen gebouwd.

In September 1921 werd er namens de regering een contract gesloten met Pinhas Rutenberg, en onder meerdere werd in dit contract bepaald, dat er in de Jordaan te Kerak een dam gebouwd zou worden. Dat er een kanaal gegraven zou worden om water uit de Zee van Tiberias, de Zee van Galilea, naar een aldaar te bouwen krachtstation te leiden; dat pijpen en geleidingen moesten aange-

legd worden om het water uit dit kanaal naar turbines in genoemd krachtstation te leiden; dat deze waterkracht zal gebruikt worden voor het in werking stellen van machinerieën tot levering van voldoende elektrische stroom om te voldoen aan de behoeften van alle firma's, corporaties of personen die hiervan wenschen gebruik te maken; dat er de noodige kabels en transmissies moeten worden aangelegd om dezen elektrischen stroom over te brengen, evenals de noodige transformatiestations. Het contract bepaalt, dat het water in de Zee van Tiberias tot een bepaalde hoogte afgedamd moet worden. Het bevat tevens bepalingen om de wateren van de Yarmuk rivier en haar zijrivieren te verleggen, alsmede het recht om alle noodige verbindingen en distributiesystemen aan te leggen. Kortom, het voorziet in een reusachtig irrigatieplan, waardoor de dorre landen van Palestina productief gemaakt kunnen worden. Voorts zijn die deelen van het land Palestina, die tot dusverre niet te bebouwen waren wegens hun moerassigheid, gedraineerd, terwijl het hierdoor gewonnen water voor irrigatiedoeleinden verzameld wordt.

Aan de rivier de Jordaan, een half uur ten Zuiden van het meer van Galilea wordt gestadig gewerkt aan den bouw van een groot waterwerk tot opwekking van elektrischen stroom, dat een nieuw economisch tijdperk voor het Heilige Land zal inluiden. Aldus wordt onder toezicht van het genie van Pinhas Rutenberg de uit de geschiedenis bekende rivier van den Bijbel gebruikt om 300.000 paardenkrachten aan energie voor de boerderijen,

huizen en fabrieken van het nieuwe Palestina voort te brengen.

In het begin van het voorjaar van 1925 begon een stoombootmaatschappij, gevormd door Joden van de stad New-York, de exploitatie van een directe stoomvaartlijn New-York — Palestina. De eerste tocht werd ondernomen door het Stoomschip „President Arthur”, dat de haven van New-York op 2 Maart 1925 verliet. Naar schatting kwamen ruim 125.000 geestdriftige Joden aan het dok bijeen en jubelden degenen die deze eerste reis meemaakten, hartelijk toe. Een pasagier op dien boot, die ook tegenwoordig was bij de inwijding van de universiteit te Jeruzalem, maakte het volgende verslag:

Ongeveer tegen twaalf uur op 31 Maart 1925 kwam de „President Arthur” in het zicht van de haven, waar wij landden. Er waren ongeveer 350 pasagiers aan boord, van wie de meesten Joden waren. Zij waren op het dek bijeen, toen de berg Karmel in het zicht kwam; en toen het tot hen begon door te dringen, dat zij naar den berg keken, waarop de Profeet Elia op Jehova's bevel de profeten van Baäl ter dood gebracht had en dat dit nu het land van hun voorvaderen was, gaven zij lucht aan hun gevoelens. Oud en jong vormden kringen op het dek en begonnen te zingen, te dansen en te roepen....

Om drie uur in den namiddag (1 April 1925) begon de inwijdingsdienst op de oostelijke helling van den berg Scopus. Binnen de besloten ruimte was plaats voor 8.000 personen; geen plaats bleef onbezet, en verscheidene duizenden personen stonden op gunstig gelegen punten op de hellingen. De op den voorgrond tredende figuren op het podium waren Lord Balfour, Sir Herbert Samuel, Generaal Allenby, Dr.

Weizmann, Dr. Magnus, Kolonel Kish, Dr. Ruppin, Dr. Levy en anderen.

Vanaf het podium, waar de sprekers zaten, kon men de doorwaadbare plaatsen van de Jordaan zien, waar Jozua de kinderen Israëls het land van belofte binnengeleid had. Vanuit hetzelfde punt kon men den top van den berg Scopus zien, waar de Romeinsche veroveraars hun hoofdkwartier hadden gevestigd, toen zij Jeruzalem bij de laatste verstrooiing vernietigden. Eén van de sprekers nam hierop betrekking, door op te merken, dat het zeer treffend was, dat zij bij het begin van de reorganisatie van de Joodsche natie in Palestina tusschen deze beide punten geschakeld waren en aldaar een hoogeschool inwijdde, waarvan zij hoopten, dat zij haar invloed te bestemder tijd over de geheele wereld zou doen gelden.

Wij bezochten een nieuwe kolonie te Dilb. Dit is een coöperatieve kolonie, door Joden uit de Oekraïne gesticht. In deze kolonie is een zuivelfabriek, die de melk levert, die in Jeruzalem verkocht wordt. Er is daar reeds een groot aantal boomen geplant. Toen ik in deze kolonie was, waren er menschen aan het werk, die de oude terrassen aan het herstellen waren. Behalve de pijnboomen en cypressen, die daar reeds stonden, waren er meer dan vijftig soorten druiven aangeplant.

Wij kwamen voorbij de Hulda-kolonie. Dit is eveneens een coöperatieve kolonie, waar verscheidene honderden hectaren land met olijfboomen beplant waren, alsmede 70.000 boomen van de meest verschillende soorten. Hier wordt gemengd boerenbedrijf uitgeoefend.

Wij bezochten Rishon le Zion. Deze kolonie werd verscheidene jaren geleden door Baron Edmund de Rothschild gesticht en is een buitengewoon mooie streek. Zij hebben een prachtige macadamsweg aangelegd, die loopt vanaf den hoofdweg van Jaffa naar Jeruzalem; aan beide zijden van dezen weg vindt men prachtige boomgaarden, wijngaarden en sinaasappel-

boschjes, en in de kolonie zelf zijn de straten met sierlijke palmboomen afgezet. Hier zijn de Rishon le Zion-wijnkelders gelegen, die op één na de grootste der wereld moeten zijn. Zij brengen jaarlijks 1.320.000 gallons verschillende wijnsoorten op.

Van hier gingen wij naar Tel Aviv, een van de meest gevorderde kolonies, die door Joden gesticht zijn; eigenlijk een moderne stad van ongeveer 25.000 inwoners, niet ver van Jaffa. Na door de nauwe vuile straten van Jaffa getrokken te zijn en vervolgens komende in de moderne twintigste eeuwsche stad Tel Aviv, komt men onder den indruk van het werk, dat de Joden in Palestina verrichten. Tel Aviv werd gesticht in het jaar 1909 op de zandige duinen even noord-oostelijk van Jaffa. Begonnen met een groep van zestig gezinnen, is het nu uitgegroeid tot een bloeiende stad. Haar hoofddoorgangsweg, de Allenby-Avenue, is het voornaamste zakencentrum. Deze straat is voldoende breed en berekend voor modern verkeer, heeft geplaveide trottoirs, waarlangs gebouwen van roodachtig grijzen steen of kalk zijn opgetrokken; en vele nieuwe gebouwen zijn nu nog in aanbouw; de hiervoor benoodigde baksteen en worden in de stad zelf vervaardigd.

Langs eenige straten vindt men palmboomen die hun het aanzien geven van enkele onzer moderne Californische steden. In Tel Aviv is een landbouwproefstation.

Verder zijn in Tel Aviv gevestigd een Delfiner Zijdefabriek, het Rutenberger krachtstation en de Silica Baksteen Fabrieken, waar prachtige baksteen gemaakt worden. Er is hier een groote fabriek en verder verschillende kleinere; en van dit duinzand, wat aanvankelijk voor de eerste kolonisten een groote hindernis opleverde, maken zij nu het materiaal voor het bouwen van prachtige moderne huizen. Tel Aviv is een bloeiende stad; en dit feit heeft op de Arabieren van Jaffa zulk een indruk gemaakt, dat zij nu Jaffa met Tel Aviv willen vereenigen, in de hoop dat

Jaffa dan ook in de algemeene welvaart mag deelen. Ik bezocht de kolonies van Petah Tikva, Balfouria, Nahala, en vele andere nederzettingen. Nahala is gebouwd op een eens tengevolge van koorts en malaria onbewoonbaar moerasgebied. Het land was uiterst drassig. Toen de Joden het tot cultuur trachtten te brengen, hoorden de Arabieren hen door te zeggen, dat zelfs een vogel, die zich daar zou ophouden om zijn dorst te lesschen, zou sterven. In 1921 begonnen de Joden de moerassen te draineeren. Zij groeven veertien mijlen kanalen en legden vele ondoorgrond-sche pipleidingen. Zij brachten het water in een reservoir samen en bouwden een cementen watertoren, waar vandaan het water gepompt en verstrekt wordt voor irrigatiedoeleinden aan andere gebieden, die het noodig hebben. In Nahala zijn thans in een bosch dertig duizend eucalyptusboomen. De boeren werken er met moderne werktuigen. Hun huizen zijn goed gebouwd, gezellig en met bloementuinen omgeven.

De kolonie van Ain Harod, die in 1921 gesticht werd, is eveneens gebouwd op hetgeen eens een moeras was. Ook dit moeras werd gedraineerd en een waterreservoir gebouwd. Hier zijn talrijke wijnstokken en olijfboomen, bananenboomen, cypressen, pijnboomen, acacia's en casuarinen geplant.

Ik bezocht nog vele andere kolonies. Kenneret ligt op de plaats, waar de Jordaan Galilea verlaat. Ook hier zijn veel draineeringswerken verricht en meer dan 60.000 boomen zijn in deze kolonie geplant. Een moderne brug over de Jordaan verbindt Kenneret met Daganië. De laatst genoemde kolonie brengt veel fruit, groenten, gevogelte en melkproducten op.

De Schrift vermeldt, dat aan het einde van de zeventigjarige ballingschap (536 v. Chr.) een overblijfsel der Joden uit Babel terugkeerde en met groote geestdrift den opbouw van hun land begon. Men wordt er aan herinnerd, dat nu aan het einde

van de tijden der Heidenen een zelfde beweging opgekomen is; een overblijfsel der Joden keert naar Palestina terug en herbouwt hun land. Zijn deze dingen slechts het gevolg van het toeval? Kan eenige Jood, die met de geschiedenis van zijn volk en in het bijzonder met God's handelingen met dat volk bekend is, nog in twijfel verkeereren over de beteekenis van de hedendaagsche activiteit in Palestina? De terugkeer der Joden naar dat land, het bouwen van huizen, wegen en waterwerken, het planten van wijngaarden en boomen, alsmede de andere verbeteringen van het land geschieden slechts in vervulling van profetie. De aandacht van den lezer wordt gevraagd voor eenige dezer profetieën, die lang geleden uitgesproken werden en die thans overeenkomstig de feiten in vervulling gaan. In betrekking tot den terugkeer der Joden naar Palestina na hun laatste verdrijving in 73 A. D., zeide God door den goddelijken Profet Jeremia:

„Ik zal het oog op hen houden ten goede, hen in dit land weerbrenge, hen opbouwen en niet verdelgen, hen planten en niet uitroeien. En ik zal hun een hart geven om te erkennen dat ik Jehova ben; zij zullen mij ten volk, en ik zal hun ten God zijn; want zij zullen zich van ganscher harte tot mij bekeeren.” — Jer. 24 :6, 7.

„Zie, ik herzamel hen uit alle landen werwaarts ik hen in mijn toorn, verbolgenheid en groote gramschap heb weggedreven, breng hen herwaarts terug en doe hen onbezorgd wonen. Dan zullen zij mij ten volk en zal ik hun ten God zijn. Ik zal hun één hart en één wandel geven, te allen tijde

mij te vreezen, hun ten goede en hunnen kinderen na hen." — Jer. 32 : 37-39.

De feiten toonen aan, dat deze profetieën nu in vervulling gaan; ruim 165.000 Joden zijn uit de verschillende deelen der aarde, waarheen zij gedreven werden, teruggebracht. Gedurende vele eeuwen na hun verdrijving in 73 A. D. heeft het land van belofte woest gelegen. God's Profeet Jeremia voorzeide den terugkeer van het volk en het door de Joden aankopen van land:

„Dan worden akkers gekocht in dit land, waarvan gij zegt: het is een wildernis, zonder menschen en vee, overgeleverd aan de Chaldeën! Men koopt akkers voor geld, schrijft den koopbrief, verzegelt dien en neemt er getuigen bij, in het land van Benjamin, in Jeruzalems omstreken en Juda's steden, in de steden van het gebergte, in de laagte en in het Zuiden; want ik zal hun lot wenden, spreekt Jehova." — Jer. 32 : 43, 44.

Wij verwijzen hier naar het rapport van den Keren Hayesod, waarin verklaard wordt, dat duizenden hectaren aangekocht zijn, evenals de profeet voorzegd had.

Hierboven werd melding gemaakt van de irrigatiewerken, die in Palestina uitgevoerd worden, alsmede van het draineeren van moerassen, het bouwen van krachtstations, enz. Dit is nauwkeurig in vervulling van de profetie, luidende:

„Ik zal op kale plekken stroomen doen ontspringen, bronnen in het midden der valleien; de woestijn maak ik tot een waterplas, het dorre land tot een bronrijk oord; ik zet in de woestijn ceders,

acacia's, mirten en oleasters, ik plaats in de wildernis cypressen, platanen en dennen; opdat zij zien en weten, acht geven en begrijpen tegader, dat de hand van Jehova dit gedaan, Israël's Heilige het geschapen heeft." — Jes. 41 : 18-20.

Iemand die de voorgaande profetieën leest, verheugt er zich over te weten, dat vele tuinen in Palestina in cultuur gebracht zijn, om voedsel voor de terugkeerende Joden te verschaffen. En in dit verband leze men de woorden Gods, die juist deze dingen voorzeggen: „Dan zal ik het lot van mijn volk Israël wenden: Zij zullen . . . wijngaarden planten en den wijn er van drinken, tuinen aanleggen en de vruchten er van eten; ik zal hen planten op hun bodem, en zij zullen nooit meer weggerukt worden van den grond dien ik hun gegeven heb." Amos 9 : 14, 15.

De feiten toonen aan, dat millioenen boomen kortgeleden geplant zijn in uitvoering van het bosschingsplan van Palestina. God's profeet voorzeide dit: „Ik zet in de woestijn ceders, acacia's, mirten en oleasters, ik plaats in de wildernis cypressen, mirten en dennen." — Jes. 41 : 19.

Er zijn nu meer dan honderd Joodsche kolonies in Palestina. Deze worden volgens een modern systeem opgebouwd; en er worden huizen ter beschikking gesteld om er blijvend in te wonen, onafhankelijk van de grillen van huisheeren. Zij planten hun eigen wijnstokken en eten er de vruchten van. Dit is slechts een begin van de vervulling van de volgende profetie:

„Ook zullen zij huizen bouwen, en ze bewonen, wijngaarden planten, en er de vrucht van eten; zij zullen niet bouwen, dat een ander er wonen gaat, niet planten dat een ander het opeet; want aan den levensduur der boomen zal die mijns volks gelijk zijn, en mijn uitverkorenen zullen hunner handen maaksel zelf verslijten. Zij zullen niet omniet zich vermoeien, noch kinderen baren die plotseling sterfen; want zij zijn een geslacht van gezegenden door Jehova en hun nakomelingen met hen.” — Jes. 65 : 21–23.

Geen andere natie op aarde is door Jehova zoo goed en welwillend behandeld als de Joden. Geen ander volk heeft zulk een reden gehad in God te gelooven als de Joden. De vijand heeft echter lang de nakomelingschap van Jacob voor de groote waarheden, die de Bijbel bevat, verblind. Nu is voor hen echter de tijd gekomen om met deze feiten bekend te worden. Een kennis van God's goeder-tierenheid in zijn omgang met hen is onontbeerlijk voor hun geluk. Daarom is nu de tijd gekomen, dat een boodschap van vertroosting tot den Jood gebracht moet worden. Een ieder die Jehova lief heeft moest het een groote vreugde achten, deze blijde boodschap te brengen aan degenen die Joden zijn en die God's heiligen wil wenschen te kennen en te doen.

Profeet

Tot op dit punt is iedere Schriftuurlijke autoriteit, die aangehaald werd, ontleend aan de He

breeuwsche profeten, zooals deze in den Hebreeuwschen Bijbel opgeteekend staan. Vele dezer profetiën gaan nu in vervulling en zijn reeds zoover in vervulling gegaan, dat een ieder ze kan verstaan. Hun vervulling moest niet alleen het hart van de Joden vertroosten, maar zelfs voor hen reden tot groote vreugde zijn. De geschiedenis van dat volk toont aan, dat God altijd een welgevallen in hen had, als zij in zijn Woord geloofden en het trachtten te gehoorzamen. God verandert niet. Iedere Jood diende thans vol geloof en vertrouwen in het Woord Gods te hebben. Overeenkomstig uw geloof zal uw troost en vreugde en zegening zijn.

Vele eeuwen geleden werd er in het nederige stadje Bethlehem een Jood geboren. Van zijn jeugd aan bleek hij over buitengewone capaciteiten te beschikken. Toen hij tot den mannelijken staat was opgegroeid, trok hij het land door, in het bijzonder te Jeruzalem en naaste omgeving, en leerde het volk. Zijn naam was Jezus. Reeds voor hem hadden andere Joden Jezus geheeten. Deze naam was eigenlijk Jozua. Jozua en Jezus beteekenen hetzelfde. Vele Joden geloofden, dat Jezus van Nazareth, die in Bethlehem geboren was, een profeet was. Joden hebben tegen hem en zijn getuigenis een vooroordeel gekregen, hetgeen te wijten is aan de zoogenaamde Christenen. Satan de vijand heeft sommigen die zich Christenen noemen, gebruikt om den naam van Jezus voor Joden gehaat te maken.

Het eenige doel om zijn getuigenis betreffende dit onderwerp hier aan te halen is om aan te toonen aan de hand van de feiten, hoe zijn getuigenis

ten volle dat der andere profeten, hierin aangehaald, bevestigt. Wat ook de Joden van Jezus in Bethlehem gelooven mogen, zij erkennen hem als een groot leeraar van buitengewone talenten. Zijn getuigenis wordt daarom hier voorgelegd in het vertrouwen dat alle onbevooroordeelde Joden het zorgvuldig zullen vergelijken met het getuigenis van de profeten uit het verleden. Of Jezus al of niet is wat sommigen van hem beweren, doet aan de bewijsvoering niets af of toe. Het feit, dat hij een Jood was, geboren uit het huis van Juda, dat hij een groot leeraar was, vele volgelingen had en dat zijn woorden bevestigd worden door de profeten uit het verleden, is voldoende om iedere Jood te rechtvaardigen nu het getuigenis van Jezus als een getuige te onderzoeken en aan de hand van de feiten vast te stellen of het al of niet betrouwbaar is. Hij was in een zeer kritieken tijd in de Joodsche geschiedenis, ja, in den belangrijkste tijd, op aarde. En nu moge iedere lezer slechts één ding in gedachte hebben, namelijk, dat Jezus een Jood was en dat hij als Jood aldus getuigde.

Ten tijde dat Jezus in Jeruzalem leerde, zochten de Joden reeds vele jaren onder het juk der Heidensche wereldrijken. Hun voorvaderen waren getuige geweest van den val der Babyloniërs, van de Medo-Perzen en van het Grieksche universeele rijk; en nu beheerschte Rome de aarde. De meeste Joden waren bekend met de woorden hunner profeten omdat de wet van Mozes voorschreef, dat zij deze moesten leeren. De godsdienstige Joden wisten, dat God beloofd had, dat hij te bestemder

tijd de Heidenen zou omverwerpen en dat zijn gunst tot de Joden zou terugkeeren. Deze zagen uit naar den tijd, waarin God het koninkrijk van Israël herstellen en naar hij aan Abraham beloofd had, door dat koninkrijk alle geslachten der aarde zegenen zou. Het was de meest natuurlijke zaak, dat de discipelen van Jezus tot hem gingen en hem vroegen, hen in te lichten over de vooruitzichten op de vestiging van het koninkrijk, alsmede over het einde van de tijden der Heidenen.

De discipelen wisten evengoed als Jezus, dat de tijden der Heidenen eens zouden eindigen, omdat God beloofd had, dat de Heidenen slechts voor een bepaalde periode zouden regeeren. Zij begrepen, dat het einde van de tijden der Heidenen het einde der wereld beteekende. Het woord „wereld” beteekent niet de aarde, maar heeft betrekking op de volken, in regeeringsvormen georganiseerd onder het toezicht van een opperheer. De Joden waren verlangend, dat de wereld zou eindigen en dat de Heer de nieuwe wereld of regeering zou vestigen. Om deze reden kwamen de discipelen van Jezus tot hem met de vraag: ‚Zeg ons, wat zal het bewijs voor het einde der wereld zijn?’

Nu herinnere men zich bij de beschouwing van het antwoord op deze vraag het bewijs, dat in een vorig hoofdstuk gegeven werd en dat aantoonde, dat de tijden der Heidenen wettig in 1914 eindigden en wat er te dien tijde zou plaatsvinden.

Jezus' antwoord op deze vraag was het volgende: ‚Het eene volk zal tegen het andere volk

opstaan, en het eene koninkrijk tegen het andere koninkrijk," namelijk in een wereldoorlog. Deze profetie ging in 1914 in vervulling. Nimmer voordien had er een wereldoorlog plaatsgevonden. Vóór dien tijd streeden in een oorlog legers tegen legers; maar van 1914 tot 1918 was het volk tegen volk en koninkrijk tegen koninkrijk; en iedere persoon van het volk, zoowel man, vrouw als kind, werd gedwongen er een aandeel in te hebben, door óf thuis oorlogsmateriaal te vervaardigen, óf naar het front te gaan, óf als oorlogsmaatregel voedsel te conserveeren. De natiën werden als nimmer tevoren georganiseerd. Het was inderdaad een wereldoorlog. Het kenmerkte nauwkeurig het einde van de tijden der Heidenen of het einde der wereld.

Verder deze vraag beantwoordende, zeide Jezus, dat de Wereldoorlog gevolgd zou worden door hongersnooden, pestilentiën en aardbevingen. De hongersnooden, die met den Wereldoorlog in Rusland, Duitschland, Oostenrijk en in andere deelen der aarde gepaard gingen, vinden hun weerga in de geschiedenis niet. Voorts kwam in 1918 de grootste pestilentie, die de aarde ooit gekend heeft, juist zooals Jezus voorzien had. Deze pestilentie, die de Spaansche griep genoemd werd, sloeg de bevolking van de bevroren zônes van het Noorden tot de heete zônes van het Zuiden en doodde in zes maanden meer menschen dan de Wereldoorlog in vier jaren.

Voorts zeide Jezus in antwoord op de hem gestelde vraag, dat er na den oorlog, de hongersnooden en de pestilentie algemeene „verslagenheid en

benauwdheid" zouden komen. Alle natiën der aarde zijn sedert den Wereldoorlog in benauwdheid en verslagenheid geweest, en nog niemand heeft tot dusverre een plan naar voren kunnen brengen, om deze moeilijkheden te overwinnen.

Als verder antwoord op de vraag getuigde Jezus tegenover zijn discipelen: „Dan zullen de Joden door de scherpte des zwaards vallen; zij zullen als ballingen onder alle volken gebracht worden, en Jeruzalem zal door de Heidenen vertreden worden, totdat de tijden der Heidenen zullen vervuld zijn.” — Mattheüs 24; Lucas 21.

Het getuigenis van Jezus is dus een volledige bevestiging van hetgeen hiervoor bewezen werd door de profeten uit het verleden en door de feiten als vervulling van die profetieën. Dit moest voor de Joden reden genoeg zijn, om eens rustig te overdenken, wat Jezus op aarde deed. In de volgende hoofdstukken zal het getuigenis van Jezus aangehaald worden ter bevestiging van de oude profeten, en deze dienen in het licht van de hedendaagsche gebeurtenissen beschouwd te worden. Zonder de autoriteit van Jehova God had hij geen profeet kunnen zijn. Indien hij een profeet was, dan moet ook zijn getuigenis als gezaghebbend en van Jehova God komend beschouwd worden.

Er staat over Jezus, die te Bethlehem geboren werd, geschreven: „In hem was het leven, en het leven was het licht der menschen. Het licht schijnt in de duisternis, en de duisternis nam het niet in zich op. Het ware licht, dat alle menschen verlicht, kwam juist in de wereld.” — Johannes 1 : 4, 5, 9.

HOOFDSTUK VII

HET „DUBBELE”

NU, na de vervulling van zekere profetieën, is het mogelijk de beteekenis vast te stellen van het door de profeten genoemde Israël's „dubbele”, en door middel hiervan nauwkeurig den datum vast te stellen, van wanneer aan God's gunst tot Israël zou beginnen terug te keeren. De feiten toonen aan, dat Israël's periode van ongenade of straf van precies dezelfde lengte is als de periode, gedurende welke God zijn gunst aan Israël beatoond had. Jehova zeide door zijn profeet: „Daarom, zie, de dagen komen, spreekt Jehova, dat men niet meer zegt: Zoo waar als Jehova leeft, die de Israëlieten uit Egypteland heeft opgevoerd! maar: Zoo waar als Jehova leeft, die de Israëlieten heeft opgevoerd uit het Noorderland en uit al de landen werwaarts hij hen had weggedreven! en ik zal hen wederbrengen op den grond dien ik hun vaderen gegeven heb. — Zie, ik zend veel visschers, spreekt Jehova, die hen zullen vangen, en daarna zend ik veel jagers, die jacht op hen zullen maken, op elken berg en elken heuvel en in de spleten der rotsen. Want mijn oogen zijn op al hun wegen gericht, zij zijn voor mij niet verborgen, en hun schuld is voor mijn blik niet verholen. Dus zal ik voor alles hun schuld en zonde dubbel vergelden, omdat zij mijn land ontwijjd hebben met de lijken hunner gruwelen, en van hun afschuwelikheden mijn erve vervuld.”

Deze verstrooiing heeft ongetwijfeld betrekking op de laatste omverwerping der Joden in de maand Nisan van het jaar 73 A. D. Toen de Joden gevangen genomen en naar Babel gevoerd werden, hield God zijn gunstrijke hand nog steeds over de Joden uitgestrekt en te bestemder tijd bracht hij hen weder in hun land terug. Zijn gunstbewijzen ‘en behoefte van hen duurden voort tot de dagen van hun val, die door de Romeinen bewerkstelligd werd. Toen werden zij in vele landen, in het bijzonder in Rusland, dat hier door de Profeet Jeremia het „land van het Noorden” of „Noorderland” genoemd wordt, gedreven. Alle feiten toonen aan, dat in het bijzonder uit Rusland, het land van het Noorden, het meerendeel der Joden gedurende de laatste jaren naar Palestina is wedergekeerd.

Het woord „dubbel”, dat hier door den Profeet Jeremia gebruikt wordt, is de vertaling van het Hebreeuwsche woord *mishneh*, dat herhaling, duplicaat of dubbel (wat getal aangaat) beteekent. De onweerlegbare gevolgtrekking is, dat de periode van God’s ongenade voor de Joden even lang zou duren als de periode van zijn gunst.

Alle geschiedkundigen zijn het er over eens dat de beslissende val van Israël plaatsvond in de maand Nisan van het jaar 73 A. D., en dat hun moeilijkheden precies veertig jaren voor dat tijdstip begonnen, namelijk in Nisan van het jaar 33 A. D. Terugtellende vanaf 33 A. D. tot den datum van de organisatie van het volk Israël bij den dood van Jacob, komen wij tot een periode van precies 1845 jaren. Dit zou dus de periode, in jaren uitge-

drukt, van God's gunst tot Israël kenmerken. De periode der ongenade moest van precies dezelfde lengte zijn, om het dubbele te vervullen. Alvorens tot een beschouwing van de bewijzen voor de vervulling dezer profetie over te gaan, vestigen wij eerst de aandacht op een andere profetie, die tot bevestiging van de bovengenoemde dient, en die aantoot, dat de tijd nauwkeurig berekend is.

De Profeet Zacharia, zich tot de Joden richtende, zeide:

„Verblijd u zeer, dochter Zions, jubel, Jeruzalem! zie, uw koning komt tot u, zegerijk en overwinnend, daarbij nederig en rijdend op een ezel, op een veulen, een ezelinnenjong. Keert weer tot den burcht, gij gevangenen voor wie hoop is; ook heden wordt u verkondigd: het dubbele zal ik u vergelden.” — Zach. 9 : 9, 12.

De woorden „ook heden wordt u verkondigd: het dubbele zal ik u vergelden” toonen aan, dat de vervulling van deze profetie van Zacharia den dag of tijd zal kenmerken, van wanneer aan het dubbele begint te tellen. Opnieuw verwijzen wij naar het getuigenis in betrekking tot Jezus en halen enkele zijner woorden aan. Als de feiten hun vervulling van Zacharia's profetie aantoonen (en dit wordt door de profetie van Jesaja bevestigd), dan moest dit toch als afdoend bewijs over dit punt in kwestie aangenomen worden. Alle Joden moeten toegeven, dat Jezus een bevoegd getuige was.

Het is een historisch feit, dat Jezus op den tienden dag van Nisan in het jaar 33 A. D. Jeruzalem op een ezel binnenreed en zich den Joden als ko-

ning aanbod. Of de Joden hem bij die gelegenheid aangenomen of verworpen hebben, maakt hier geen verschil. Het feit is, dat hij een Jood was en een groot leeraar met een aantal volgelingen en dat hij de eigenschappen bezat om koning te zijn en dat hij zich ook als zoodanig aanbod. Het volgende historische bericht zegt dienaangaande het volgende:

„Toen zij Jeruzalem naderden en te Bethfagé, aan den Olijfberg, kwamen, zond Jezus twee leerlingen uit met de opdracht, gaat naar het dorp daar tegenover u; gij zult daar aanstonds een ezelin, vastgebonden, vinden en een veulen bij haar; maakt ze los en brengt ze mij. En mocht iemand u iets daarvan zeggen, antwoordt dan: de Heer heeft ze noodig — dan zal hij ze dadelijk laten gaan. Dit is geschied opdat vervuld zou worden wat door den profeet is gesproken: Zegt der Dochter Zions: Zie, uw koning komt tot u, zachtmoedig en gezeten op een ezel en op een veulen, jong van een lastdier. De leerlingen dan gingen heen, deden zooals Jezus hun bevolen had, brachten de ezelin en het veulen en legden er kleederen op. Jezus ging er op zitten. En van de schare spreidden de meesten hun kleederen op den weg, anderen hielden takken van de boomen en strooiden die op den weg; en de scharen die hem vooruitliepen en die volgden riepen: Hosanna den zoon Davids! gezegend met den naam des Heeren zij hij die komt! Hosanna in den hooge!” — Matth. 21 : 1-9.

Hier zien wij dus in het jaar 33 A. D. datgene plaatsvinden, wat verklaard wordt een vervulling

te zijn van Zacharia's profetie. Hier was het keerpunt. Terugtellende vanaf dien dag tot den tijd van de organisatie van Israël bij Jacob's dood, komen wij tot 1845 jaren, terwijl te rekenen vanaf die periode veertig jaren later de volledige val van het volk Israël plaatsvond. De „Joodsche encyclopedie” zegt: „Met den val van Masada kwam de oorlog ten einde op den veertienden Nisan van het jaar 73 A. D.” Andere geschiedkundigen bevestigen dezen datum.

Men kan dus zien, dat het dubbele begon te tellen vanaf het voorjaar van het jaar 33 A. D.; en aangezien er een periode van 1845 jaar van gunst voor Israël geweest was, er ook 1845 jaren moesten voorbijgaan, eer verwacht kon worden dat de gunst tot Israël zou beginnen terug te keeren. En 1845 jaren te rekenen van 33 A. D. brengen ons tot 1878 A. D. Deze datum zou dus het begin van God's gunst aan Israël moeten kenmerken, terwijl veertig jaren later of in 1918 A. D., welk jaar zou moeten overeenkomen met den datum van den volledige val van Palestina, het begin van de officieele vestiging der Joden in Palestina moest kenmerken, mits wij dezen tekst in betrekking tot het begin van het „dubbele” juist hebben uitgelegd.

Laten wij thans de tastbare feiten nagaan en zien, hoe deze feiten aantoonen, dat de bovengenoemde data juist zijn:

Turkije had reeds langen tijd het land Palestina in bezit. In 1878 woedde er een oorlog tusschen Turkije en Rusland. Rusland behaalde in dien oorlog successen en dwong de Turken het Verdrag

van San Stefano te teekenen. Dit Verdrag was zoo onrechtvaardig, dat het Britsche Rijk zich in deze aangelegenheid mengde. Te dien tijde was Disraëli, officieel bekend als Lord Beaconsfield, een Jood, minister-president van het Britsche Rijk. Nadat Rusland overeengekomen was deze zaak met Groot-Brittannië te bespreken, werd er een congres bijeengeroepen, dat op 13 Juni 1878 in Berlijn, Duitschland, samenkwam en gedurende dertig dagen zitting hield. Lord Beaconsfield woonde dit congres bij en schreef ook het verdrag. Hij was de eerste en eenige Joodsche minister-president van Groot-Brittannië. Het volgende is een uittreksel uit de „Joodsche encyclopedie”:

Rusland, dat met Turkije oorlog voerde, behaalde de overwinning en verdreef Turkije bij het verdrag van San Stefano practisch uit Europa. Lord Beaconsfield, een Jood, kwam in 1874 aan het bewind. Als premier van Groot-Brittannië zond Beaconsfield den Engelschen vloot naar de Dardanellen en bracht Indische troepen naar Malta en demonstreerde tegen Rusland. Rusland zwichtte hiervoor en kwam overeen de geheele zaak in Berlijn te bespreken. Dienovereenkomstig werd van 13 Juni tot 13 Juli 1878 het Berlijnsche congres gehouden. Beaconsfield dwong Rusland dit verdrag sterk te wijzigen. Turkije werd bevrijd en onafhankelijk gemaakt, maar op voorwaarde dat burgerlijke en godsdienstige rechten aan de Joden zouden worden verleend. Dit gaf een belangrijke wending in de geschiedenis der Joden.

Het was precies op tijd, namelijk in 1878, dat de eerste gunst aan den Jood betoond werd. Kort ten tijde daarna begon er in Rusland, Roemenië en Duitschland een groote vervolging der Joden. On-

getwijfeld liet de Heer deze vervolging toe, ten einde in de Joden zelf het verlangen te scheppen, naar Palestina terug te keeren.

Uit deze vervolging werd het Zionisme geboren. In 1896 gaf Theodor Herzl een courant uit onder den titel „Een Joodsche Staat”. In dit blad kwam hij voor de zaak der Joden op. De beminde Herzl zeide, als reden waarom hij voor de zaak der Joden opkwam en zou trachten hen in Palestina te coloniseeren:

„Het plan in kwestie vindt haar grond in een kracht die ons steeds voortdrijft. Alles hangt van die kracht af. En wat is die kracht? De ellende der Joden.”

Het Zionisme georganiseerd

Het Zionisme werd officieel in 1897 georganiseerd. Het eerste Zionistische congres werd in dat jaar te Bazel, Zwitserland, gehouden en werd bijgewoond door 206 afgevaardigden. Het doel van de organisatie van het Zionisme werd ter gelegenheid van dat congres bekendgemaakt:

Het Zionisme stelt zich ten doel een openlijk gewaarborgd, wettelijk verzekerd vaderland voor het Joodsche volk in Palestina in het leven te roepen.

Om dit doel te bereiken beveelt het Congres de volgende middelen aan:

„(1) De bevordering van de vestiging in Palestina van Joodsche landbouwkundigen, handwerkslieden, industrieelen en van lieden, die daaruit voortvloeiende beroepen beoefenen.

„(2) Het overeenkomstig de plaatselijke wetten samenvoegen en vereenigen van het geheele Jodendom door middel van plaatselijke en algemeene instellingen.

„(3) De versterking van het Joodsche gevoel en van het nationaal besef.

„(4) Het bezorgen van zulke wetten als ter bereiking van de doeleinden van het Zionisme noodig zijn.”

Toen de bestemde tijd voor God gekomen was, wederom aan den Jood zijn gunst te beginnen te bewijzen, liet hij het toe, dat er zich omstandigheden voordeden, waardoor de Joden in de landen waarin zij waren, veel vervolging te verduren hadden, opdat in hun harten de hoop zou gewekt worden, eens naar Palestina terug te keeren. Een poging van de zijde der Joden om Palestina te herkrijgen werd in het werk gesteld vanaf den tijd van de organisatie van het Zionisme. Tot gedurende den Wereldoorlog werd echter niet veel bereikt.

Nu lette men wederom op de parallel. Het was veertig jaren na 33 A. D., dus in het jaar 73 A. D., dat de beslissende moeilijkheden over Israël kwamen, toen zij uit Palestina verdreven werden; en de overeenkomstige datum moet dus veertig jaren na 1878 zijn, namelijk 1918. Deze parallel loopende data liggen nauwkeurig 1845 jaren uit elkander. Er viel dus te verwachten, dat er ongeveer in 1918 de een of andere officieele erkenning door de regeerende machten zou worden gegeven betreffende de vestiging van de Joden in Palestina. De verzoensdag der Joden vindt in den herfst van het jaar

plaats. Om die reden wordt het Joodsche belastingjaar dikwijls vanaf dat tijdstip gerekend. Het was in den herfst van 1917, wat voor de Joden eigenlijk het begin van 1918 was, dat de Balfour-brief aan Lord Rothschild geschreven werd. Het was in de lente van het jaar 1918, dat Dr. Chaim Weizmann, bekleed met een officieele opdracht van het Britsche Rijk, als gevolmachtigde over Palestina bureaux in Jeruzalem opende en den grondslag begon te leggen voor de nieuwe Joodsche regeering. Hier hebben wij dus de eerste officieele erkenning; en het geschiedde precies op tijd om het dubbele, waarop de voorgaande profetiën betrekking nemen, te vervullen.

Men zal bemerken, dat de terugkeer van de gunst des Heeren tot de Joden niet plotseling kwam, maar geleidelijk en steeds toenemend, evenals de afkeering van zijn gunst 1845 jaren geleden geleidelijk gegaan was. Bij een verder onderzoek van het bewijsmateriaal zal ook 1925 A. D. een datum van beteekenis blijken te zijn in betrekking tot de gunst aan de Joden. Het was in het jaar 1925, in het voorjaar, dat de groote Joodsche universiteit te Jeruzalem ingewijd werd. Andere bewijzen in betrekking tot het jaar 1925 worden hierna volgend beschouwd.

Het Jubileum

De profeet Gods schreef onder inspiratie: „Gelukkig is het volk dat den jubelkreet kent en in het licht van uw aangezicht, Jehova, wandelt, dat

in uw naam den ganschen dag juicht en verhoogd wordt door uw gerechtigheid.” (Psalm 89 : 16, 17) Deze profetie kan op het jubeljaar toegepast worden. De Joden hebben lang uitgezien naar den tijd, waarin zij zich in hun groot jubileum zouden verheugen. Het woord „jubelkreet” beteekent een uitroep van vreugde of een strijdkreet, een blij gejubel. Om het jubileum aan te kondigen, werd de bazuin geblazen.

De Schrift toont aan, dat Adam op grond van zijn ongehoorzaamheid ter dood veroordeeld en uit Eden verdreven werd; dat hij uit God's gunst viel en alles voor zich en zijn nakomelingschap verloor. (Psalm 51 : 7) Om deze reden werd de geheele menschheid in zonde geboren; niet omdat zij zondaars wenschten te zijn, maar omdat zij het niet konden vermijden. Het groote verlangen van den mensch is geweest van de zonde bevrijd te worden en zich in vrede en gelukzaligheid te verheugen. Volkomen harmonie met God brengt dit met zich mede.

Het volk Israëls is de eenige natie, met welke God gehandeld heeft. Dit maakt hij hun duidelijk, als hij zegt: „Van alle geslachten van den aardbodem heb ik alleen op u achtgeslagen.” (Amos 3 : 2) Het is daarom duidelijk, dat Israël bestemd was om als een voorbeeld of zinnebeeld in het welzijn van de volken der aarde, die daarna leven zouden, gebruikt te worden. Hieruit volgt eveneens, dat de wet, die God aan Israël gaf, zinnebeeldig was en iets grooters en beters in de toekomst voorschaduwde, dat wil zeggen, het aanbreken

van een tijd, waarin God zijn belofte om alle geslachten des aardrijks door het zaad van Abraham te zegenen, zal gestand doen.

De belofte die God aan Abraham deed, waarin hij zeide: „In uw zaad zullen alle volken der aarde gezegend worden” (Gen. 22 : 18), kon niets minder beteekenen dan een volledige herstelling voor den mensch van alle dingen, die verloren gegaan waren, waarvan het voornaamste was het leven in zijn volheid en het recht daarop. Deze zegening brengt met zich alle gunsten, zooals gezondheid, vrede, welvaart en geluk. Ieder onderdeel van de goddelijke wet wordt daarom van belang, eerst voor den Jood en daarna voor al degenen, die de zegeningen door middel van het door God voorziene zaad zullen ontvangen.

Een van de meest op den voorgrond tredende inzettingen van de wet, die door de hand van Mozes aan Israël gegeven werd, is die betreffende het jubeljaar. Zonder eenigen twijfel voorschaduwde deze wet een toekomstigen tijd, gedurende welken God alle geslachten der aarde door het zaad van Abraham zou zegenen; en deze zegening zal een herstelling zijn van alles wat in Eden verloren gegaan is.

Het begin van de wet voor Israël was feitelijk de instelling van het Pascha. Mozes was reeds door God tot bevrijder van Israël uit Egypte aangesteld. Aanwijzingen betreffende de voorbereiding en de viering van het Pascha waren reeds gegeven. Het volk Israël had door de aanvaarding en gehoorzaming van Mozes als hun leider een plechtig ver-

bond of contract met Jehova God gesloten, dat zij zijn wet zouden gehoorzamen. Het wetsverbond dateerde derhalve vanaf den tijd van het Pascha. Wat bij den berg Sinaï gebeurde, was een formeele bekrachtiging van het verbond, dat in Egypte gesloten was.

Kort na de bevrijding uit Egypte, verschaftte de Heer den Israëlieten het Manna tot voedsel. Dit was gedurende de reis door de woestijn, omdat zij geen ander voedsel daar vonden. Hier noemt de wet duidelijk den Sabbatdag als een dag van rust. De wet eischte het houden van den Sabbatdag en het Sabbatjaar als een aandenken van de bevrijding van Israël uit Egypte. God zeide tot hen: „Gedenk dat gij slaaf zijt geweest in Egypteland en Jehova, uw God, u van daar met sterke hand en uitgestrekten arm heeft uitgeleid; daarom heeft Jehova, uw God, u geboden den Sabbatdag te vieren.” — Deut. 5 : 15.

Voor het eerst wordt van den Sabbatdag melding gemaakt in verband met het geven van het Manna aan de Israëlieten. Daar lezen wij, dat Mozes tot de kinderen Israëls betreffende den sabbat en het Manna sprak: „Dit is het wat Jehova heeft gesproken: Morgen is het rustdag, Jehova's heilige sabbat, wat gij bakken wilt bakt dat, en wat gij koken wilt, kookt dat, en laat al wat overschiet staan, om het tot den volgenden morgen te bewaren.” — Exod. 16 : 23.

Hierdoor wordt dus duidelijk bevestigd, dat het woord „Sabbat” rust beteekent. Het onderscheid tusschen den Sabbat en het jubeljaar is, dat

het jubeljaar niet alleen een tijd van rust, maar ook van groote verheuging is vanwege de plaatsvindende herstelling.

De Instelling van het Jubeljaar

Op den berg Sinaï vaardigde God de wet over het jubeljaar uit. Het lezen van deze wet werpt veel licht hierop:

„Jehova zeide op den berg Sinaï tot Mozes: Spreek tot de Israëlieten en zeg hun: Wanneer gij in het land komt dat ik u geven ga, moet het land sabbat houden ter eere van Jehova. Zes jaren zult gij uwe akker bezaaien, zes jaren uw wijngaard snoeien en de opbrengst er van inzamelen; maar in het zevende jaar zal het voor het land een groote rusttijd zijn, een sabbat ter eere van Jehova: uw akker zult gij niet bezaaien, uw wijngaard niet snoeien. Wat op het veld opslaat zult gij niet maaien, noch de druiven die aan uw ongesnoeiden wijnstok rijpen afsnijden: een sabbatsjaar zal het zijn voor het land. Wat het in zijn rusttijd voortbrengt zal u tot spijs verstrekken, u, uw slaaf en slavin, daglooner en opgezetene, die bij u verblijf houden; ook voor uw vee en het wild op uw land zal de geheele opbrengst er van tot spijs dienen.

„Ook zult gij tellen zeven jaarweken, zevenmaal zeven jaren; zoodat het bedrag van de jaren dier zeven jaarweken voor u negen en veertig is. Dan zult gij een alarmbazuin door het land doen weerklinken; in de zevende maand, op den tienden dier maand; op den Verzoendag zult gij een bazuin

door uw geheele land doen weerklinken. Zoo zult gij het vijftigste jaar heiligen en in uw land een vrijlating afkondigen voor de geheele bevolking. Een jubeljaar zal het voor u zijn, waarin ieder uwer tot zijn bezitting en ieder tot zijn geslacht wederkeert. Een jubeljaar zal dit vijftigste jaar voor u zijn, waarin gij niet zaaien zult, noch wat opslaat maaïen, noch wat aan den ongesnoeiden wijnstok groeit afsnijden; want een jubeljaar is het, heilig zal het u zijn, rechtstreeks van den akker zult gij de opbrengst er van eten.

„In dat jubeljaar zal ieder uwer tot zijn bezitting wederkeeren. Verkoopt gij die aan uw naaste, of koopt gij die van hem, dan zult gij elkander niet kwellen. Naar gelang van het aantal jaren, die na het jubeljaar verlopen zijn, zult gij koopen van uw naaste; naar gelang van het aantal van de nog volgende oogstjaren zal hij het u verkoopen; zijn het vele jaren, dan zult gij naar evenredigheid den koopprijs hooger, zijn het weinige, dan zult gij dien lager stellen; want hij verkoopt u slechts het aantal oogsten. Niemand uwer zal zijn naaste kwellen; maar gij zult uw God vreezen; want ik ben Jehova, uw God.

„Wanneer gij mijn inzettingen betracht en mijn verordeningen onderhoudt en betracht, zult gij onbezorgd het land bewonen, en zal het zijn vrucht geven, zoodat gij volop eten en het onbezorgd bewonen kunt. En mocht gij denken: wat zullen wij in het zevende jaar eten, indien wij noch zaaien noch onzen oogst inzamelen? dan zal ik u mijn zegen beschikken in het zesde jaar: dit toch zal

genoeg opbrengen voor de drie jaren. En in het achtste jaar zult gij zaaien en van de overjarige opbrengst eten tot in het negende jaar; totdat de oogst hiervan binnenkomt zult gij het overjarige eten. De grond zal niet voorgoed verkocht worden; want hij behoort mij toe, dewijl gij slechts vreemden en opgezetenen bij mij zijt." — Lev. 25 : 1-23.

God heeft een vastgesteld doel met alles wat hij tot stand laat brengen. Daar God in een bepaald aantal jubeljaren voorzag, kunnen wij er zeker van zijn, dat hij daarmede een bedoeling had. De vaststelling van deze bedoeling zal den zoeker naar waarheid het hart vertroosten. Wij mogen verwachten in de Schrift een reden voor de viering van deze jubeljaren te vinden.

God liet toe, dat de Joden gevankelijk naar Babel gevoerd werden, en liet gedurende deze periode van ballingschap van zeventig jaren het land Palestina verlaten liggen. Dit is in nauwkeurige overeenstemming met de profetie van Jeremia. De profeet Gods had als het mondstuk des Heeren tot Israël gesproken: „Dit gansche land zal een puinhoop en een woestenij worden, en deze volken zullen den koning van Babel zeventig jaren dienen. Maar zoodra zeventig jaren verlopen zijn, zal ik verhalen op den koning van Babel en op dat volk, spreekt Jehova, hun schuld, ook op het land der Chaldeën, dat ik tot een eeuwigdurende wildernis maken zal." — Jeremia 25 : 11, 12.

Aangezien de profeet hier zeide, dat zij gedurende zeventig jaren een anderen koning zouden dienen, zou vermoed kunnen worden, dat zij aan

het einde van dien tijd van deze knechtschap bevrijd zouden worden. Dezelfde profeet (Jeremia 29:10) zegt: „Zoo toch zegt Jehova: Eerst wanneer zeventig jaren voor Babel verlopen zijn, zal ik naar u omzien, en aan u mijn belofte gestand doen, u herwaarts terug te brengen.”

Het was precies zeventig jaren, nadat het land door Nebukadnezar verwoest werd, dat de Joden uit Babylon naar Palestina terugkeerden. God verklaart door den profeet, waarom het land gedurende dien tijd woest gelaten werd, zooals geschreven staat in 2 Kronieken 36:21: „Opdat het woord van Jehova, door Jeremia's mond gesproken, vervuld werd: totdat het land zijn sabbatten vergoed zal hebben. Zoolang toch het land woest lag, heeft het gerust, om zeventig jaren vol te maken.”

Precies op tijd, aan het einde van de zeventigjarige periode van verwoesting wekte de Heer den geest van den koning van Perzië op, om de Joden naar hun land terug te zenden, zooals geschreven staat in 2 Kronieken 36:22: „En in het eerste jaar van Cyrus, den koning der Perzen, heeft Jehova, opdat zijn woord, door Jeremia gesproken, in vervulling zou gaan, den geest van Cyrus, den koning der Perzen, opgewekt; ten gevolge waarvan deze in zijn gansche rijk, ook bij geschrifte, deed afkondigen.”

Hierdoor toont de Heer duidelijk aan, dat aangezien de Joden hem niet gehoorzaamd hadden in het houden van de sabbatjaren, die door de wet geboden waren, hij had toegelaten, dat zij uit hun land weggevoerd werden en dat Palestina gedu-

rende zeventig jaren woest bleef liggen, opdat het land de hem toebedeelde sabbatten gedurende deze periode mocht hebben. Dit wordt verder bevestigd door den profeet in Leviticus 26 : 34, 35 en 43:

„Dan zal het land de verzuimde sabbatten vergoed krijgen, zoolang het woest ligt, terwijl gij in het land uwer vijanden zijt. Dan rust het land en maakt de verzuimde sabbatten goed. Zoolang het woest ligt zal het rusten, evenlang als het op uw sabbatten niet gerust heeft, toen gij het bewoonde. Het land zal van hen verlaten zijn en de verzuimde sabbatten vergoed krijgen, doordat het, van hen verlaten, woest ligt. En zijzelf zullen hun schuld boeten, nademaal en dewijl zij mijn verordeningen versmaad hebben en hun ziel afkeer heeft gehad van mijn inzettingen.”

De wet schreef voor, dat ieder vijftigste jaar een jubeljaar moest zijn. Dat was dan een tijd van rust en herstel. De tijd van verwoesting (opdat het land rusten mocht), die zeventig jaren duurde, stelt het totale aantal jubeljaren op zeventig vast. Wat zou God's bedoeling zijn, deze zeventig jubeljaren te laten vieren? Het antwoord is, dat deze zeventig jubeljaren mijlpalen waren, die het totaal aantal jaren aangaven die zouden verstrijken, totdat er iets beters zou geschieden. God zeide hier door zijn wet dat zeventig jubeljaren (3500 jaren) den tijd zouden omspannen, die zou verlopen, totdat de tijd van het begin van het groote jubeljaar zou gekomen zijn.

Maar waarom zou God slechts in zeventig jubeljaarcyclussen voorzien hebben en er dan mede

eindigen? Het staat vast, dat de dingen die de wet bepaalde, betere toekomstige dingen voorschaduwden; dat de wet zinnebeeldig was, en dat wanneer het voorbeeld eindigt, het tegenbeeld moet beginnen.

De belofte aan Abraham was: „In uw zaad zullen alle volken der aarde gezegend worden.” Welke zegening kan verwacht worden? Van een voldoende zegening zou geen sprake kunnen zijn, alvorens de mensch hersteld is tot al hetgeen Adam door de zonde en zijn verdrijving uit Eden verloren had.

Het door de wet bepaalde jubeljaar diende tot teruggave van al hetgeen men verloren had. Dit kon daarom niet anders voorschaduwen dan de herstelzegeningen, die, naar God aan Abraham beloofde, tot de menschheid zullen komen. Hieruit volgt dus, dat het einde van de zinnebeeldige jubeljaren de bestemde tijd is voor het begin van de beloofde zegeningen, en dat deze zegeningen verwacht kunnen worden gedurende den tijd van het groote tegenbeeld.

Tijd

Nu is het belangrijk om indien mogelijk vast te stellen, wanneer de zeventig vooruit vastgestelde jubeljaar-cyclussen begonnen te tellen en wanneer de zeventigste zal eindigen, aangezien dit dan den tijd voor het groote jubeljaar zou kenmerken. God houdt zich nauwkeurig aan den door hem vastgestelden tijd. Hij begaat nimmer een fout. De wet

schreef den kinderen Israëls voor, den tijd te rekenen vanaf den dag, dat zij het land Palestina betraden. De kinderen Israëls kwamen onder aanvoering van Jozua in de lente van het jaar 2553 A. M. het land Palestina binnen. Aangezien zeventig sabbatcyclussen van negen en veertig jaren ieder door de Heilige Schrift worden vastgesteld en aangezien ieder negen en veertigste jaar onmiddellijk gevolgd moest worden door een jubeljaar, volgt er uit, dat men zeventig jubeljaarcyclussen van ieder vijftig jaar moet rekenen en niet meer.

Het feit, dat deze jubilea ieder vijftigste jaar zeventig maal moesten herhaald worden, bewijst, dat het jubeljaar een voorbeeld was. Zeventig maal vijftig is 3500. Als wij 3500 jaren tellen bij 2553 A. M., brengt dit ons tot het jaar 6053 A. M. Als wij deze data herleiden overeenkomstig onze jaarberekening, blijkt dat de Israëlieten in de lente van het jaar 1575 v. Chr. in het land Palestina kwamen; en als wij hierna 3500 rekenen, namelijk de periode van de zinnebeeldige jubeljaarcyclussen, die volgens de wet gehouden moesten worden, komen wij tot het einde van het jaar 1925 A. D. Met andere woorden, 6053 A. M. en 1925 A. D. zijn een en dezelfde datum.

Wat zou nu aan het einde van 1925 verwacht kunnen worden? Dit zou vastgesteld kunnen worden door te verwijzen naar de wet, die door Mozes aan Israël gegeven werd. Deze wet bepaalde, dat in het jubeljaar 'een ieder tot zijn bezitting zal terugkeeren'. De wet verklaart dus, dat het jubeljaar de tijd van herstel is. Aangezien herstel de zegening

is, die God bedoelde met de belofte die hij aan Abraham gaf, en aangezien een ieder der profeten van Samuel tot Maleachi de komende tijden van het groote herstel aller dingen voorzeggd heeft, volgt er uit, dat het begin van het tegenbeeldige jubeljaar het begin van de tijden der herstelling kenmerkt.

In dit verband is het thans van buitengewoon groote beteekenis te letten op hetgeen de wet voorschreef dat gedaan moest worden om het begin van het jubileum aan te kondigen. Aan het einde van den verzoendag van ieder negen en veertigste jaar moest het jubeljaar op de volgende wijze aangekondigd worden:

„Dan zult gij een alarmbazuin door het land doen weerklinken, in de zevende maand, op den tienden dier maand; op den Verzoendag zult gij een bazuin door uw geheele land doen weerklinken. Zoo zult gij het vijftigste jaar heiligen en in uw land een vrijlating afkondigen voor de geheele bevolking. Een jubeljaar zal het voor u zijn, waarin ieder uwer tot zijn bezitting en ieder tot zijn geslacht wederkeert.” — Lev. 25 : 9, 10.

Het blazen van de bazuin diende ter bekendmaking aan het volk, dat het jubeljaar gekomen was. Met andere woorden was kennis betreffende het feit dat het jubeljaar gekomen was, voor het volk van de eerste beteekenis, en zij moeten deze kennis krijgen, voordat begonnen wordt met de teruggave van hetgeen zij verloren hebben.

Als wij een gevolgtrekking maken uit hetgeen de wet bepaalde, erkennen wij, dat het begin van het

jubeljaar gekenmerkt wordt door het blazen van de bazuin. En wat is de beteekenis van deze jubeljaar-bazuin? Een bazuin is altijd een symbool van een proclamatie of aankondiging, die het volk inlicht, dat voor hen de tijd gekomen is, om naar iets uit te zien, en wat het jubeljaar aangaat, te verwachten hetgeen voor hen aangenaam zal zijn en verlichting zal brengen. Indien het einde van 1925 het einde van de laatste vijftigjaar-periode aangeeft, volgt er uit, dat wij verwachten kunnen, dat het volk zal beginnen de zekere kennis omtrent God's groot herstellingsplan te krijgen. De Joden moeten deze gunsten eerst deelachtig worden en vervolgens alle anderen, die den Heer gehoorzamen.

Zonder kennis zou er van herstelling geen sprake kunnen zijn, evenmin als het mogelijk is iemand iets te geven, als hij er niets van af weet. Een gift is een overeenkomst, en kennis is zoowel voor den gever als voor den ontvanger het eerst noodzakelijke. Vanaf 1925 heeft de grootste proclamatie der waarheid aangaande Jehova's heerschappij plaatsgevonden, die ooit op aarde bekend geweest is. Die heerschappij beteekent de herstelling des menschen. De verkondiging gaat op grootsche wijze voorwaarts, en wanneer dit werk gereed is, moet de herstelling der menschheid beginnen.

HOOFDSTUK VIII

BEENDEREN

JEHOVA gebruikte heilige mannen uit het veld als zijn werktuigen om zijn voornemen uit te voeren. Hij maakte afbeeldingen, die de achter-eenvolgende stappen die gedaan zouden worden om de Joden in Palestina te herzamelen, voorschaduwden. Hij gaf zijn profeten geestelijke visioenen van dingen die gebeuren zouden, en liet hen deze geestelijke visioenen beschrijven en op schrift stellen. Deze geestelijke visioenen voorschaduwden dingen die gebeuren zouden.

Ezechiël was iemand die den Heere God liefhad en ijverig streefde, den wil Gods te doen. Hij was een van deze heilige mannen, en God maakte hem profet. Ezechiël maakt melding van het feit, dat bij een zekere gelegenheid de geest des Heeren op hem was, en dat de Heer hem wegvoerde en hem midden in een vallei van dorre beenderen bracht. Dit moet zoo verstaan worden, dat Ezechiël in een toestand van geestesvervoering was en dat God hem een visioen gaf, waarin hij zichzelf zag, gezeten in een vallei van dorre beenderen. Toen liet de Heer Ezechiël in den geest door de vallei rondom hem gaan, en Ezechiël merkte daarbij op, dat er vele beenderen in de vallei waren en dat zij zeer dor waren. Ezechiël begreep de beteekenis van deze vele dorre beenderen waarin niet het minste leven was, niet. Evenals andere profeten van God maakte ook hij een verslag van dit visioen, maar hij be-

greep er niets van dan alleen dat hem gezegd was, dat het betrekking had op het geheele huis Israëls. Hoe het Israël voorstelde, kon niet begrepen worden, voordat de volgende feiten bekend waren.

God liet zijn profeten profetieën in woorden neerschrijven, die toen niet te begrijpen waren, met de bedoeling dat deze visioenen in den door hem bepaalden tijd zouden begrepen worden door degenen, die zijn wil wenschten te kennen en te doen. Wanneer deze bestemde tijd komt en de profetie vervuld wordt, kan de onderzoeker in het licht van de profetie en de natuurlijke feiten die haar vervulling vormen, de beteekenis er van verstaan.

Nu lette men op hetgeen de profetie zegt:

„Eens was op mij de hand van Jehova. Jehova voerde mij door zijn geest naar buiten en zette mij neer in de vallei, die vol beenderen was. Hij deed mij er rondom gaan, en zie, zij lagen in grooten getale op den bodem der vallei en waren zeer dor. Toen zeide hij tot mij: Menschenkind, zullen deze beenderen levend worden? Ik zeide: Heer Jehova, gij weet het! Hij zeide tot mij: Profeteer over deze beenderen en zeg tot hen: Dorre beenderen, hoort Jehova's woord! Zoo spreekt de Heer Jehova tot deze beenderen: Zie, ik breng geest in u, en gij zult leven; ik leg op u spieren, bekleed u met vleesch, trek een huid over u, en breng dan geest in u, zoodat gij levend wordt. Zoo zult gij weten dat ik Jehova ben.

„Toen profeteerde ik, gelijk mij bevolen was, en zoodra ik profeteerde, ontstond een gedruisch,

Het Dal van de dorre Beenderen

en zie, een opschudding! De beenderen naderden tot elkander! Ik zag toe, en zie, er kwamen vleesch en spieren op, zij werden met een huid overtrokken, maar geest was er niet in. Hierop zeide hij tot mij: Profeteer tot den geest (wind), profeteer, menschenkind, en zeg tot den geest: Zoo spreekt de Heer Jehova: Kom, geest, van de vier windstreken en blaas in deze gedooden, opdat zij levend worden. Toen ik nu profeteerde, zooals hij mij bevoelen had, kwam de geest in hen, en zij werden levend en stonden op hun voeten, een ontzaggelijk groot leger.

„Hierop zeide hij tot mij: Menschenkind, deze beenderen zijn het gansche huis Israël. Zie, zij zeggen: verdord zijn onze beenderen, vernietigd is onze hoop, het is met ons gedaan. Daarom, profeteer en zeg tot hen: Zoo spreekt de Heer Jehova: Ik zal uw graven openen, u uit uw graven doen opkomen en u brengen op Israël's bodem. En gij zult weten, dat ik Jehova ben, wanneer ik uw graven open en u uit uw graven doe komen, o mijn volk! Dan zal ik mijn geest in u brengen, zoodat gij levend wordt, en ik zal u in uw land plaatsen. Zoo zult gij weten dat ik, Jehova, het gezegd heb en het ook doe, spreekt Jehova.” — Ezech. 37:1-14, Leidsche Vertaling.

De Heer stelde aan Ezechiël de vraag: „Zullen deze beenderen levend worden?” Natuurlijk kon Ezechiël deze vraag niet beantwoorden, en daarom zeide hij: „Heer Jehova, gij weet het!” „Als er eenige hoop voor hen is, gij weet het!” Toen sprak God tot Ezechiël, dat deze beenderen het geheele huis

Israël voorstelden. De vallei stelt het graf van de natie Israël voor, die in het jaar 73 A. D. in nationale vergetelheid ging. Het volk dat deze natie vormde, werd toen over de geheele aarde verstrooid. Lang hebben zij tot den Heer om hulp geroepen. Hoe vaak hebben zij niet gezegd: „Onze beenderen zijn verdord, en onze hoop is verloren; wij zijn afgesneden!” Gedurende vele eeuwen is dit volk zonder een altaar, zonder een offer, zonder een priester, zonder een God en aan volkomen wanhoop ten prooi geweest. Niets kon van hen een juistere voorstelling geven dan de vallei van dorre beenderen.

Maar wat is het eerste, wat hun gezegd wordt om hun hoop op te wekken? De Heer beval Ezechiël tot hen te zeggen: „Dorre beenderen, hoort Jehova's woord.” De Heer wilde, dat Israël erkende, dat hij God is, en dat het volk naar zijn woord zou hooren en dat dan hun verwachtingen zouden herleven. Zij die het woord des Heeren hooren en daarin gelooven en daaraan beantwoorden, hebben de belofte dat zij zullen leven. Toen werd Ezechiël geboden te profeteeren, en hij zeide: „Toen profeteerde ik, gelijk mij bevolen was, en zoodra ik profeteerde, ontstond een gedruisch, en zie, een opschudding! de beenderen naderden tot elkander!”

Wat kon dit voorstellen? Natuurlijk is de hier gebruikte taal zinnebeeldig. Beenderen vormen het geraamte van het menschelijk lichaam. Het menschelijk lichaam wordt dikwijls gebruikt als een symbool van een organisatie. (1. Cor. 12 : 12-27;

Jes. 52 :7) Daarom stelt het tezamen brengen van de beenderen op treffende wijze het vormen van het geraamte van een organisatie voor.

Nu lette men op de feiten die de vervulling van deze profetie aantoonen: Omstreeks 1878 werd de vervolging van de Joden in Rusland, Duitschland, Roemenië en andere deelen van Europa zeer hevig. Er was een groot gedruisch en een groote beweging onder dit volk. Het was inderdaad een beweging van dorre beenderen. Het deed een verlangen opkomen in de harten van het Joodsche volk naar het land hunner vaders. De Heer liet zijn Woord weerklinken, opdat eenigen mochten hooren. Toen wekte de Heer Theodor Herzl op, een Jood, die zijn volk liefhad en er zich in verheugde het te dienen.

De heer Herzl zeide, dat „de ellende van de Joden” de „stuwende kracht” was die aanleiding gaf tot de oprichting van het Zionisme. Het was dit gedruisch en deze vervolgingsbeweging en spanning die de beenderen, namelijk de Joden, er toe brachten, tezamen te komen en het geraamte te vormen voor de organisatie die hun terugkeer naar Palestina en het opbouwen van het land hunner vaders ten doel had. Een menschelijk geraamte bestaat uit 206 beenderen. Het Zionisme werd in 1897 te Bazel in Zwitserland tot een lichaam georganiseerd; en op dit congres, dat de organisatie tot stand bracht, waren precies 206 afgevaardigden aanwezig, hetzelfde aantal als de beenderen die het menschelijk lichaam vormen. Dit was niet maar een toeval, doch een natuurlijk feit, dat door den Heer

beschikt was en dat aantoont, hoe God toeziet op de kleinste dingen die op de herstelling van de Joden betrekking hebben door ze tot zichzelf terug te brengen. Dit diende de verwachtingen bij de Joden op te wekken en hun troost te geven.

Een enkel geraamte is iets onooglijks en onaantrekkelijks. Alvorens een geraamte kan functioneeren, moet het zenuwen en vleesch hebben, en het moet een huid hebben om het mooi en aantrekkelijk te maken. Voor dat de Zionistische organisatie krachtig kon werken, moest zij energieke mannen en geld hebben, die voorgesteld worden door het vleesch en de zenuwen, en die een behoorlijk en aantrekkelijk voorkomen voor de Joden der wereld moesten hebben. De Zionisten zelf weten beter dan iemand anders, welk een strijd er gevoerd moest worden om meerdere menschen er toe te bewegen, met hen mede te werken en om andere menschen er toe te krijgen, geld er voor bij te dragen, en om weer anderen er toe te brengen de beweging van den opbouw van Palestina op geschikte wijze bekend te maken en het voor het Joodsche volk aantrekkelijk te doen voorkomen. Aldus zien wij, hoe wonderbaar de Heer de noodzakelijke stappen afbeeldde, die genomen moesten worden en die uitzicht gaven op het zich opnieuw vestigen van de Joden in het land hunner vaderen. Hieraan voegt de profeet toe: „Ik zag toe, en zie, er kwamen vleesch en spieren op, zij werden met een huid overtrokken, maar geest (adem) was er niet in.”

Gedurende de laatste paar jaren hebben de krachtige pogingen, door de Joden aangewend, ten gevolge gehad, dat vele menschen er voor gewonnen werden, een aanzienlijk bedrag aan geld werd ingezameld en eenige resultaten met het opbouwen van hun land werden bereikt. Maar zij begrepen, dat er nog iets aan ontbrak. De heer Leon Simon, schrijvende over de beteekenis van Palestina voor de Joden, zegt: „Palestina is niet voor de Joden hersteld. De Joden vormen nog niet een zedelijk lichaam, aan hetwelk een land gegeven zou kunnen worden.”

Niettegenstaande alle getrouwe en krachtige pogingen die door Joden met hun verstand en hun geld aangewend worden, zien zij de groote moeilijkheid van het vraagstuk van de weder inbezitting van hun land in en beseffen zij, dat er nog iets aan de beweging ontbreekt. En wat is dit? De Heer beantwoordt deze vraag in de profetie. De beenderen, het vleesch, de zenuwen en de huid zijn er, maar er is „geen geest (adem) in hen”. Den rechten geest hebben zij nog niet. Dit moet ingezien worden, alvorens de opbouw van Palestina een voldongen feit kan zijn. Maar de Joden behoeven niet ontmoedigd te worden. In deze profetie toont God's profet duidelijk aan, dat de adem in de organisatie zal komen en dat God Israël in het land hunner vaders opnieuw zal vestigen, omdat de tijd daartoe gekomen is.

„Toen zeide hij tot mij: Profeteer tot den wind, profeteer, zoon des menschen, en zeg tot den wind:

Alzoo zegt de Heer Jehova: Kom vanuit de vier windstreken, o adem, en blaas op deze gedooden, opdat zij mogen leven. Aldus profeteerde ik gelijk hij mij geboden had, en de adem kwam in hen, en zij leefden, en stonden op hunne voeten, een buitengewoon groot leger." — Ezech. 37 : 9, 10, Eng. Vert.

De woorden „adem" en „wind", die hier gebruikt worden, zijn vertaald van het Hebreeuwsche woord *ruach*. (Gen. 6 : 17) Adem of wind is zoowel onzichtbaar als machtig. Toen de mensch geschapen werd, functioneerde hij niet eerder dan nadat God den adem des levens in hem geblazen had. Het was de onzichtbare macht van God die hem tot leven en handeling bracht. (Gen. 2 : 7) De wind of adem in deze profetie van Ezechiël stelt den geest of drijfveer voor die de werking doet ontstaan, namelijk den geest die de Joden tot handelen doet aansporen, alvorens hun verlangen ten volle kon verwezenlijkt worden. Hun geest of beweegreden of drijfveer moet in nauwkeurige overeenstemming met God zijn.

De stichter van het Zionisme zeide, dat de stuwende kracht voor de vorming van het Zionisme „de ellende der Joden" was. Hun huidige drijfveer om naar hun land terug te keeren is om voor zichzelf een tehuis te vinden, waar zij met elkander in vrede kunnen wonen. Dit is een zelfzuchtig motief, hetgeen een ieder zal moeten toegeven. Het is eigenbelang, dat hen thans tot handelen aandrijft. Alvorens de Joden met al hun rechten en beloofde zegeningen succes in Palestina kunnen hebben, moeten zij den geest des Heeren hebben, dat wil

zeggen, hun motief of drijfveer of onzichtbare macht die hen tot handelen aanspoort, moet zijn gelijk aan die welke Jehova tot handelen beweegt, namelijk, onzelfzuchtigheid. Onzelfzuchtigheid is een ander woord voor liefde.

God's voornaamste en eerste gebod aan Israël was:

„Wil dan luisteren, Israël en nauwgezet betrachten; opdat het u welga en gij u zeer vermenigvuldigt, zooals Jehova, uwer vaderen God, u heeft toegezegd. Hoor, Israël: Jehova, onze God, Jehova is eenig! Daarom zult gij Jehova, uw God, met uw gansche hart en met uw gansche ziel en met uw gansche kracht liefhebben, en zullen deze woorden die ik u heden gebied u ter harte gaan.” — Deut. 6:3-6.

Wat nu onder de Joden in het bijzonder noodig en belangrijk in verband met den opbouw van Palestina noodig is, is een nieuw hart. Dat wil zeggen, zij moeten bij den opbouw van Palestina gedreven worden door hun geloof in en hun liefde voor God, die hen zoo goedertieren geweest is. Geloof in God en in zijn Woord en liefde voor hem zijn van het allerhoogste belang. Niemand kan waarachtig in God gelooven zonder hem lief te hebben. En een ieder die God liefheeft, zal in hem gelooven en op hem vertrouwen. De Heer zegt: „Vertrouw op den Heer met uw gansche hart, en steun op uw verstand niet. Ken hem in alle uwe wegen, en hij zal uwe paden recht maken.” — Spr. 3:5,6.

Met andere woorden, moge niet het zelfzuchtige verlangen, een machtige en rijke Joodsche natie op te bouwen, de drijfveer van het Zionisme zijn; maar mogen de Joden naar Palestina terugkeeren en hun land in geloof opbouwen, omdat dit land hun en hun voorvaderen heilig is en omdat God beloofd heeft het aan Abraham te geven en omdat zij gelooven, dat God het aan Abraham en zijn kinderen overeenkomstig deze belofte zal geven. Mogen zij geloof in God en in zijn belofte hebben en God als den waren en eenigen God liefhebben en eeren en hem in al hun wegen kennen; dan zal hij hun paden recht maken, zoodat zij geen fouten begaan. Dan zal al de macht die Satan de vijand over hen kan uitoefenen, vruchteloos zijn. Dan zullen zij iederen tegenstand overwinnen en te bestemder tijd in het land hunner vaderen bevestigd worden en een eer zijn voor den God die hen liefheeft.

Tot dusverre zijn de Joden in ongeloof naar Palestina teruggekeerd. De Heer heeft genadiglijk zijn hand over hen uitgestrekt, hetgeen beteekent dat zijn bestemde tijd gekomen is, dat hij hun zijn gunst wederom zal betoonen. Zij moeten nu geloof in zijn beloften uitoefenen en daarop vertrouwen. Zij kunnen op zijn belofte niet vertrouwen, als zij geen kennis hebben. Zij kunnen geen kennis hebben, als niemand hun aandacht op de groote waarheden die in het Woord Gods vervat zijn, vestigt. Het geslacht der Joden, dat nu op aarde is, is op geenerlei wijze verantwoordelijk voor de fouten hunner voorvaderen. De ootmoedige, oprechte Jos

den die nu op aarde zijn, zijn op geenerlei wijze verantwoordelijk voor de hedendaagsche fouten van de rabbijnen die hun eigen wijsheid verkondigen, en wier wijsheid vergaan is, gelijk de Profet Jesaja voorspelde, dat gebeuren zou. — Jes. 29 : 10-14; 56 : 10, 11.

Tot dusverre heeft de Heer vele Joden naar Palestina gebracht; en nu zal hij hen weldra iets van zijn liefde laten zien en zal daar een nieuw hart en een nieuwen geest in hen brengen:

Zoo zegt de Heer Jehova: Ik zal u verzamelen uit de volken, u samenbrengen uit de landen waarin gij verstrooid zijt, en u Israël's land geven. Daar zullen zij inkomen en al de gruwelen en afschuwelijkheden die daarin zijn er uit verwijderen; ik zal hun een nieuw hart geven, een nieuwen geest in hun binnenste leggen; het steenen hart zal ik uit hun lichaam verwijderen en hun geven een hart van vleesch; opdat zij in mijn inzettingen wandelen en mijn verordeningen onderhouden en betrachten. Zoo zullen zij mij ten volk, en ik zal hun ten God zijn." — Ezech. 11 : 17-20.

Abraham, Izaäk, Jacob en al de getrouwe profeten hadden den geest van God. Zij gehoorzaamden God, omdat zij hem liefhadden. Zij waren God getrouw, en hij had een welgevallen in hen om hun geloof. God beloofde aan Abraham, dat hij en zijn kinderen het land Palestina zouden bezitten. God zal deze belofte ongeschonden bewaren. Deze getrouwen zullen uit de graven opkomen en in het land Palestina gevestigd worden. Allen die den geest van hun vader Abraham hebben, die in hun

handelingen door hun onzelfzuchtige toewijding aan God gelijk worden, zullen door God gezegend worden met overvloedige zegeningen.

„Daarom, profeteer en zeg tot hen: Zoo spreekt de Heer Jehova; Ik zal uw graven openen, u uit uw graven doen opkomen en u brengen op Israël's bodem. En gij zult weten dat ik Jehova ben. Wanneer ik uw graven open en u uit uw graven doe komen, o mijn volk! Dan zal ik mijn geest in u brengen, zoodat gij levend wordt, en ik zal u in uw land plaatsen. Zoo zult gij weten dat ik, Jehova, het gezegd heb en het ook doe, spreekt Jehova.” — Ezech. 37 : 12-14.

Heeft God al deze jaren besteed, alleen maar om te trachten Israël in Palestina terug te brengen om hun daar een tehuis te geven? Neen; dat is niet het eenige doel. God's voornemen is, Israël in dit land opnieuw bijeen te brengen, opdat zij een eer voor zijn naam zullen worden en opdat door hen de volken met God in harmonie teruggebracht zullen worden en overeenkomstig de belofte alle geslachten der aarde door Abraham's zaad zullen gezegend worden. En met dit doel voor oogen heeft God beloofd, met de Joden een nieuw verbond te zullen sluiten.

Het nieuwe Verbond

Het verbond dat God met Israël in Egypte sloot en dat daarna op den berg Sinaï bekrachtigd werd, was voor het welzijn van Israël. Het belangrijkste deel van de tien geboden is: „Gij zult geen andere

goden voor mijn aangezicht hebben." Ongetwijfeld zou Jehova, als Israël aan dit gebod getrouw geweest was en zij hem onvoorwaardelijk vertrouwd hadden, hen tegen den verderfelijken invloed van den vijand, Satan den Duivel, beschermd hebben.

In de wet die aan Israël gegeven werd, noemde God de zegeningen op, waarin zij zich zouden verheugen, als zij zijn verbond getrouw zouden zijn, alsmede de bestraffingen die op hen zouden worden toegepast, als zij ongehoorzaam zouden zijn. Een ieder leze het acht en twintigste hoofdstuk van Deuteronomium en vergelijk daarmede de geschiedenis van het volk Israël, en men zal zien hoe merkwaardig nauwkeurig God zijn belofte gehouden heeft. De Joden verbraken hun verbond en werden verstrooid. Zij hebben een langen nacht van vreeselijken strijd doorgemaakt. Nu is hun strijd geëindigd, en de Heer doet hen naar hun land terugkeeren en daar zal hij een nieuw verbond met hen sluiten, zooals hij beloofd heeft:

„Zie, ik herzamel hen uit al de landen werwaarts ik hen in mijn toorn, verbolgenheid en groote gramschap heb weggedreven, breng hen herwaarts terug en doe hen onbezorgd wonen. Dan zullen zij mij ten volk en zal ik hun ten God zijn. Ik zal hun een hart en een wandel geven, te allen tijde mij te vreezen, hun ten goede en hunnen kinderen na hen. Ik sluit met hen een eeuwigdurend verbond: dat ik mij nooit van hen zal afkeeren of ophouden hun wel te doen, en ik zal mijn vrees in hun hart geven, zoodat zij niet van mij afwijken. Ik zal er genoeg in vinden hun wel te doen en

hen duurzaam planten in dit land, met mijn gansche hart en mijn gansche ziel. Want zoo zegt Jehova: Gelijk ik over dit volk dit gansche groote onheil heb gebracht, evenzoo breng ik over hen al het heil hetwelk ik hun toezeg." — Jer. 32 : 37-42.

Wijsheid beteekent de toepassing van kennis overeenkomstig den goddelijken maatstaf. Wijsheid wordt geleerd door het gehoor en door ervaring. De Joden hebben het Woord Gods gehad. Zij hebben veel ondervinding opgedaan. Het eerst noodzakelijke om wijsheid te verkrijgen is eerbied voor God. „De vreeze (eerbied) des Heeren is het begin van de wijsheid: een goed verstand hebben allen die zijn geboden doen." (Ps. 111 : 10) God's voornemen is langen tijd een verborgenheid voor de menschen geweest. Het wordt slechts bekend gemaakt aan degenen die hem liefhebben en dienen. „De verborgenheid des Heeren is met hen die hem vreezen; en hij zal hun zijn verbond bekendmaken." — Ps. 25 : 14.

Thans heeft God velen van het volk Israël in het land Palestina samengebracht. Als zij door de beschouwing van het Woord des Heeren in wijsheid zullen toenemen, door hem te eerbiedigen en door te trachten zijn wil te doen, zal God hen tot zich trekken en met hen een nieuw verbond sluiten, gelijk hij hun beloofd heeft:

„Zie, de dagen komen, spreekt Jehova, dat ik met het huis Israël en het huis Juda een nieuw verbond sluit: niet gelijk aan dat hetwelk ik met hun vaderen heb gesloten, toen ik hen bij de hand vatte om hen uit Egypteland te leiden; welk verbond zij

van hun kant verbroken hebben, hoewel ik hun heer was, spreekt Jehova. Want hierin bestaat het verbond hetwelk ik na die dagen met het huis Israëls sluiten zal, spreekt Jehova: ik geef mijn wet in hun binnenste en schrijf die in hun hart. Zoo zal ik hun ten God en zullen zij mij ten volk zijn. Dan zullen zij niet langer elkander onderrichten: leert Jehova kennen — want zij zullen mij allen kennen, kleinen en grooten, spreekt Jehova; want ik vergeef hun hun schuld en gedenk hunner zonden niet meer.” — Jer. 31 : 31-34.

Het wetsverbond, dat God sloot, toen hij Israël bij de hand nam en hen uit Egypte leidde, en dat op den berg Sinäi bekrachtigd werd, hield Jehova tot in de kleinste bijzonderheden. Ware Israël in staat geweest, dit verbond hunnerzijds te houden en indien zij het dan gehouden hadden, zouden zij alle zegeningen ontvangen hebben, die God hun beloofd had. Dit wetsverbond eindigde, omdat de Joden in gebreke bleven het te houden, en zij werden verworpen om hun trouweloosheid en hun ongehoorzaamheid.

Nu heeft God beloofd, dat als hij Israël in hun land terugbrengt, hij met Israël en met Juda (dus alle Joden vereenigd) een nieuw verbond zal sluiten. Dit zou voorgoed de bewering teniet doen, dat de Angel-Saksers het uitverkoren volk Gods zouden zijn. Het is „met het huis van Israël en met het huis van Juda”, dat wil zeggen, met degenen die Joden zijn, namelijk de natuurlijke nakomelingen van Israël en Juda, en die geloof hebben in de beloften die God deed, en wel, dat door

het huis van Juda de groote Verlosser komen zou, dat God het verbond sluiten zou.

Welke bedoeling kan God er mede hebben, een nieuw verbond met Israël te sluiten? Opdat Israël wete, wat van hen vereischt wordt, alvorens zij de beloofde zegeningen kunnen ontvangen, en dat zij door het houden van dit verbond gezegend zullen worden. En niet alleen Israël, maar alle geslachten der aarde zullen een gelegenheid ontvangen, gezegend te worden. Een van de redenen, waarom de Joden het wetsverbond niet gehouden hebben, was hun zelfzucht en het feit dat zij altijd naar zelfzuchtige belangen uitzagen. Satan de vijand trok hier partij van, deed hun zelfzuchtige belangen op den voorgrond treden, keerde hun geest van God af en deed hen andere goden vereeren en hun verbond verbreken.

Zal de Duivel dan niet op gelijke wijze tuschenbeide komen, nadat het nieuwe verbond gesloten zal zijn, en de volken gedurende dit verbond van God afkeeren? Neen; omdat gedurende de uitvoering van dat verbond Satan gebonden zal zijn, opdat hij de volken niet meer bedriege en misleide. Zijn goddelooze invloed heeft de volken op aarde verzwakt. De profeet zegt van hem:

„Hoe zijt gij uit den hemel gevallen, o Lucifer, zoon van den morgen! hoe zijt gij ter aarde nedergehouden, gij die de natiën verzwaktet! Want gij hebt in uw hart gezegd: Ik zal ten hemel opklimmen; ik zal mijn troon boven de sterren Gods verhoogen: en ik zal zitten op den berg der samenkomst aan de zijden van het noorden; ik zal boven

de hoogten der wolken klimmen; ik zal den Allerhoogste gelijk worden." — Jes. 14 : 12-15; Ezech. 28 : 18, 19, Eng. Vert.

Voorts zegt de Heer door den mond van zijn Profeet Jeremia: „Ik zal mijne wet in hun binnenste geven en zal die in hun hart schrijven." Als bevestiging hiervan zegt de Heer tot hen door den mond van Ezechiël:

„En ik zal u een nieuw hart geven en een nieuwen geest in uw binnenste; ik zal het steenen hart uit uw lichaam verwijderen en u een hart van vleesch geven; mijn geest zal ik in uw binnenste geven, en maken dat gij in mijn inzettingen wandelt en mijn verordeningen in acht neemt en onderhoudt. Gij zult wonen in het land dat ik uw vaders gegeven heb, en mij ten volk zijn, terwijl ik u ten God zal zijn." — Ezech. 36 : 26-28.

Het hart is een symbool van den zetel der genegenheid; eveneens van den zetel van het motief, dat tot handelen aanzet. Iemand's beweegreden wordt bepaald door den toestand zijns harten. Had Israël God met een rein hart liefgehad, dan zou dit volk door den misleidenden invloed van den vijand Satan niet gevallen zijn. Door hun lange ondervinding zullen zij hun les geleerd hebben. De Joden zullen leeren God lief te hebben, en daarom zal de vreugde huns harten zijn, hem te gehoorzamen en zijn heiligen wil te doen. Als zij oprechte pogingen in het werk zullen stellen, met een rein hart aan de voorwaarden van het nieuwe verbond te voldoen, zal de Heer hun de noodige hulp verleen en om hen in staat te stellen het te houden.

Zij zullen geen dingen doen uit persoonlijk geldelijk voordeel, maar omdat zij zich er in zullen verblijden, den wil Gods te doen. Als God's wet den mensch in het hart geschreven is, verheugt hij zich, den wil Gods te doen gelijk geschreven staat: „Uw wil te doen is mij een lust, o mijn God: ja, uw wet is in mijn hart.” — Ps. 40 : 9, Eng. Vert.

God beloofde het land aan Abraham, Izaäk en Jacob te geven. Deze zijn allen gestorven, zonder eenig deel in het land gehad te hebben. Hoe kan deze belofte dan aan hen vervuld worden? Als zij voor eeuwig dood blijven, kunnen deze beloften niet aan hen vervuld worden. God heeft echter beloofd, de graven te zullen openen en hen uit hun graven te laten komen, zooals geschreven staat:

„Daarom, profeteer en zeg tot hen: Zoo spreekt de Heer Jehova: Ik zal uw graven openen, u uit uw graven doen opkomen en u brengen op Israël's bodem. En gij zult weten dat ik Jehova ben, wanneer ik uw graven open en u uit uw graven doe komen, o mijn volk.” — Ezech. 37 : 12, 13.

De dooden zijn in geen enkel opzicht levend; zij zijn dood en weten niets:

„Want de levenden weten, dat zij sterven zullen, maar de dooden weten nietmetal, zij hebben ook geen belooning meer, maar hunne gedachtenis is vergeten. Al wat uw hand vindt om te doen, doe dat met uw macht; wat daar is geen werk, noch verzinning, noch kennis, noch wijsheid in het graf waar zij henegaat.” (Pred. 9 : 5, 10) „De dooden prijzen den Heer niet, noch iemand die in de stilte nederdaalt.” — Ps. 115 : 17, Eng. Vert.

Job geloofde in de opstanding en betuigde dit:
„Och dat gij mij in het graf wildet verderven,
dat gij mij verborgen wildet houden, totdat uw
toorn voorbij is, dat gij mij een bepaalden tijd wildet
stellen, en mij dan wildet herinneren! Als een
man sterft, zal hij weder leven? Alle de dagen van
mijn vastgestelden tijd zal ik wachten, tot mijn
verandering zal komen. Gij zult roepen, en ik zal
u antwoorden: Gij zult een verlangen hebben naar
het werk uwer handen.” — Job 14:13-15, Eng.
Vert.

De Joden hebben van Abraham, Izaäk en Jacob
altijd gesproken als de vaderen in Israëel. Wanneer
zij uit den dood worden teruggebracht, onder de
heerschappij van den Messias, „zullen inplaats van
uwe vaderen uwe kinderen zijn, wie gij zult maken
tot vorsten over de geheele aarde”. (Ps. 45:17)
Abraham, Izaäk, Jacob, David en de profeten zullen
voortgebracht worden en tot leiders van het volk
worden aangesteld. Wij kunnen spoedig hun te-
rugkeer verwachten, omdat God's gunst tot Israëel
is begonnen terug te keeren. Wij leven in „den tijd
van het einde”, waarvan gesproken wordt door den
Profeet Daniël, in welken tijd zij „die in het stof
der aarde slapen, zullen ontwaken”. (Dan. 12:1-4)
Het feit, dat God aan Abraham de belofte deed,
dat hij hem het land Palestina zou geven, geeft de
zekerheid, dat hij hem te bestemder tijd ten volle
in dat land zal bevestigen en hem tot een machtige
op aarde zal maken.

Indien Jehova wist, dat de Joden het wetsver-
bond dat op den Sinai bekrachtigd werd, niet kon-

den houden, waarom sloot hij het dan met hen?

De voornaamste wensch van ieder weldenkend mensch is, eeuwigdurend leven te hebben in een toestand van geluk. De voornaamste belofte die in het wetsverbond gedaan werd, was, dat zij die de wet hielden, leven zouden hebben. De pogingen die de Joden in het werk stelden om de wet te houden, waarin zij steeds gefaald hebben, toonen aan, dat alleen een volmaakt mensch die wet zonder de hulp van een volmaakt middelaar kon houden. Het wetsverbond toont dus duidelijk aan, zoowel aan de Joden als aan alle anderen, dat geen mensch door eigen krachtsinspanning den begeerden prijs van het eeuwige leven kan verwerven.

Tegenwoordig zijn er in de wereld vele geleerden, wijsgeeren, zoogenaamde filosofen, aanhangers van de leer der evolutie en modernisten, die beweren dat de mensch het leven door het evolutieproces kan verkrijgen. De ondervindingen van het volk Israël met het verbond dat op den berg Sinäi bevestigd werd, vormen een duidelijk bewijs, dat deze ingebeeld wijze menschen ongelijk hebben. Leven is een gave van God. Het moet aangenomen en ontvangen worden op de voorwaarden die God gesteld heeft, en op geen andere voorwaarden.

De belofte aan Abraham luidde: „In uw zaad zullen alle volken der aarde gezegend worden.” De beloofde zegeningen beteekenen een gelegenheid om eeuwig leven te ontvangen, omdat geen andere zegening voldoende of volledig zou zijn. God verklaart duidelijk door zijn Profeet Jesaja,

Joodsche ballingen treuren te Babylon

Loskooprijs

„Ik zal hen van den dood verlossen.“ — Hosea 13 : 14.

dat hij de aarde tot woonplaats voor den mensch maakte; daaruit moeten wij de gevolgtrekking maken, dat God den mensch te eeniger tijd een gelegenheid zal geven eeuwig op aarde te blijven leven. (Jes. 45 : 12, 18; Pred. 1 : 4) Uit deze schriftplaatsen blijkt dan ook duidelijk, dat het beloofde „zaad” de Messias is, van wien Mozes een voorbeeld was; en dat de Messias het kanaal is, waardoor de zegeningen zullen komen en het middel zal zijn om de menschen het leven te schenken.

Abraham, Izaäk, Jacob, Daniël en de profeten deden allen hun best om God te gehoorzamen. Waarom verkregen zij dan geen eeuwig leven? Omdat zij, evenals alle anderen, onvolmaakt waren geboren en als gevolg van Adam's zonde onder de veroordeeling gekomen waren. Voordat zij of wie dan ook leven zouden kunnen krijgen, moest de mensch eerst van het doodsoordeel dat over Adam kwam, en van de gevolgen van dat oordeel, waardoor het geheele menschengeslacht onder de veroordeeling geraakte, verlost worden. Als God geen voorziening voor de verlossing getroffen zou hebben, zou er voor den mensch geen hoop zijn. Aangezien God zoo vele beloften voor de zegening der menschen gedaan heeft, mogen wij met zekerheid aannemen, dat wij in zijn Woord een voorziening in deze verlossing zullen vinden.

HOOFDSTUK IX

VERLOSSING

DE meest afdoende reden, waarom de Joden het wetsverbond niet konden houden, is, dat zij allen onvolmaakt waren. Deze onvolmaaktheden waren een gevolg van de zonde van Adam. God schiep Adam als een volmaakt mensch. Toen Adam God's wet overtrad, was de doodstraf daarvan het onvermijdelijk gevolg. Om dit oordeel uit te voeren, werd hij uit Eden verdreven. Hierna, en terwijl hij de straf onderging, oefende Adam zijn van God ontvangen macht om kinderen te verwekken uit. Het was voor den veroordeelden en nu onvolmaakt mens onmogelijk, om volmaakte kinderen voort te brengen. Vandaar dat al zijn kinderen onvolmaakt geboren werden. Ieder onvolmaakt schepsel geldt bij God als veroordeeld, dat wil zeggen afgekeurd. Zoo begon dus de zonde door de ongehoorzaamheid van Adam te werken en werd hij ter dood veroordeeld, en veroordeeling was daarvan het gevolg voor al zijn nakomelingen. Vandaar dus dat allen geboren zondaren waren. Dit is volkomen in overeenstemming met hetgeen de profeet Gods zegt: „Zie, in ongerechtigheid werd ik geschapen, en in zonde heeft mijn moeder mij ontvangen.” (Ps. 51 :7) Onverschillig wat de mensch ook doen zou, zijn kinderen worden als zondaren geboren, totdat God zijn macht uitoefent en dit onvermogen wegneemt. Ieder menschelijk wezen op aarde stamt natuurlijk van Adam

af; daarom wordt een ieder als zondaar veroordeeld.

Het wetsverbond beloofde leven aan een ieder die de wet zou houden. Maar niemand kon die wet houden. Zelfs indien de Joden naar hun beste krachten de wet gehoorzaamd hadden, zouden zij haar niet volkomen hebben kunnen houden. Welk voordeel lag er dan voor hen in de wet te hebben? Als zij hun best gedaan hadden om naar den geest van de wet te leven, zouden zij op hun akkers en in hun schuren gezegend zijn; gezegend in hun huizen en gezegend in hun huisgezinnen; gezegend met gezondheid en kracht; bevrijd van ziekte en oorlogen en hongersnooden, en zij zouden lang op aarde in vrede en geluk geleefd hebben. Als zij God liefgehad en getracht hadden hem te dienen, zouden zij geleerd hebben, dat hij een groot plan voor hun redding had, en niet alleen voor de Joden, maar voor de geheele menschheid, en dat hij te eeniger tijd dit plan ten uitvoer zou brengen en allen die gehoorzaam zouden zijn, leven zou geven. Ongetwijfeld was deze wet bedoeld als een leeraar of schoolmeester, die de Joden zou leiden op den weg, die hun eeuwig leven zou brengen.

Na herhaalde pogingen om de wet te houden en het steeds weer mislukken daarvan, moesten de Joden toch begrepen hebben, dat de moeilijkheid gelegen was in de zonde van Adam, als gevolg waarvan zij onvolmaakt waren. Deze kennis moet overgegaan zijn van geslacht op geslacht gedurende al de dagen van Israël. Zij die zich werkelijk op de hoogte gesteld hadden met hetgeen Mozes en

de andere profeten gezegd hadden, moeten begrepen hebben, dat Adam's ongehoorzaamheid hun de onvolmaaktheid gebracht had. Abraham had geen wetsverbond gekend, en toch had hij God lief en hij deed zijn uiterste best om hem te behagen, en hij geloofde in hem. Hoe hadden de Joden of iemand anders van de menschheid bevrijd kunnen worden van deze onvolmaaktheid, die een gevolg van de zonde was? God zegt door zijn profet: „Komt dan, en laat ons tezamen richten, zegt de Heer: al waren uwe zonden als scharlaken zij zullen wit worden als sneeuw, al waren zij rood als karmozijn, zij zullen worden als wol.” — Jes. 1 : 18.

Met andere woorden, God zeide tot de Joden: „Gij zijt zondaren; maar ik heb een plan, waardoor ik u te bestemder tijd van dit onvermogen zal bevrijden. Gij moet weten, dat ik de almachtige God ben. Behalve mij moet gij geen andere goden hebben. Indien gij van plan zijt den Duivel te dienen, zoo kunt gij van mij geen zegen verwachten. Maar als gij mij dient zal ik u te bestemder tijd zegenen. Zelfs hoewel gij zondaren zijt en uw zonde zoo groot is, dat zij rood is als karmozijn, ik zal ze wegwasschen en u wit en rein maken.’ Waarom richtten de Joden zich niet naar God's Woord? Omdat zij door Satan den vijand, wiens goddelooze invloed hen er toe bracht zich van God af te keeren en afgoden te vereeren en den Duivel te dienen, werden bedrogen. Dit is de reden, waarom God hen herhaaldelijk bestrafte. Maar wanneer zij tot hem om hulp riepen, verhoorde hij hen en

bracht ze terug. Zij hebben een langen, donkeren nacht van strijd doorgemaakt.

Thans in deze laatste dagen, aan het einde van de tijden der Heidenen, keert God's gunst tot Israël terug, en het licht begint door te breken, daar het groote tegenbeeldige jubeljaar een aanvang neemt. Mogen nu allen in kalmte en nuchterheid van geest tezamen richten en zien wat God in zijn Woord leert omtrent het wegnemen van het onvermogen, dat een gevolg van de zonde van Adam was en waardoor hij voorzien heeft in een weg die de menschheid ten leven zal leiden.

God is onveranderlijk; daarom komen wij door te overleggen tot de gevolgtrekking, dat hij het oordeel dat hij over Adam had uitgesproken, niet zonder meer terzijde kon zetten. Hij kon echter, zonder tegen zichzelf in te gaan, een regeling treffen, waarbij aan dat oordeel voldaan werd, door iemand anders te veroorloven de schuld van Adam te betalen en daardoor voor Adam en zijn nakomelingen de gelegenheid te openen, van zonde en dood en alle kwade gevolgen verlost te worden. Hij kon dus voorzien in de verlossing van het menschelijk geslacht. Er is niets in de Heilige Schrift, dat met meer zekerheid onderwezen wordt dan de leer der verlossing. Enkele teksten uit het Oude Testament zullen hier met belangstelling gelezen worden.

Job was een profeet Gods. Hij stond als een vertegenwoordiger der menschheid. Blijkbaar was Job door den Heer onderricht over zijn voornemen, het menschelijk geslacht te verlossen, want hij

schreef: „Want ik weet, dat mijn Verlosser leeft, en dat hij in den laatsten dag op de aarde zal staan: en ofschoon de wormen na mijn huid dit lichaam zullen vernietigen, toch zal ik in mijn vleesch God zien.” (Job 19 : 25, 26, Eng. Vert.) Job begreep en leerde ook, dat de mensch, nadat het menschelijk geslacht vrijgekocht of verlost zou zijn, tot zijn oorspronkelijke jeugd en schoonheid hersteld zou worden. In dichterlijke taal beschrijft hij het lijden der menschheid, en verklaart dan, dat zij als zij de waarheid leert kennen en gehoorzamen, niet in den dood behoeft te gaan, maar tot gezondheid en kracht hersteld zal worden: „Is er dan voor hem een engel-tolk, één uit de duizend, om den mensch te leeren wat hem betaamt, en erbarmt die zich over hem en zegt: red hem en laat hem niet neerdalen in de groeve; ik heb een losprijs gevonden — dan wordt zijn vleesch vetter dan in zijn jeugd, en keert hij terug tot zijn jonkheid.” — Job 33 : 23–25.

Mozes profeteerde herhaaldelijk over de tijden der wederoprichting. Zie Genesis 18 : 18; 22 : 18; 28 : 14.

Samuel de profeet zeide: „De Heer doodt, en maakt levend; hij doet nederdalen in het graf, en brengt op.” — 1 Sam. 2 : 6.

David profeteerde, dat God in verlossing zou voorzien en eeuwig leven aan de menschen zou geven. (Ps. 19 : 14; 21 : 4) Ook schreef hij: „Want wanneer hij sterft, zal hij niets van dat alles meemen, zijn heerlijkheid volgt hem in de groeve niet. Maar God zal mijn leven loskopen; want hij ont-

rukt mīj aan de macht des grafs." (Ps. 49 : 18, 16) Verder voorzeiden de Psalmen den tijd, waarin alle volken der aarde zouden komen om God te aanbidden, en dat na den langen, donkeren nacht van zonde en lijden een tijd van eindelooze vreugde zou komen (Ps. 22 : 28; 37 : 11; 45 : 6, 18; 86 : 9); dat hij den mensch zou doen terugkeeren, dien hij in de vernietiging gezonden had (Ps. 90 : 3); en dat dan de wereld bevestigd en niet verder bewogen zou worden. — Ps. 93 : 1; 96 : 10.

Salomo betuigde, dat de aarde voor eeuwig de woonplaats des menschen zou blijven. (Pred. 1 : 4) Dit is in overeenstemming met de profetieën van Jesaja hieromtrent, zooals wij reeds hebben opgemerkt.

Als God's getuige profeteerde Jesaja duidelijk, dat God het menschelijk geslacht zou verlossen en dat hij voor hen een gelukkigen weg zou bereiden om tot hem terug te keeren, en hij noemde dezen weg een heiligen weg: „En aldaar zal een verhevene baan en een weg zijn, welke de heilige weg zal genaamd worden: de onreine zal daar niet doorgaan, maar hij zal voor dezen zijn; die dezen weg wandelt, zelfs de dwazen zullen niet dwalen. Daar zal geen leeuw zijn, en geen verscheurend dier zal daarop komen, noch aldaar gevonden worden; maar de verlost en zullen daarop wandelen; en de vrijgekochten des Heeren zullen wederkeeren en tot Zion komen met gejuich, en eeuwige blijdschap zal op hun hoofd wezen; vroolijkheid en blijdschap zullen zij verkrijgen, maar droefenis en zuchting zullen wegvlieden." (Jes. 35 : 8-10) In

dienzelfden zin profeteerde deze profeet betreffende de verlossing in Jesaja 44 : 22; 51 : 11; 59 : 20.

Jeremia, Ezechiël, Daniël en al de kleinere profeten voorspelden eveneens een komenden tijd, waarin de Heer de gehoorzamen onder de menschen tot volmaakte toestanden zou herstellen. Dit zou onmogelijk zijn, als niet eerst verlossing tot stand zou worden gebracht.

Alle profeten, zonder een enkele uitzondering, hebben inderdaad betuigd, dat God te bestemder tijd de menschheid tot menschelijke volmaaktheid zal herstellen en dat de mensch dan voor eeuwig op aarde zal wonen. Ons denkvermogen moet hier echter de gevolgtrekking maken, dat zulks onmogelijk is, als God niet eerst de menschheid van den Adamietischen vloek verlost. In overeenstemming met de andere boven gedane verklaringen blijkt, dat God de menschheid zou verlossen. Bovendien zegt God door zijn Profeet Jesaja, dat hij de aarde voor den mensch gemaakt heeft om haar te bewonen, dat hij haar niet voor niets gemaakt heeft, maar opdat zij zou dienen tot woonplaats voor den mensch, en dat de aarde eeuwig zou blijven. — Jes. 45 : 12, 18; Pred. 1 : 4.

Duidelijk blijkt, dat het voornaamste doel van de wet was, betere toekomstige dingen te voorschaduwen, en dat God door dezen tuchtmeester den Joden betreffende deze zegening wilde onderrichten, opdat zij te bestemder tijd door hem zouden mogen gebruikt worden om deze zegeningen aan anderen uit te deelen. God gebruikte hen om beelden te maken, waardoor zij, en anderen weer

door hen, van de komende zegeningen mochten hooren. Men herinnere zich de offeranden van Israël en hetgeen zij voorstelden. Toen Abraham honderd jaar oud was en het zijn vrouw niet meer naar de wijze der vrouwen ging, gaf God hem een zoon. Dit toont de goddelijke bestiering bij de geboorte van Izaäk. Vervolgens zien wij Abraham met zijn zoon op den berg. Een altaar wordt gebouwd, de zoon wordt er op gebonden, Abraham heft zijn mes op om zijn zoon te dooden, en zou het ook gedaan hebben. Wat zou dit kunnen voorstellen? Abraham was een vriend van God en hij vertegenwoordigde Jehova. Izaäk, de eenige zoon van Abraham, stelde God's Zoon voor, wien te bestemder tijd zou vergund worden te sterven, op dat hij het groote rantsoenoffer voor den mensch mocht worden. — Gen. 22 : 1–18.

De Israëlieten leden groote verdrukking in Egypte onder Farao. Egypte was een beeld voor de geheele wereld, die in het booze ligt, terwijl Farao Satan den Duivel, den onzichtbaren vorst der wereld, voorstelde. De Israëlieten die veel leed te verduren hadden, stelden het geheele menschelijk geslacht, alsmede het lijden voor, dat de menschheid heeft doorgemaakt. Herhaaldelijk werden pogingen in het werk gesteld om de Israëlieten uit Egypte te bevrijden, maar zonder succes. Toen bracht God de plaag des doods over Egypte en alle eerstgeborenen stierven. Waarom stierven niet alle eerstgeborenen van de Joden? Het antwoord is, dat God gebod, dat voor ieder huis der Israëlieten een lam zonder gebreken zou genomen wor-

den en dat dit gedood en in zijn geheel gebraden zou worden, zonder dat daarbij een been gebroken zou worden; dat het bloed van dit lam aan de deuren gestreken moest worden; en dat het gezin binnenshuis moest blijven, en wel met gesloten deuren, en daarin moest blijven, totdat de doodsengel voorbijgegaan was. Bij al degenen die dit gebod gehoorzaamden, bleef de eerstgeborene gespaard. Het offeren van het lam voorschaduwde, dat te eeniger tijd zijn tegenbeeld zou geofferd worden en dat dit tegenbeeld de zonde des menschen zou wegnemen.

De prijs die voor de bewaring van de eerstgeborenen van Israël vereischt werd, bestond in het zich stellen onder de bescherming van het bloed van het paschalamb. De Joden hadden het gebod, dit Pascha eenmaal per jaar te vieren. Dit bewijst duidelijk, dat deze jaarlijksche viering zinnebeeldig was en dat bloed van het tegenbeeld de verlossing voor den mensch zou verschaffen.

God gebod Mozes een tabernakel te bouwen om eens per jaar in verband met het brengen van het zoenoffer gebruikt te worden. Op den verzoendag moest de hooge priester een stier dooden, zijn vet op het altaar in den voorhof verbranden en zijn bloed in het heilige der heiligen dragen. Dit was voor een zondoffer. Vervolgens moest hij den bok des Heeren dooden en met deze hetzelfde doen, wat hij met het bloed van den stier gedaan had. (Zie Lev. 16 : 1-23) Het feit, dat deze ceremonie ieder jaar herhaald moest worden en dat het voor het brengen van een zondoffer was, toont aan dat

het een voorbeeld was dat voorschaduwde, dat dieren slechts dengene voorstellen, wiens bloed op den door God bepaalden tijd in het heilige der heiligen, den hemel zelf, als de groote verzoening voor de zonden van het volk zou geofferd worden. Dit beteekende natuurlijk den dood van dengene, die op deze wijze in het offer voor de zonde zou voorzien. Een voorbeeld moet zoolang duren tot het tegenbeeld komt. Als de Joden aan God getrouw gebleven waren en zooveel als in hun vermogen lag de geheele wet hadden nageleefd, tot dat God's tijd om te handelen gekomen zou zijn, zou hij hun getoond hebben, hoe zij van hun onvermogen konden ontheven worden.

Het feit, dat God duidelijk zegt, dat hij een nieuw verbond zal sluiten en dat dit nieuwe verbond den weg ten leven zal aangeven en dat de herstelling tot menschelijke volmaaktheid de zegening voor de menschen zal zijn, bewijst noodzakelijkerwijze, dat het groote zondoffer voltooid en het onvermogen opgeheven moet worden, alvorens het nieuwe verbond, waardoor de Joden gezegend zullen worden, kan gesloten worden.

Met het oog op het feit dat wij den tijd naderen, waarin het nieuwe verbond gesloten zal worden, rust op iederen Jood de plicht, nauwkeurig de onderwijzingen van God's Woord na te gaan, opdat hij zien moge, welke voorziening God getroffen heeft om de Joden van het uit de Adamische zonde voortkomende onvermogen te bevrijden.

Konden de jaarlijksche offeranden van stieren en bokken de Joden van hun zonden verlossen en hen in staat stellen het wetsverbond te houden? Neen. Het feit, dat de ceremonie ieder jaar herhaald moest worden, toont aan, dat het slechts het feit afbeeldde, dat God te eeniger tijd het tegenbeeld in vervulling zou doen gaan. David getuigde, dat dit offeren van dieren niet in staat was om de zonde weg te nemen; maar hetgeen God wenschte was, het volk den weg der gehoorzaamheid te leeren, opdat hij hun mocht toonen, op welke wijze hij hen op daadwerkelijke wijze van hun zonde zou verlossen. — Ps. 40 : 6-9.

Tot dusverre hebben wij over deze onderwerpen die in de Schrift geleerd worden, gesproken met het doel om aan te toonen, dat God het voornemen had om de menschheid te verlossen. Laten wij nu eens de volgende met stelligheid gedane belofte beschouwen: „Ik zal hen van de macht des grafs loskopen; ik zal hen van den dood verlossen: O dood, ik zal uwe plagen zijn; o graf, ik zal uw vernietiging zijn.” — Hosea 13 : 14.

Gelukkig voor de Joden was de Duivel nimmer in staat hen te doen gelooven in de leerstelling van pijniging bij bewustzijn in hellevuur en zwavel. Hij liet dat „lekkere hapje” voor de Katholieke en Protestantsche predikers, om zich er aan te verlustigen. De Duivel heeft deze predikers gebruikt om hellevuur en verdoemenis te krijschen om de menschen bang te maken, om hun hartstochten op te wekken; en hij bracht hen er toe, terwijl zij zich in dezen wanhopigen geestestoestand bevonden,

in den naam van het Christendom tegen de Joden hun gal uit te spuwen. De vervolging van de Joden door zoogenaamde Christenen is een van de zwartste vlekken op 's werelds wapenschild. Ongetwijfeld zal God van degenen die aan deze booze vervolging der Israëlieten hebben deelgenomen, rekenschap eischen.

Alle profeten van God hebben geleerd, dat sheol, het graf en hel een en dezelfde toestand zijn, namelijk de toestand des doods. De Joden weten, dat de Schriften leeren, dat al degenen die in hun graven zijn, dood en zonder bewustzijn zijn en niets weten. — Pred. 9 : 5, 10; Ps. 115 : 17.

De positieve belofte door den Profeet Hosea is nu, dat God den mensch van den dood en het graf zal verlossen en den dood zal vernietigen. De verlossing of vrijkoopung van den mensch uit het graf beteekent, dat God zal voorzien in een middel ter bevrediging van het vonnis tegen Adam, en dat dan de dooden uit den dood zullen opgewekt en teruggebracht worden uit diens staat of toestand tot het leven.

David uitte zijn vertrouwen in de verlossing en opstanding der dooden, toen hij schreef: „Dies verheugt zich mijn hart en juicht mijn gemoed; ook zal mijn vleesch in veiligheid wonen. Want gij zult mij in de hel (graf) niet laten; noch zult gij toelaten dat uw Heilige de verderving zie. Gij zult mij het pad des levens bekendmaken: in uwe tegenwoordigheid is volheid van vreugde; in uw rechterhand zijn liefelijkheden voor altijd.” — Ps. 16 : 9-11, Eng. Vert.

Rantsoen beteekent een nauwkeurig gelijkwaardigen prijs. Hieruit volgt dus, dat indien de mensch vrijgekocht moest worden in de beteekenis van de woorden van den Profeet Hosea, de prijs die betaald moet worden, nauwkeurig gelijk moet zijn aan hetgeen de wet eischt, dat de zondaar moet betalen. God's wil of oordeel is, dat Adam, de zondaar, zijn leven verbeurde en in den dood ging. God verklaart dus duidelijk door zijn wet, wat voor den loskoop prijs vereischt zou worden, namelijk 'een leven voor een leven'. — Deut. 19 : 21.

Adam was een volkomen mensch toen hij zondigde, en het rantsoen eischt, dat het leven van een volmaakt mensch moest gegeven worden om den prijs te verschaffen, dien God in staat zou stellen, Adam en zijn nageslacht gerechtelijk van den dood en zijn gevolgen vrij te maken. Was er op aarde een volmaakt mensch, die aan deze goddelijke eischen kon voldoen? God's profeet antwoordt: „Niemand van hen zal zijnen broeder immermeer kunnen verlossen; hij zal Gode zijn rantsoen niet kunnen geven.” — Ps. 49 : 8.

Het menschelijk geslacht moet gezegend worden met een gelegenheid om het leven te verkrijgen, omdat God door zijn woord en door zijn eed aan Abraham beloofde, dat hij dit doen zou. De menschheid kon echter niet gezegend worden, zonder verlost te zijn. De mensch moet verlost worden, omdat God plechtig beloofd heeft, dat hij hem zou verlossen. God moet en zal zijn woord ongeschonden bewaren. Daarom is de onweerlegbare gevolgtrekking, dat Jehova God de een of andere

voorziening voor de verlossing des menschen moest treffen en dat hij te dien einde een volmaakt mensch, die nauwkeurig met den volmaakten mensch Adam, toen hij in Eden was en voordat hij zondigde, overeenkwam, moest verschaffen, en dat deze volmaakte mensch in den dood moest gaan, om voor het rantsoen of den loskoopprijs te zorgen. Deze onweerlegbare gevolgtrekkingen zijn gemaakt door overlegging van de teksten van het Oude Testament, waaraan alle Joden beweren te gelooven.

Aangezien Mozes verklaarde, dat de Messias een Grootere dan Mozes zou zijn en aangezien de Verlosser een volmaakt mensch moest zijn, schijnt het redelijk te zijn tot de gevolgtrekking te komen, dat de Verlosser de Messias moet zijn. Laten wij nu de Schriften die God aan de Joden gaf, gebruiken en nauwkeurig beschouwen ten einde vast te stellen, wie de Verlosser en wie de Messias is.

HOOFDSTUK X

MESSIAS

MESSIAS beteekent gezalfde. De gezalfde is hij die door zijn superieur met autoriteit bekleed wordt om voor hem te handelen. De Messias, dus de gezalfde Gods, moet met autoriteit bekleed worden om het goddelijke voornemen ter verlossing en bevrijding der menschheid ten uitvoer te brengen, en om aan de menschheid de zegeningen uit te deelen die God aan Abraham beloofd heeft.

Het grootste verlangen van alle ware Joden is steeds geweest, dat hun Messias zou komen, zijn groot koninkrijk zou oprichten, hen zou verlossen en hen van hun lijden zou bevrijden en hun de beloofde zegeningen zou brengen. Hieruit moet volgen, dat de Messias „Abraham's zaad, . . . naar de belofte" is, omdat het door hem is, dat de zegeningen zullen komen. Hieruit volgt weer, dat hij degene is, van wien Mozes een voorbeeld was, namelijk degene, tot wien het volk vergaderd zal worden. Omdat hij de gezalfde Gods is en omdat hij de groote bevrijder en weldoener des volks is, is het begrijpelijk, dat Satan de vijand alle mogelijke middelen die hem ter beschikking staan, zou aangrijpen, om het volk in betrekking tot de identiteit van den Messias in duisternis te houden. Het niet door het Woord Gods bevestigde getuigenis van menschen diende nimmer als gezag aanvaard te worden bij de vaststelling van de identiteit van den Messias,

alsmede van het werk dat hij doen zou. God's Woord alleen is beslissend en afdoend bewijs.

Hierover schreef de Profet Jesaja: „Tot de wet en tot de getuigenis! Zoo zij niet spreken naar dit woord, het zal zijn dat ze geen dageraad zullen hebben.” (Jes. 8:20) De orthodoxe Joden erkennen in hun geloofsbelijdenis: „Dat alle woorden van de profeten waar zijn; dat de geheele wet, die nu onder ons gevonden wordt, door God zelf aan onzen meester Mozes overgedragen werd.” Laten wij daarom aan de hand van de wet en de profeten de identiteit van den Messias vaststellen.

Indien de woorden van de wet en de profeten een duidelijke beschrijving van den Messias geven en het uit de onbetwistbare feiten na het geven van de profetie blijkt, dat een zeker iemand met ieder deel dezer beschrijving overeenkomt, diende zulks voldoende te zijn om tot de gevolgtrekking te komen, dat hij die aan al deze voorwaarden voldoet, de Messias is. Met andere woorden, God voorzeide door zijn profeten den Messias. De eenige wijze om te weten, of wij de juiste uitlegging van profetie hebben, is de feiten aan de profetie te toetsen. Aangezien nu de Heer ons uitgenoodigd heeft „samen te overleggen” kan aan deze uitnoodiging geen gevolg gegeven worden, als men niet eerst alle vooroordeelen ter zijde stelt. Evenmin moest men dulden iemand anders voor zich te laten denken, onverschillig of hij een rabbi of een prediker is. Denkt aan God's woorden: „Tot de wet en tot de getuigenis (profeten)! Zoo zij niet spreken naar dit woord, . . . er is geen licht (waarheid) in hen.”

(Jes. 8 : 20, Eng. Vert.) De Duivel heeft van de drogredenen der menschen gebruik gemaakt om het volk in duisternis te houden. Maar laat ons deze drogredenen verwerpen, geheel tot het Woord Gods terugkeeren en het in het licht van het verstand en de natuurlijke feiten, die wij voor ons zien en die niemand kan loochenen, gebruiken.

Geen ander mensch dat ooit op aarde wandelde, was zoo zeer het middelpunt van boosaardige vervolging als Jezus, die bekend stond als Jezus van Nazareth en die de Joden als een groot leeraar beschouwden. Jezus werd beschuldigd van iedere tot dusverre bekende misdaad, toch maakte hij zich aan geen dezer schuldig. Het volk in het algemeen hoorde hem gaarne en geloofde aan hem. De geestelijkheid van zijn tijd, van wie iets beters verwacht had kunnen worden, werd door Satan bij zijn vervolging van Jezus gebruikt. Ook de geestelijkheid van den tegenwoordigen tijd stelt God in een geheel verkeerd licht. Zij brengt haar eigen wijsheid naar voren om de zinnen der menschen van God en zijn Woord af te keeren. De tijd is echter gekomen, waarin het volk deze struikelblokken die de geestelijkheid hun in den weg gelegd heeft, moet verwijderen, en het moet nu zelf zijn verstand gebruiken om tot een begrip van de Schriften te komen.

Jezus heeft God steeds getrouw vertegenwoordigd. Niemand kan oprecht beweren, dat hij Jehova en het wetsverbond ontrouw was. Hij zeide: „Van mijzelf kan ik niets doen. . . . Ik zoek niet mijnen wil, maar den wil des Vaders die mij gezonden

heeft." David profeteerde over dengene die de Messias zou zijn, dat hij vervolgd zou worden door de leden van zijn eigen huis. „Want om u draag ik smaad, bedekt schaamte mijn aangezicht; ik ben vreemd geworden aan mijn broeders, een onbekende voor de zonen mijner moeder; want de ijer voor uw huis heeft mij verteerd; en de versmading dergenen die u smaden is op mij gevallen.” — Ps. 69 : 8-10.

Satan de vijand heeft God sedert de dagen van Eden gesmaad en heeft een ieder gelasterd, die er op stond, zich aan Jehova's onderwijzingen te houden. Hij was het die de smaadheden over Jezus bracht.

Mozes was een voorbeeld van den Messias; hij getuigde dienaangaande: „Een profeet uit uw midden, uit uw broederen, een zooals ik ben, zal Jehova, uw God u verwekken; naar hem moet gij luisteren. Ik zal hun uit het midden hunner broederen een profeet zooals gij zijt verwekken; in zijn mond zal ik mijn woorden leggen, en hij zal spreken tot hen alwat ik hem gebied.” — Deut. 18 : 15, 18.

Dat de Messias door den stam van Juda moest komen, wordt duidelijk in de volgende profetie uiteengezet: „De schepter zal van Juda niet wijken. Noch de heerschersstaf van tusschen zijn voeten, totdat Silo komt, en tot hem zal de vergadering van het volk zijn.” — Gen. 49 : 10.

Door den profeet Micha voorzegt de Heer de plaats, waar de Verlosser, de Messias geboren moet worden: „En gij Bethlehem Efratha, zijt gij

klein om te wezen onder de duizenden van Juda, uit u zal mij voortkomen die een Heerscher zal zijn in Israël, en wiens uitgangen zijn van ouds van de dagen der eeuwigheid." — Micha 5 : 1.

Allen geven toe, dat Jezus van den stam van Juda was en dat hij te Bethlehem geboren werd. Zijn naam beteekent „redder van het volk". — Matth. 1 : 21.

Door den Profeet Jesaja zeide God betreffende den Messias: „Wie heeft onze prediking geloofd, en aan wien is de arm des Heeren geopenbaard?" (Jes. 53 : 1) Hierdoor voorzeide de Heer, dat slechts weinigen de prediking betreffende dengene die God ter uitvoering van zijn voornemen zou zenden, zouden gelooven. De woorden van de profetie gaan verder: „Hij was veracht en de onwaardigste onder de menschen, een man van smarten, en verzocht in krankheid; en een iegelijk was als verbergende het aangezicht voor hem; hij was veracht, en wij hebben hem niet geacht."

Het is allen bekend, dat de Farizeërs en andere leiders van het volk, de geestelijken en de wetgeleerden Jezus verachten. Zij verwierpen en vervolgden hem. Zij lasterden hem op allerlei wijze en deden hun best om het volk van hem af te keeren. Het volk in het algemeen uit dien tijd was niet verantwoordelijk voor de wijze, waarop Jezus behandeld werd. Ook in onzen tijd is het volk in het algemeen in geen enkel opzicht verantwoordelijk voor de fouten en dwalingen dergenen die de aanspraak maken leeraars van den Bijbel te zijn.

De profeet zegt verder: „Hij werd verdrukt, en hij werd bezocht; toch opende hij zijn mond niet: als een lam werd hij ter slachting geleid, en als een schaap dat stom is voor het aangezicht zijner scheerders, alzoo deed hij zijnen mond niet open.” — Jes. 53:7.

Zoo zien wij, dat Jezus en zijn ondervindingen overeenkomen met ieder deel van deze beschrijving. Hij werd verdrukt, vervolgd en bezocht; en wanneer hij voor zijn aanklagers stond, opende hij zijn mond niet. Verder identificeert de profeet dengene die de Messias zou zijn, als „het lam God's, waarvan het paschalamb een voorbeeld was. Het was in den tijd van het Pascha, dat de groote moeilijkheden over Jezus kwamen, gedurende welke hij ter dood gebracht werd.

De profeet gaat verder: „Men heeft zijn graf bij de goddeloozen gesteld, en hij is bij den rijke in zijnen dood geweest, omdat hij geen onrecht gedaan heeft, noch bedrog in zijnen mond geweest is.” (Vs. 9) Hij werd ten grave gedragen op dezelfde wijze als goddeloozen sterven en begraven worden. Hij werd begraven in het graf van den rijken man Jozef van Arimathea, en hij had geen onrecht gedaan, noch was er eenig bedrog in zijn mond geweest.

Dan zegt de Profeet Jesaja: „Doch het behaagde den Heer hem te verbrijzelen, hij heeft hem krank gemaakt; als zijn ziel zich tot een schuldoffer gesteld zal hebben, zoo zal hij zaad zien, hij zal de dagen verlengen, en het welbehagen des Heeren zal door zijne hand gelukkiglijk voortgaan.” Waar

om behaagde het den Heer dezen onschuldigen en weerloozen Zoon te verbrijzelen? Omdat het voor zijn Zoon noodzakelijk was te sterven om den loskooprijs te verschaffen; hij moest tot een schuldoffer gesteld worden, opdat het volk van hun onvermogen mocht bevrijd worden. Dit is God's weg en voornemen, en dit werd voorschaduw, toen Abraham zijn eenigen zoon Izaäk offerde.

De profeet zegt verder: „Hij heeft zijn ziel in den dood uitgestort; en hij werd met de overtreders gesteld.” (Vs. 12) Ook in dit opzicht kwam Jezus met deze beschrijving overeen, omdat hij tusschen twee moordenaars, die wetsovertreders waren, gekruisigd werd. „Hij droeg de zonde van velen,” omdat degene die de Verlosser en de Messias zijn zou, een offer voor de zonde moest zijn en de plaats van den zondaar moest innemen. Toen hij stierf, trad hij bemiddelend voor de overtreders op door vriendelijk tot hen te spreken.

De Profeet Zacharia profeteerde in hoofdstuk elf vers twaalf, dat hij die de Verlosser en Messias zou zijn, verraden zou worden door iemand die zou voorgeven zijn vriend te zijn, en wel voor dertig zilverlingen. Jezus werd door Judas, een van zijn discipelen, voor dertig zilverlingen verraden, die hem door de geestelijkheid van dien tijd uitbetaald werden. Natuurlijk was het de Duivel, die hem hiertoe verleidde.

De Profeet Daniël profeteerde, dat hij die de Messias zou zijn, „niet voor zichzelf” maar als een zondoffer voor anderen zou sterven, en dat hij „in het midden der week” afgesneden zou worden.

(Dan. 9 : 25-27) Overeenkomstig den goddelijken maatstaf voor de berekening van tijd, die wij reeds genoemd hebben, wordt een dag gebruikt als een symbool voor een jaar. Een week bestaat uit zeven dagen, en het midden der week zou dus drie en een halve dag zijn. Drie en een halve symbolische dag zou dus een periode van drie en een half jaar aangeven. Jezus begon zijn dienst ongeveer ten tijde van den verzoendag, en precies drie en een half jaar daarna, namelijk in den tijd van het Pascha, werd hij ter dood gebracht, precies overeenkomstig de woorden van den Profeet Daniël: „De Messias (zal) afgesneden worden, maar niet voor zichzelf.” En dan voegt de profeet er aan toe: „En een volk des Vorsten, hetwelk komen zou, zal de stad en het heiligdom verderven, en zijn einde zal zijn met een overstromenden vloed, en tot het einde toe zal er krijg zijn, en vastelijk beslotene verwoestingen.” Het is een welbekend feit, dat deze vorst die kwam, de Romeinsche heerscher was, en hij vernietigde de stad Jeruzalem en den tempel en het heiligdom. Kort na Jezus' dood, precies zooals de profeet voorzegt had.

David profeteerde, dat hij die de Verlosser en Messias zou zijn, een geweldigen dood zou sterven, maar dat geen enkel been zijns lichaams gebroken zou worden. (Ps. 34 : 20, 21) De wet schreef voor, dat van het paschalam geen been gebroken zou worden. Het paschalam was een voorbeeld van den Verlosser en den Messias. Jezus werd aan het kruis genageld; maar het is een welbekend feit, dat in strijd met de gewoonte ten aan-

zien van kruisdoodslachtoffers, geen been van zijn lichaam gebroken werd.

David profeteerde over den Messias: „Want gij zult mijne ziel in de hel niet verlaten, gij zult niet toelaten, dat uw Heilige de verderving zie. Gij zult mij het pad des levens bekendmaken: verzadiging der vreugde is bij uw aangezicht, liefelijkheden zijn in uwe rechterhand eeuwiglijk.” — Ps. 16 : 10, 11.

Honderden getuigen getuigden, dat God Jezus binnen drie dagen na zijn kruisiging uit den dood opwekte en dat zijn lichaam weggenomen werd en geen verderving gezien heeft.

Zou eenig redelijk denkend mensch de gevolgstrekking kunnen maken, dat deze dingen in betrekking tot Jezus slechts geschieden als een samenloop van omstandigheden? Heeft eenig mensch, Jood of Heiden, ooit op aarde geleefd, die zoo volledig elk deel van de profetie vervuld heeft als Jezus? Neen, in geen enkel opzicht.

Wij hebben gezien, dat hij die de Verlosser van het menschelijk geslacht zou zijn, een volmaakt mensch moet zijn; daarom moest hij door God gezonden worden en niet uit het op aarde levende geslacht genomen worden. Jesaja profeteerde: „Daarom zal de Heer zelf ulieden een teeken geven. Zie, een maagd zal zwanger worden, en zij zal een zoon baren, en zijn naam Immanuel heeten.” (Jes. 7 : 14) Nauwkeurig overeenkomstig deze profetie werd Jezus uit een maagd geboren, namelijk uit de maagd Maria. Hierover bestaat niet de geringste twijfel, noch zou iemand dit met succes

kunnen bestrijden. Satan de vijand wist, dat dit kind het beloofde zaad was, en daarom trachtte Satan te bewerken, dat de moeder voor de geboorte van het kind ter dood gesteenigd zou worden. Maar God verhinderde hem, zijn voornemen ten uitvoer te brengen. Zoo zien wij dus, dat Jezus aan alle gestelde vereischten voldeed, namelijk: Hij was uit den stam van Juda; hij werd uit een maagd geboren; hij werd veracht en door de menschen verworpen; hij werd door de leiders in Israël vervolgd; hij werd voor dertig zilverlingen verraden, en hij onderging een smadelijken dood.

Gedurende den tijd der profeten heeft God zijn geest slechts op weinige menschen gelegd, en deze weinige menschen profeteerden, als zij daartoe door Jehova gedreven werden. Joël profeteerde, dat in de laatste dagen der Joden, juist voor den grooten en verschrikkelijken dag, die hun verstrooiing zou kenmerken, wanneer zij na een vreeselijke belegering door de Romeinen overwonnen zouden worden, God zijn geest op vele anderen zou leggen en dat dezen dan zouden profeteeren. (Joël 2 : 28, 29) Deze profetie moet door alle Joden aangenomen en geloofd worden, omdat zij beweren de profetieën te gelooven. Als erkend zou worden, dat deze profetie nauwkeurig overeenkomstig de belofte in vervulling ging en de vervulling hiervan plaatsvond kort voordat de groote en vreeselijke dag, waarin de Romeinen Jeruzalem innamen, komen zou, dient het getuigenis betreffende haar vervulling als van den Heer beschouwd te worden.

Petrus was een van de discipelen van Jezus. Hij was een Jood, die de wet diende. Met Pinksteren, kort na het Pascha, toen Jezus gedood werd, wachtten Petrus en de andere discipelen te Jeruzalem; en in dien tijd ging de bovengenoemde profetie van Joël in vervulling. Te dien tijde waren er in Jeruzalem een groot aantal Joden uit verschillende natiën, die verschillende talen spraken. Deze Joden merkten Petrus en de anderen, die toch ongeleerde menschen waren, op en hoorden dat zij in verschillende talen spraken; en zij verbaasden zich. Zij die er den spot mee dreven en niet wilden gelooven, zeiden: „Deze menschen zijn dronken.” Maar Petrus antwoordde hun met deze woorden: „Deze mannen zijn niet dronken, maar wat gij hier ziet is een vervulling van hetgeen de Profeet Joël zeide”, en hierbij nam hij betrekking op bovengenoemde profetie. Dan haalt hij de profetie aan en zegt zijn toehoorders, dat zij nu de vervulling er van zien. Dit kwalificeert Petrus als een bevoegd getuige. Hij kenmerkt de vervulling van de profetie, die tevoren door Joël uitgesproken was, en gaat er vervolgens toe over, hierover te getuigen, en zijn getuigenis stelt definitief de identiteit van den Verlosser en den Messias vast, namelijk:

„Gij Israëlietische mannen, hoort deze woorden: Jezus den Nazarener, eenen man van God onder ulieden betoond door krachten en wonderen en teekenen, die God door hem gedaan heeft in het midden van u, gelijk ook gijzelve weet: dezen, door den bepaalden raad en voorkennis Gods overgegeven zijnde, hebt gij genomen en door de

handen der onrechtvaardigen aan het kruis gehecht en gedood: welken God opgewekt heeft, de smarten des doods ontbonden hebbende, alzoo het niet mogelijk was dat hij van denzelfden dood zoude gehouden worden. Want David zegt van hem: Ik zag den Heer ten allen tijde voor mij; want hij is aan mijne rechterhand, opdat ik niet bewogen worde. Daarom is mijn hart verblijd en mijne tong verheugt zich, ja ook mijn vleesch zal rusten in hope; want gij zult mijne ziel in de hel niet verlaten, en zult uwen Heilige niet overgeven om verderving te zien. Gij hebt mij de wegen des levens bekend gemaakt; gij zult mij vervullen met verheuging door uw aangezicht.

„Gij mannen broeders, het is mij geoorloofd vrijuit tot u te spreken van den patriarch David, dat hij beide gestorven en begraven is, en zijn graf is onder ons tot op dezen dag. Alzoo hij dan een profeet was, en wist dat God hem met eede gezworen had, dat hij uit de vrucht zijner lendenen zoo veel het vleesch aangaat, den Christus verwekken zoude, om hem op zijnen troon te zetten, zoo heeft hij dit voorziende, gesproken van de opstanding van Christus (Messias), dat zijne ziel niet is verlaten in de hel noch zijn vleesch verderving heeft gezien. Dezen Jezus heeft God opgewekt, waarvan wij allen getuigen zijn. Hij dan door de rechterhand Gods verhoogd zijnde, en de belofte des heiligen geestes ontvangen hebbende van den Vader, heeft dit uitgestort dat gij nu ziet en hoort. Want David is niet opgevaren in de hemelen; maar hij zegt: De Heer heeft gesproken tot mijn Heer: Zit

aan mijne rechterhand, totdat ik uwe vijanden zal gezet hebben tot eene voetbank uwer voeten. Zoo wete dan zekerlijk het gansche huis Israëls, dat God hem tot eenen Heer en Christus (Messias) gemaakt heeft, namelijk dezen Jezus dien gij gekruist hebt.

„En als zij dit hoorden, werden zij verslagen in het hart, en zeiden tot Petrus en de andere Apostelen: Wat zullen wij doen, mannen broeders? En Petrus zeide tot hen: Bekeert u, en een iegelijk van u worde gedoopt in den naam van Jezus Christus tot vergeving der zonden, en gij zult de gave des heiligen geestes ontvangen. Want u komt de belofte toe, en uwen kinderen, en allen die daar verre zijn, zooveel als er de Heer onze God toe roepen zal. Die dan zijn woord gaarne aannamen, werden gedoopt; en daar werden op dien dag tot hen toegedaan omtrent drie duizend zielen.” — Hand. 2 : 22–39, 41.

Hier hebben wij dus het getuigenis, dat geheel op de profetieën gebaseerd is, dat Jezus van Nazareth als den Messias identificeert; en er stonden daar te dien tijde drie duizend andere Joden, die het getuigenis hoorden en geloofden. Deze profetie van Joël toont aan, dat God wenschte, dat anderen even voor de laatste verstrooiing der Joden door de Romeinen zouden profeteeren. De vervulling van deze profetie op den juisten tijd toont afdoende aan, dat God andere menschen met de macht uitrustte om te profeteeren en dat deze Joden, die aldus tot profeteeren werden uitgerust, de discipelen van Jezus waren. Deze werden ge-

bruikt om een bericht samen te stellen van hetgeen er toen gebeurde, en dit bericht werd onder de leiding van Jehova God samengesteld en bevat derhalve de absolute waarheid. Hieruit volgt dus, dat het bericht van het Nieuwe Testament, dat geheel in overeenstemming is met het Oude Testament, het Woord van God is, dat onder leiding van Jehova geschreven werd. Het werd geheel door Joden geschreven, met misschien slechts één uitzondering.

Orthodoxe Joden hebben lang het Nieuwe Testament verworpen. En waarom? Het antwoord is: Omdat de vijand Satan de Duivel zijn werktuigen en vertegenwoordigers gebruikt heeft om de zinnen der menschen te verblinden, opdat het heerlijke licht der waarheid hen niet beschijne. Verder werd het Nieuwe Testament den Joden een aanstoot, niet omdat het onjuist is, maar omdat vele zoogenaamde Christelijke predikers het gebruikt hebben als een knuppel om alle Joden te kastijden. Zij zijn eveneens de werktuigen des Duivels geweest om de Joden voor de waarheid te verblinden.

Maar nu is de dag voor het groote jubeljaar gekomen en de dag van Israël's strijd is ten einde. De tijd is gekomen, dat Israël's blindheid weggenomen zal worden, opdat het kan zien, welke wonderlijke voorzieningen God voor de redding der Joden en hun herstel in hun land getroffen heeft.

Wat toont ons nu het Nieuwe Testament betreffende de groote vraag van de verlossing en van den Messias? In nauwkeurige overeenstemming met de profetieën van het Oude Testament toont

het aan: Dat het menschelijk geslacht als gevolg van Adam's zonde in den dood gegaan is (Rom. 5:12); dat het menschelijk geslacht van het graf vrijgekocht en uit den dood verlost moet worden, en dat dit slechts door den dood van een volmaakt mensch gedaan kan worden.

Saulus van Tarzen, een Jood en een lid van het Sanhedrin, een rechtsgeleerde van groote bekwaamheid en een man van hooge ontwikkeling, die later een discipel van Jezus werd, schreef aan de Hebreëen deze woorden:

„Maar wij zien Jezus met heerlijkheid en eere gekroond, die een weinig minder dan de Engelen geworden was, vanwege het lijden des doods, opdat hij door de genade Gods voor allen den dood smaken zoude. Overmits dan de kinderen des vleesch en bloeds deelachtig zijn, zoo is hij ook desgelijks derzelve deelachtig geworden, opdat hij door den dood te niet doen zoude dengene die het geweld des doods had, dat is den Duivel, en verlossen zoude alle degenen die met vreeze des doods door al hun leven der dienstbaarheid onderworpen waren.” — Hebr. 2:9, 14, 15.

Het getuigenis van deze getuigen is verder, dat Jezus uit den dood opgewekt werd en dat hij in den hemel zelf opvoer, om daar de waarde van zijn offer als een groot zondoffer voor de menschheid aan te bieden. — Hebr. 9:19–28; Fil. 2:3–11.

Het verdere getuigenis is, dat Jezus, de Messias, den Duivel zal uitwerpen en een nieuwen hemel en een nieuwe aarde zal vestigen; dat wil zeggen een nieuwe onzichtbare regeerende macht en een

nieuwe zichtbare heerschappij op aarde onder de menschen. Dit is het getuigenis van Petrus, een Jood die door den Heer gezalfd werd om zooals boven vermeld werd op Pinksteren te spreken:

„De Heer vertraagt de belofte niet (gelijk eenigen dat traagheid achten), maar is lankmoedig over ons, niet willende dat eenigen verloren gaan, maar dat zij allen tot bekeering komen. Maar de dag des Heeren zal komen als een dief in den nacht, in welken de hemelen met een gedruisch zullen voorbijgaan, en de elementen branden zullen en vergaan, en de aarde en de werken die daarin zijn zullen verbranden. Dewijl dan deze dingen alle vergaan, hoedanigen behoort gij te zijn in heiligen wandel en godzaligheid, verwachtende en haastende tot de toekomst van den dag Gods, in welken de hemelen door vuur ontstoken zijnde, zullen vergaan, en de elementen brandende zullen versmelten. Maar wij verwachten naar zijne belofte nieuwe hemelen en eene nieuwe aarde, in dewelke gerechtigheid woont.” — 2 Petr. 3 : 9-13.

Jesaja profeteerde, dat het koninkrijk van den Messias een koninkrijk van vrede en gerechtigheid zal zijn:

„Want een kind is ons geboren, een zoon is ons gegeven, en de heerschappij is op zijnen schouder; en men noemt zijnen naam Wonderlijk, Raad, Sterke God, Vader der eeuwigheid, Vredevorst; der grootheid dezer heerschappij en des vredes zal geen einde zijn op den troon Davids en in zijn koninkrijk, om dat te bevestigen en dat te sterken met gericht en met gerechtigheid, van nu aan tot

in eeuwigheid toe. De ijver des Heeren der heirscharen zal zulks doen." — Jes. 9 : 5, 6.

In het Nieuwe Testament wordt bericht, dat toen Jezus te Bethlehem geboren werd, de engelen des hemels tezamen zongen: „Vrede op aarde, in de menschen een welbehagen," en dat in den bestemden tijd deze blijmare tot alle menschen gebracht moest worden. Dit is nauwkeurig in overeenstemming met de woorden van de profeten. Jesaja profeteerde, dat wanneer het koninkrijk des Heeren opgericht is, de wet zal uitgaan van Zion en het woord Gods van Jeruzalem; en dat er dan geen oorlog meer zou zijn, maar dat hij die regeert, in vrede zal regeeren. (Jes. 2 : 2—4) Deze zelfde profeet profeteert: „Zie, een Koning zal regeeren in gerechtigheid, en de Vorsten zullen heerschen naar recht." — Jes. 32 : 1.

De hier genoemde koning is de Messias, en de vorsten zijn ongetwijfeld dezelfde vorsten die in Psalm 45 : 17 genoemd worden, namelijk: Abraham, Izaäk, Jacob en de andere profeten en heilige mannen uit het verleden, die tot de aarde zullen terugkeeren en onder de menschen der aarde vorsten zullen worden, en den naam van Jehova zullen eeren.

Het moet nu iederen Jood, die de hierin gegeven bewijsvoering, die uitsluitend op de Heilige Schriften gebaseerd is, gevolgd heeft, duidelijk zijn, dat het in God's bedoeling ligt, Israël, den Joden, het land Palestina te geven; dat hij beloofd heeft, dat hij dit land aan Abraham en aan zijn zaad na hem zou geven, en dat hij ook deze belofte zal

nakomen; dat God gedurende vele eeuwen de Joden door hun verschillende ondervindingen onderwezen heeft en door hen aan andere volken onderwijst, dat hij Jehova God is en dat er niemand naast hem is; dat God den booze in zijn verderfelijken wandel heeft laten begaan en dit heeft laten dienen als een beproeving voor den trouw van menschen, en dat al degenen die hun liefde voor God bewijzen en hem getrouw zijn, zijn zegeningen zullen ontvangen.

De Joden worden nu, in vervulling van profetie, in Palestina bijeenvergaderd. Maar het moet worden toegegeven, dat het meerendeel hunner weinig geloof in den Heer en zijn beloften heeft. Uit de lange ervaring der Joden, die in den Bijbel opgeteekend staat, blijkt echter duidelijk, dat God hun nimmer zal toestaan succesvol bij den opbouw van hun land te zijn en hersteld te worden, als zij geen geloof in hem leeren hebben. Mogen daarom de Joden tot hun God en tot zijn Woord terugkeeren, de profetieën bestudeeren en op het Woord des Heeren vertrouwen; dan zal hij hen overeenkomstig zijn belofte leiden op den weg dien zij gaan moeten en hen voeren op de wegen van eeuwige zegeningen.

God verschafte den kostprijs voor het herstel des menschen. Deze voorziening trof hij door de gift van zijn geliefden Zoon, opdat hij als mensch in de plaats van Adam mocht sterven en daardoor Adam en zijn geheele nakomelingschap te bestemder tijd van den dood en het graf zou verlossen. Aldus voerde hij zijn belofte uit, die hij door mid-

del van zijn profeet gedaan had. (Hosea 13:14) Door in de verschaffing van den kostprijs of in de verlossing van den mensch te voorzien, heeft God zich verplicht, den mensch de herstelzegeningen aan te bieden, en dit zal hij te bestemder tijd zekerlijk doen.

Het Goddelijk Voornemen

Een nauwkeurige bestudeering van de Schriften zal het feit openbaren, dat God's voornemen in het kort het volgende is: God schiep den mensch volmaakt; de mensch zondigde en werd ter dood veroordeeld; God beloofde hem te zullen verlossen; hij die de verlosser zal zijn, moet ook de Messias en het „zaad" der belofte zijn, waardoor de zegeningen tot het volk zullen komen; deze verlosser moet een volmaakt mensch zijn, die zijn leven als een rantsoen voor de menschheid moet geven; geen mensch op aarde kon aan deze eischen voldoen; de gehoorzame en getrouwe Zoon Gods, de Logos, van den hemel naar de aarde gezonden, werd door de macht van Jehova verwekt en als volmaakt mannelijk kind geboren; hij groeide tot den meerderjarigheidsleeftijd op; hij onderging den dood als een zondoffer; hij werd van de dooden opgewekt en voer ten hemel; aan het einde der wereld keert hij terug om zijn koninkrijk op te richten; de tijd is voor de Joden gekomen, om in Palestina hersteld te worden; de zegening der menschen zal de herstelling zijn en de tijd voor de vertroosting van Israël is gekomen, omdat hun strijd ten einde is.

De dag is gekomen, dat Israël meer dan ooit tevoren zal weten, dat Jehova hun God is. „Gezegend is het volk, wiens God Jehova is, en het volk, dat hij zich ten erve verkoren heeft.” (Psalm 33:12) De dag van het groote jubileum is gekomen; deze blijmare moet het volk Israël en allen volken der aarde gebracht worden. Zie Psalm 89:16.

Het lange, duistere tijdperk van Israël's strijd is ten einde. God's gunst begint zich wederom tot dat volk uit te strekken, en de Messias, hun Heer en Vrededorst, de Redder der wereld, moet hun geïdentificeerd en gewezen worden. Iemand die den Heer liefheeft, moet de boodschap dezer heilmare uitspreken; daarom werd er geboden: „O Zion! gij verkondigster van goede boodschap, klim op eenen hoogen berg; o Jeruzalem! gij verkondigster van goede boodschap, hef uwe stem op met macht; hef ze op, vrees niet, zeg tot de steden van Juda: Zie, hier is uw God!” — Jesaja 40:9.

HOOFDSTUK XI

JOB

JEHOVA is de grootste filmvervaardiger. Hij staat menschen toe enkele beelden te vormen, en als gevolg van hun bemoeiingen meenen zij, dat zij groot zijn. Maar dat zijn ze niet. Reeds in de eerste dagen der menschheid begon Jehova menschen te gebruiken, die in overeenstemming met zijn volkomen voornemen waren, en door hun handelingen beeldde hij de komende dagen van verlossing en herstel ten leven af. Al wenschten deze menschen ook gaarne de beteekenis van hun handwijze te weten, zij begrepen de beteekenis er van niet, omdat dit niet overeenkomstig God's wil was en de bestemde tijd om dit te weten nog niet gekomen was. Vele dezer menschen, die aldus gebruikt werden, hadden geloof in God, en hun geloof zal hij te bestemder tijd beloonen. Zelfs de engelen des hemels waren begeerig het te begrijpen, maar God behoudt dit begrip voor degenen, die te bestemder tijd op aarde zouden leven en die hem gewijd zouden zijn.

Onder de groote beelden, die in den Bijbel neergelegd zijn, is dat van Job. Feitelijk staat het geheel op zichzelf en leert de schepping lessen van de grootste beteekenis. Het boek, dat Job's naam draagt, is slechts weinig begrepen, daar eigenlijk God's bestemde tijd nog niet gekomen was om begrepen te worden. Als het echter nu bezien wordt in

het licht van vervulde profetie en van het geopenbaarde voornemen Gods, begint het boek Job zich te ontsluiten voor den ijverigen zoeker naar waarheid. De gebezigde taal van het boek op zichzelf geeft reeds een duidelijk beeld van God's macht om den mensch door middel van herstelling het leven te geven en tevens van zijn voornemen zulks te doen. Dit herstellingsbeeld is niet alleen van toepassing op de Joden, maar op alle volkeren der aarde. Voor zoover de Schrift aangeeft, was Job geen Jood. Hij leefde buiten het land Israël. Hij woonde in Uz, dat ten Oosten van Palestina ligt. Over Job staat geschreven: „Deze man was grooter dan alle die van het Oosten.” (Job 1:3, Statenvertaling) Dit plaatst Job in een geheel op zichzelf staande klasse en wijst er op, dat God hem gebruikte om een apart beeld te maken.

Hetgeen over Job geschreven staat, neemt aan belangrijkheid toe, als wij tot het inzicht komen, dat God hem gebruikte om vele beelden te vormen, onder welke een bijzonder mooi over de herstelling als middel om de menschheid het leven aan te bieden. Uz was een nakomeling van Sem door Aram. Job was dus een nakomeling van Sem, den zoon van Noach, over welchen zoon God bijzondere zegeningen uitsprak. (Genesis 9:26; 10:23) „Uz” beteekent „raad” of „overleg”, hetgeen schijnt aan te geven, dat Uz en zijn nakomelingen menschen waren, die naar raad of kennis van Jehova God vorschten. Dit schijnt aan te toonen, dat Job met God in verbinding stond en dat God hem voor een speciaal doel gebruikte.

Een beeld is een afbeelding van het ware, van de werkelijkheid. Deze afbeelding kan soms wel met het natuurlijke oog waargenomen worden, of het is een geestelijke voorstelling van hetgeen tastbaar is. Of Job als werkelijke persoon bestaan heeft of dat de verklaring over hem een zinnebeeldige voorstelling is, doet niets ter zake. Het bericht staat in God's Woord geschreven en heeft ten doel de menschheid over zekere dingen in te lichten. Aangezien de Bijbel breedvoerig bewijst, dat God menschen gebruikte om levende beelden over de ontwikkeling van zijn verlossingsplan te maken, hebben wij het overstelpende bewijs, dat Job een werkelijk mensch was en gebruikt werd om een levend beeld te maken, en dat hij in gemeenschap met God stond. Voorts hebben wij een zeer duidelijk bewijs, dat Job eenigen tijd na Abraham's dagen leefde. Dat Job werkelijk bestaan heeft en dat deze geschiedenis geen zinnebeeldige voorstelling is, wordt bevestigd door het getuigenis van andere profeten. — Ezechiël 14 : 14, 20; Jacobus 5 : 11.

Overeenstemming

Er bestaat een opvallende overeenstemming tusschen Job en Adam, die niet ontkend kan worden. Het verschil was, dat Adam zijn rechtschapenheid niet behield, terwijl Job zijn rechtschapenheid handhaafde. Adam, de volkomen mensch, was een vorst en woonde in den hof Gods, die geplant was in Eden, tegen het Oosten, en Adam had gemeen-

schap met God. Job was „grooter dan alle die van het Oosten”, zoodat hij dus onder hen een vorst was. Op enkele plaatsen spreekt de Schrift over hem als vorst. (Job 21 : 28; 31 : 37) Hij woonde in het land Uz, hetgeen beteekent dat hij gemeenschap met God had en hem om raad vroeg.

God schiep den mensch Adam volkomen en het was de wil van den Schepper, dat zijn volkomen schepsel God zou aanbidden. Het was het werk van den Duivel, Adam van God af te keeren. De Duivel volgde zulk een handelwijze om zelfzuchtige redenen. Jehova sloot Adam niet op, ten einde hem voor Lucifer's listen onkwetsbaar te maken. God liet het toe dat Adam verzocht werd om hem te beproeven.

Over Job staat geschreven: „Die man was deugdzaam en rechtschapen, godvreezende en tegen kwaad op zijn hoede.” Niettegenstaande hij in zijn organisme onvolkomen was en geen recht op leven had, was zijn hart zuiver tegenover God, en God rekende hem daarom volkomen. Aangezien God het hart of de beweegredenen aanziet, waardoor de mensch tot handelen gedreven wordt, beoordeelt hij hem van dit standpunt. „God ziet toch niet zooals de mensch ziet; de mensch ziet op het uiterlijk, maar Jehova ziet op het hart.” (1 Samuel 16:7) Job's hart was zachtmoedig tegenover God en hij vreesde God met een betamelijke of goddelijke vrees. (Job 23 : 15-17) Job stond dus voor God, als ware hij een volkomen mensch, oprecht en rein van harte. Adam was werkelijk volkomen in Eden, terwijl Job volkomen gerekend werd, zoodat er

dus ook in dit opzicht een zekere overeenstemming bestaat.

Vorst Adam was een rijk man. Hij had een vrouw, die God hem gegeven had, en hij had het vooruitzicht de aarde met een gelukkig en volkomen geslacht van zonen en dochteren te vullen. Hij was de vader van het menschelijk geslacht. Hij ontving de heerschappij over elk levend schepsel, over het gedierte en het gevogelte der aarde. — Genesis 1 : 26; 2 : 19.

In zijn tijd was Job hooger dan alle andere menschen. (Job 29 : 25) Zijn rijkdom en zijn positie onder de menschen was een van de redenen, waarom hij de aanzienlijkste van alle menschen in het Oosten was. God gebruikt symbolen in verbinding met de beelden, die hij gemaakt heeft. Het getal tien is een symbolisch getal en stelt volkomenheid voor, dat wil zeggen, alles inbegrepen. Iedere veelvoud van tien zou dus hetzelfde symboliseeren. In dit verband is het interessant eens te letten op den rijkdom, dien Job bezat, en ook dit toont een overeenstemming met dien van Vorst Adam. Job had zeven zonen en drie dochters, dus een totaal van tien kinderen. Dit totaal zijner kinderen zou treffend de geheele nakomelingschap van Adam voorstellen, of wel, de geheele menscheid. Job bezat 7000 schapen en 3000 kameelen, dus een totaal van 10.000 dieren. Ook bezat hij 500 koppels runderen en 500 ezinnen, en een zeer talrijken slavenstoet. (Job 1 : 3) Hieruit ziet men dus, dat zijn positie onder de menschen en zijn groote rijkdom hem tot den grootsten man van zijn tijd

maakten. Bij zijn herstelling werd Job alles gegeven, wat hij verloren had en nog veel meer; en dit is een verder bewijs, dat God Job gebruikte om een levend beeld te maken, dat den loop des menschen zou voorstellen, en aantoonde, hoe de mensch door middel van verlossing en herstelling het leven zal ontvangen.

Adam had God volkomen toegewijd moeten zijn, omdat dit zijn plicht als volmaakt schepsel was. Job was God uit eigen verkiezing geheel toegewijd. Zijn zonen hielden een feest en al deze zonen namen met hun zusters deel aan dat feest. Job's toewijding aan Jehova blijkt uit hetgeen onmiddellijk op dat feest volgde: „Als dan de reeks dier dagen van maaltijd rond was geweest, deed Job hen komen en heiligde hen; dan bracht hij den volgenden morgen brandoffers, voor elk hunner één; want, dacht Job, misschien hebben mijn kinderen gezondigd en in hun hart God vaarwelgezegd; Zoo deed Job altijd.” (Job 1:5) Het feit, dat Job dit ‚al zijn dagen‘ of ‚altijd‘ deed, is een verder bewijs voor zijn toewijding aan Jehova.

Lucifer was gedurende Adam's verblijf in Eden zijn opperheer. Jehova God had hem deze positie opgedragen. Op grond van Lucifer's ontrouw en opstandigheid veranderde God zijn naam in dien van Draak, Slang, Satan, en Duivel. Dit ambt werd den Duivel echter niet ontnomen en als Duivel is hij voortgegaan zijn macht over den mensch uit te oefenen. Het bewijs hiervoor vinden wij zoowel in het boek Job als in andere gedeelten van de Schrift. Datgene, wat Lucifer ten val bracht

en hem de Duivel deed worden, was zijn begeerte om Adam's toewijding aan God voor zich op te eischen. Ten einde zijn boos opzet ten uitvoer te brengen werkte hij door Eva de vrouw, die God Adam gegeven had; en hij slaagde er in zijn boos voornemen ten uitvoer te brengen.

De Duivel misgunde den Heer de aanbidding en toewijding, die Job aan den Heer betoonde. De Duivel beschuldigde Job van het feit, dat hij God om een zelfzuchtige reden diende. De dag kwam, dat de zonen Gods zich voor het aangezicht van Jehova stelden. Ook Satan verscheen met deze hemelsche schaar. Dit is een bewijs dat Satan in den hemel was en toegang had tot de tegenwoordigheid van Jehova God. Satan wenschte Job van Jehova af te wenden; en daar God dit wist, bood hij hem de gelegenheid.

„En Jehova zeide tot den Satan: Van waar komt gij? De Satan antwoordde Jehova: Ik heb de aarde doorkruist en ben op haar rondgetrokken. Hierop zeide Jehova tot den Satan: Hebt gij gelet op mijn dienaar Job? Zijns gelijke is er toch niet op aarde: een zoo deugdzaam en rechtschapen man, godvreezend en op zijn hoede tegen het kwaad. De Satan antwoordde Jehova: Is Job godvreezend om niet? Gij hebt immers hem en zijn gezin en al wat hem toebehoort aan alle kanten omheind; het werk zijner handen hebt gij gezegend, en zijn vee heeft zich geweldig uitgebreid in het land. Maar strek uw hand eens uit en tast al wat hem toebehoort aan; of hij u ook in het aangezicht vaarwelzeggen zal! En Jehova zeide tot den Satan: Welaan, alwat

hem toebehoort is aan u overgeleverd. Alleen naar hemzelf moogt gij uw hand niet uitstrekken. Toen ging de Satan uit Jehova's tegenwoordigheid heen." — Job 1 : 12; 7 : 12.

Satan beschuldigde Jehova, Job en al zijn vee omheind te hebben, zoodat Job niet in de gelegenheid kon komen, den Duivel te aanbidden. Jehova zeide Satan, dat hij mocht trachten, Job er toe te brengen den Heer te verwerpen, waarop Satan weging om de voorbereidingen voor den aanval te maken met het booze voornemen Job's toewijding aan den Heer te vernietigen.

De dag kwam, waarop al Job's kinderen in het huis van den oudsten zoon waren om gezamenlijk te eten en te drinken. Satan stookte zijn werktuigen, de Sjabeërs, op en zij stalen de ossen en ezelingen van Job en namen ze mee, en doodden zijn dienstknechten. Andere dienstknechten hoedden de schapen, toen zoowel de schapen als de dienstknechten door het vuur verteerd werden. Ongeveer terzelfder tijd stalen de Chaldeërs, eveneens dienaars van den Duivel, Job's kameelen en versloegen zijn knechten met het zwaard. Terwijl Job's kinderen tezamen aten en dronken, verwekte Satan een grooten storm, die het huis waarin zij waren vernietigde, waarbij alle kinderen van Job omkwamen. (Job 1 : 13-19) De Duivel dacht, dat Job nu God zou vloeken. Integendeel, Job vernederde zich voor den Heere God en zeide: „Naakt ben ik uit den schoot mijner moeder gekomen, naakt zal ik derwaarts wederkeeren; Jehova heeft gegeven, Jehova heeft genomen, de naam van Jehova

zij geloofd! In dit alles heeft Job niet gezondigd en tot God geen onvertogen woord gericht." (Job 1:21,22) In tegenstelling met Adam toonde Job zijn volkomen onderwerping en gewillige gehoorzaamheid aan Jehova. Job handhaafde dus zijn rechtschapenheid en toewijding aan God.

Het is zeer waarschijnlijk, dat Adam geweend en geroepen zal hebben over zijn verlies, nadat hij uit Eden verdreven was. Ook dat hij verbitterd werd en leed. Zoowel Adam als zijn nakomelingen werden gehaat en hebben te lijden gehad door de handen van den Duivel. De naam Job beteekent „hij die weent, die roept, die gehaat en vervolgd wordt". Hierin stelt hij treffend de leden van het menschelijk geslacht voor, die geleden hebben terwille van hun pogingen om het goede te doen. De geschiedenis van het menschelijk geslacht is geschreven met tranen der bitterheid. Nadat Job zijn kinderen en al zijn bezittingen verloren had, kwam er weer een dag, waarop de zonen Gods zich voor het aangezicht des Heeren stelden en weer was Satan in hun midden. (Job 2:1) Nog steeds hield Satan de Duivel omgang met God:

„Jehova zeide tot Satan: Hebt gij gelet op mijn dienaar Job? Zijns gelijke toch is er niet op de aarde: een zoo deugdzaam en rechtschapen man godvreezend en op zijn hoede tegen het kwaad; en nog volhardt hij in zijn deugd, hoewel gij mij hebt opgezet om hem zonder grond in het ongeluk te storten. De Satan antwoordde Jehova: Huid voor huid; en al wat de mensch heeft geeft hij voor zijn leven. Maar strek uw hand eens uit en tast

zijn gebeente en zijn vleesch aan; dan zal hij u gewis in het aangezicht vaarwelzeggen. Hierop zeide Jehova tot den Satan: Welaan hij is aan u overgeleverd; maar ontzie zijn leven;" — Job 2 : 3-6.

Satan was besloten Job's vertrouwen in den Heer te breken en hem van den Heere God af te wenden. „Toen ging de Satan uit Jehova's tegenwoordigheid heen en sloeg Job met booze zweren, van zijn voetzool tot zijn hoofdschedel." (Job 2 : 7) Opnieuw verootmoedigde Job zich voor den Heer, hetgeen voorgesteld wordt door zijn zitten in asch. „Hij nam een scherf om daarmee zich te krabben, terwijl hij in de asch zat." — Job 2 : 8.

Toen dacht Satan aan zijn methode, waardoor hij Adam ten val gebracht had. Ten einde te trachten Job's onaantastbaarheid te schenden, gebruikte hij nu de vrouw, die God Job tot vrouw gegeven had. „Zijn vrouw zeide tot hem: Gij volhardt nog in uw deugd? Zeg God vaarwel en sterf!" (Job 2 : 9) Opnieuw mislukte deze poging van den Dui-vel om Job's geloof te schokken. Job antwoordde zijn vrouw verwijtend: „Gij spreekt als een zottin. Ook het goede nemen wij van God aan, zouden wij dan het kwade niet aannemen? In dit alles heeft Job niet gezondigd met zijn lippen." — Job 2 : 10.

Adam viel, toen de beproeving kwam. Hij zondigde moedwillig met open oogen. (1 Timotheüs 2 : 14) Adam had God niet lief. Hij liet zich door een zelfzuchtig verlangen leiden. Satan maakte de gevolgtrekking, dat evenals Adam op Eva's voorstel toegaf aan zijn zelfzuchtig verlangen, ook Job zich op aandrijven van zijn vrouw zou overgeven

en vallen. Job viel echter niet onder de beproeving. Hij stond niet tegen God op of loochende hem. Nadat Job al zijn kinderen en bezittingen verloren had, had hij nog steeds vertrouwen en geloof in God en behield daardoor zijn rechtschapenheid en deugdzaamheid. Het was te dien tijde, dat God tot Satan zeide: „En nog volhardt hij in zijn deugd, hoewel gij mij hebt opgezet om hem zonder grond in het ongeluk te storten.”

Rechtschapenheid beteekent trouw aan datgene, wat men gelooft juist te zijn, ongeacht welke vreemde invloed op hem moge worden ugeoefend. Het beteekent, dat men staat op zijn onschuld van de een of andere opzettelijke verkeerde daad en toch zijn geloof en toewijding aan zijn Schepper behoudt. Iemand kan wel eens van een misdaad beschuldigd worden en op grond van zulk een misdaad straf ondergaan en toch onschuldig zijn en temidden van al dit lijden oprecht zijn onschuld volhouden. In dit geval zou hij vertrouwen blijven stellen in degenen, die hem kenden. Het bericht, dat opgeteekend staat in het boek, dat naar Job's naam genoemd is, toont aan, dat Job ten allen tijde en onder de grootste smart standvastig zijn rechtschapenheid handhaafde, door vast te houden aan zijn geloof in God en het in hem gestelde vertrouwen.

Men heeft wel eens beweerd, dat Adam in Eden in alle opzichten volkomen was met uitzondering van ondervinding. Zulk een bewering is onjuist en in strijd met de Schrift. Jehova God schiep Adam volkomen. Er staat uitdrukkelijk geschreven, dat

alle werken Jehova's volkomen zijn. (Deuteronomium 32:4) Van een zoogenaamde voorwaardelijke volkomenheid is geen sprake, als gesproken wordt van het handenwerk Jehova's. Adam besloot liever toe te geven aan den invloed van den Duivel dan God te gehoorzamen; daarom viel hij en verloor alles, wat God hem gegeven had. Om zijn toestand te beschrijven, drukt de Profet Jesaja zich in de volgende woorden uit: „Van voetsool tot hoofdschedel geen gave plek; builen striemen en ontstoken wonden, niet uitgedrukt of verbonden, noch met olie verzacht.” — Jesaja 1:6.

Job was onvolkomen in organisme, maar zijn hart was volkomen den Heer gewijd. Hij verkoos liever God dan den Duivel te dienen, en hierdoor handhaafde hij zijn rechtschapenheid, waarvan hij overtuigd was. Hiermede wordt dus duidelijk aangetoond, dat Adam's verkeerde daad geenszins te verontschuldigen is. Dit is tevens een bewijs, dat er voor geen enkel met verstand begaafd schepsel een verontschuldiging bestaat willens en wetens te kiezen, liever den Duivel dan God te dienen. Iemand, die God liefheeft, zal naar zijn weg zoeken en trachten voor zooveel als hem mogelijk is, dien overeenkomstig te handelen; zoo te wandelen is God aangenaam.

Betrokkenen

Het boek Job is lang een geheim geweest. Velen hebben het slechts als een uitgelezen stuk literatuur beschouwd. Anderen zeggen, dat het het prachtigste

gedicht van de wereld is. Het is echter veel meer dan al deze beweringen. Het was Jehova God, die dit boek liet schrijven. In het belang van al degenen, die Jehova volkomen gewijd zijn, staat verder in den Bijbel geschreven: „Alles toch wat in het voorafgaande geschreven is, is geschreven tot onze leering; opdat wij door onze volharding en door de opwekking die de Schriften geven hoop zouden hebben.” (Romeinen 15 : 4) Verder deed God de belofte, dat gedurende den „tijd van het einde” eenigen een juist begrip van zijn Woord zouden hebben, waaronder natuurlijk ook het boek Job begrepen is. (Daniël 12 : 4, 10) Het is dus duidelijk, dat er een tijd moet komen, dat eenigen der gezalfden, nog voordat zij deze aarde verlaten hebben, een begrip van het boek Job zouden ontvangen. Zij, die bij dit boek betrokken zijn, zijn dezen:

Jehova God; de zonen Gods; Satan de vijand; Job, de man van Uz; de vrouw van Job; de tien kinderen van Job; Elifaz, Bildad en Sofar, de drie zoogenaamde vrienden van Job; Elihu, de jonge man, en talrijke toeschouwers. De plaatsen, die hierbij betrokken zijn, sluiten zoowel hemel als aarde in. Het is zoo goed als zeker, dat het boek een les van buitengewone beteekenis voor de geheele schepping bevat, en wel in het bijzonder voor de menschheid. Het is daarom het voorrecht van de gezalfden, om door de genade Gods op den door God bepaalden tijd naar de beteekenis er van te vorschen.

Beelden

Het Bijbelsche bewijs is zeer overtuigend, dat God het volk Israël gebruikte om beelden over de uitwerking van zijn verlossingsplan te maken. De wet, die God aan de Israëlieten gaf, voorschaduwde betere dingen, die voor de menschheid zouden komen. Datgene wat bij de Joden gebeurde, werd opgeteekend als voorbeeld in het belang dergenen, die over de uitwerking van God's voornemen onderzocht wenschen te worden. Al was Job ook geen Jood, zoo wil dit nog niet zeggen, dat God hem niet als beeld of voorbeeld gebruikte. Aangezien Job de grootste onder de mannen uit het Oosten was en er zoovele schepselen, zoowel hemelsche als aardsche met inbegrip van den grooten Schepper zelf, in dit verband genoemd worden, worden wij gesteund in de gevolgtrekking, dat het beeld van Job een zelfs nog diepere strekking heeft dan dat, waarbij het volk Israël betrokken was. Als dit zoo is, zou dit beeld betrekking hebben op de geheele menschheid, zoowel de Joden als de Heidenen. Voor hem, die het boek Job aan een nadere beschouwing onderwerpt, zal het nuttig blijken, hier in algemeenen zin eenige der beelden te noemen, die duidelijk op den voorgrond treden en vervolgens de juistheid dezer bewering door de Schrift te bewijzen.

Job in de dagen van zijn voorspoed stelde Adam, den volkomen en welvarenden vorst in Eden, voor.

Job in ramspoed is een voorstelling van het geheele menschelijk geslacht, dat wegens de zonde

alles verloren heeft en aan ziekte en dood onderworpen is. De zonde werd door den vijand Satan door middel van Adam in de wereld gebracht.

Als Job al zijn kinderen verliest, stelt hij Adam voor, die op grond van de zonde, die Satan de vijand door Adam's verkeerde daad invoerde, zijn geheele nakomelingschap verloor.

Job's handhaven zijner rechtschapenheid onder de beproeving stelt een klasse voor, die onder de beproeving hun trouw en toewijding aan God bewijzen.

Job als God's dienstknecht, die onder alle omstandigheden getrouw blijft, stelt alle dienstknechten Gods voor, die in tegenspoed hun geloof in God standvastig en onbeweeglijk vasthouden.

De drie mannen, Elifaz, Bildad en Sofar, die zich als vrienden van Job voordeden, maar feitelijk zijn vrienden niet waren, en dus beter als bedriegers kunnen geclassificeerd worden. Op grond hiervan geven zij een beeld van de vertegenwoordigers van den Duivel en zijn organisatie, die trachten den menschen den weg voor te schrijven, dien zij te bewandelen hebben.

Elihu, de jonge man, is een goede voorstelling van God's gezalfde boodschappers, die den naam Jehova's grootmaken en als God's boodschappers zijn boodschap der waarheid verkondigen aan hen, die hooren willen.

De vrouw van Job is ook een beeld van een werktuig, dat door Satan gebruikt wordt om de menschen God te doen vloeken, en is dus een goede

voorstelling van Satan's organisatie, die onder den naam of het symbool van een vrouw doorgaat.

Job's volkomen herstel tot gezondheid en geluk en tot zelfs nog meer dan hij voor dien bezeten had, wijst op de groote waarheid, dat God te bestemder tijd de menschheid zal herstellen tot gezondheid, geluk en leven.

De groote les, die door het boek Job geleerd wordt, is die van leven door middel van de opstanding uit de dooden en herstelling; en voorts leert het, dat leven, de grootste wensch des menschen, slechts verkregen kan worden door middel van het ambt eens verlossers en middelaars, dien God aangewezen heeft.

Het Geschil

Aangenomen wordt, dat alle onderzoekers het Schriftgedeelte, dat als het boek Job bekend staat, nauwkeurig zullen onderzoeken. Hierin wordt op een bepaalden tekst betrekking genomen, maar een juiste beschouwing kan hieraan niet gegeven worden, als niet alle teksten van het boek aan een nauwgezet onderzoek onderworpen worden.

Vanaf het allereerste begin van de ondervindingen der menschheid bestond er een geschil tusschen den grooten Schepper en zijn zoon Lucifer over den mensch. Het gewijde bericht toont aan, dat Lucifer één van de „morgensterren” was, die op de hoogte gesteld van God's voornemen om de aarde en het schepsel den mensch voor de aarde te scheppen, zich tot een lofzang voor Jehova ver-

eenigden. De mensch werd geschapen en in Eden geplaatst, en werd daar onder het toezicht van Lucifer gesteld op aanwijzing Jehova's. Lucifer wist, dat het de plicht en het voorrecht van den mensch was, zijn Schepper te vereeren. Zelfzuchtig als hij was, begeerde hij de vereering des menschen voor zichzelf. Hij stond tegen God op en leidde den mensch ten val. Daarop werd zijn naam in Satan veranderd, welke naam tegenstander God's beteekent. Van toen aan heeft Satan steeds gepoogd de menschen van God af te keeren, opdat hij (Satan) de vereering des menschen mocht ontvangen en den mensch aan zich onderworpen mocht houden. Dit groote feit moet men steeds in gedachte houden, als men teksten onderzoekt, en in het bijzonder bij het boek Job.

Ten tijde dat de zonen Gods zich voor het aangezicht van den grooten Schepper stelden, zooals vermeld wordt in het onder beschouwing zijnde bericht, waren bijna alle menschen tot het kwade afgekeerd, doordat zij gezwicht waren voor den slechten invloed van Satan. God had Satan de heerschappij over de aarde niet ontnomen, maar het toegelaten, dat Satan zijn macht over de menschen uitoefende, waardoor de gelegenheid geopend werd, dat al zijn schepselen aan een beproeving onderworpen zouden worden. Het moet ongetwijfeld met groote vermetelheid geweest zijn, dat Satan voor het aangezicht Gods verscheen, zich beroemende en trotsch over het feit, dat hij er in geslaagd was, bijna alle menschen van God, den grooten Schepper, af te keeren. Jehova riep Satan op, ver-

slag uit te brengen over zijn doen en laten, en het antwoord van den tegenstander was, dat hij de aarde doorgetrokken was. Hoewel het bericht hierover niets zegt, kan men toch redelijkerwijze tot de gevolgtrekking komen, dat Satan gedreven door zijn hoogmoed in de tegenwoordigheid Gods in hoofdzaak verklaard zal hebben, dat er geen enkel mensch was, die uit vrijen wil God zou blijven dienen, en hem feitelijk in het geheel niet zou dienen, als geen zelfzuchtige reden hem daartoe dreef.

Wat was dus eigenlijk het geschilpunt bij dezen twist te dien tijde? Ongetwijfeld was het dit: Zal de mensch zijn rechtschapenheid voor Jehova handhaven? Kan God een mensch op de aarde plaatsen, die getrouw en waarachtig tegenover hem zal blijven? Satan wilde volhouden, dat geen mensch op aarde dit zou doen, maar dat allen zich, onder zekere omstandigheden, van God zouden afkeeren. Duidelijk lag het nu in Jehova's bedoeling aan te toonen, dat de mensch door de genade Gods als hij zijn raad opvolgde, zijn rechtschapenheid kan handhaven, en door tegemoet te komen aan de goddelijke vorderingen en gehoorzaam te zijn aan God's bepaalden weg, het eeuwige leven kan verkrijgen.

Om nu dit vraagpunt tot oplossing te brengen, zou God Satan ten volle laten begaan, om te posen de menschen tegen den Heer op te zetten, en vervolgens zou God te bestemder tijd op zijne wijze zijn absolute oppermachtigheid toonen. Daardoor zou hij dan de gansche schepping de hoogst belangrijke les leeren, dat Jehova de alleen ware

God is. Zoo bezien stelt Job in dit geschil een klasse menschen voor, die een volkomen toestand des harten handhaven en het vertrouwen in Jehova behouden. Daarom bood Jehova Satan bij een bepaalde gelegenheid aan, tot zijn uiterste boosheid te gaan. „Hierop zeide Jehova tot den Satan: Hebt gij gelet op mijn dienaar Job? Zijns gelijke is er toch niet op aarde: een zoo deugdzaam en rechtschapen man, godvreezend en op zijn hoede tegen het kwaad.” — Job 1 : 8.

Satan loochende, dat Job God werkelijk liefhad. Hij beschuldigde God, dat hij Job zoo omheind had, dat er voor hem (Satan) geen gelegenheid overbleef, hem op de proef te stellen. „De Satan antwoordde Jehova: Is Job godvreezend voor niet? Gij hebt immers hem en zijn gezin en alwat hem toebehoort aan alle kanten omheind; het werk zijner handen hebt gij gezegend, en zijn vee heeft zich geweldig uitgebreid in het land. Maar strek uw hand eens uit en tast alwat hem toebehoort aan; of hij u ook in het aangezicht vaarwelzeggen (vloeken) zal.” — Job 1 : 9-11.

Dat was een uitdaging voor Jehova en de Heer liet deze uitdaging niet voorbijgaan, maar zeide Satan, dat hij alles mocht nemen, wat Job bezat. Satan ging uit van het aangezicht des Heeren en dacht middelen en wegen uit om Job's eigendommen en familie te vernietigen en bracht zijn plannen ten uitvoer. Toen hij dezen grooten rampspoed over Job's huis gebracht had, zag hij zijn poging mislukt, omdat Job nog steeds op God vertrouwde en hem aanbad.

Bij een volgende samenkomst van de zonen Gods om zich voor Jehova te stellen, en waarbij ook Satan weer tegenwoordig was, wees God Satan er op, dat Job „nog volhardt in zijn deugd, hoewel gij mij hebt opgezet om hem zonder grond in het ongeluk te storten”. Met hoogmoed en wreed sarcasme antwoordde Satan den Heer: „Een mensch zal zijn huid voor zijn huid geven, maar alwat de mensch heeft geeft hij voor zijn leven.’ „Maar strek uw hand eens uit en tast zijn gebeente en zijn vleesch aan; dan zal hij u gewis in het aangezicht vaarwelzeggen (vloeken).” (Job 2:4,5) Opnieuw begon de beproeving: „Hierop zeide Jehova tot den Satan: Welaan, hij is aan u overgeleverd; maar ontzie zijn leven. Toen ging Satan uit Jehova's tegenwoordigheid heen en sloeg Job met booze zweren, van zijn voetzool tot zijn hoofdschedel.” — Job 2:6,7.

Niettegenstaande deze vreeselijke ramp verootmoedigde Job zich voor God, zooals aangetoond wordt door het feit, dat hij zich nederzette in de asch. Opnieuw was het Satan mislukt, Job tegen den Schepper te keeren. Ongetwijfeld zal Satan zich met dezen loop der zaken iets verontrust gevoeld hebben. Toen bedacht hij zich, hoe hij Adam door middel van zijn vrouw in zijn macht gekregen had. Hij gaf Job's vrouw de gedachte in, te trachten Job te beïnvloeden, God te verlaten; en zij als Satan's werktuig optredend, zeide Job, God den rug toe te keeren, hem niet meer te erkennen en de gevolgen er van te dragen. Maar Job zwichtte niet voor den boozen opzet van zijn vrouw. Zich tot

haar wendende, berispte hij haar en zeide: „Ook het goede nemen wij van God aan, zouden wij dan het kwade niet aannemen?” Opnieuw faalde Satan's poging, Job tegen den Heer op te zetten. In zijn ondervindingen moet Job dat groepje menschen hebben afgebeeld, dat door alle eeuwen heen aan allerlei vervolging weerstand geboden heeft en hun geloof en vertrouwen in den Heere God bewaard hebben.

Drie bedriegers

Na zijn herhaalde pogingen moet Satan zich zeker zeer geërgerd gevoeld hebben over zijn mislukking, Job van den Heere God af te wenden. Maar eenmaal het pad der boosheid bewandelend, wilde Satan den strijd niet opgeven, maar bedacht andere plannen of methoden om tegen Job te gebruiken. Hij zou den strijd niet eerder opgeven dan na zijn volkomen nederlaag, waardoor de hardnekkigheid van Satan den Duivel wordt aangetoond, waarmede hij God tegenstaat, totdat hij volkomen vernietigd wordt. Satan is het kwaad in hoogst eigen persoon.

Drie mannen, die in verschillende plaatsen woonden, kwamen volgens afspraak tezamen, om Job te bezoeken. „Toen nu drie vrienden van Job, Elifaz van Teman, Bildad van Sjuah en Sofar van Naäma, van al de rampen, die hem getroffen hadden hoorden, verlieten zij hun woonplaatsen en kwamen bij elkander om hem te gaan beklagen en te troosten.” — Job 2:11.

Waartoe gingen deze drie mannen met overeengekomen zending naar Job? Wien vertegenwoordigden zij, en waartoe moesten zij een aandeel hebben in dit geschil? Was het doel van hun komst werkelijk om Job te troosten? Het is niet aannemelijk, dat God zulks doen zou. Het eigenlijke vraagpunt was: Zou Job zijn rechtschapenheid en toewijding aan Jehova handhaven onder de groote beproeving? Tot dusverre had hij dit gedaan en Satan's pogingen waren mislukt. De overwinning was aan de zijde des Heeren. Als gevolg hiervan kon God nu geen drie mannen sturen om Job te troosten, anders zou dit een inmenging geweest zijn in de beproeving, waaraan hij onderworpen zou worden.

Het woord „vrienden”, zooals in dezen tekst gebruikt wordt, moet ironisch gebruikt zijn. Hetzelfde woord werd door Jezus gebruikt, toen hij tot zijn vijanden sprak. (Mattheus 20 : 13; 22 : 12; 26 : 50) De laatste tekstaanhaling had speciaal op Judas betrekking, die volgens de duidelijke uitspraken van de Schrift het werktuig van Satan was. De woorden in Job 2 : 11 „om hem te beklagen en te troosten” zijn eveneens ironisch. Het argument, dat door deze drie mannen voor Job gebruikt wordt, toont aan, dat zij het allen eens waren over de wijze, waarop zij Job zouden vernederen en hem zouden overtuigen van zijn gebrek aan trouw en rechtschapenheid. Als deze drie mannen, die Job's vrienden genoemd worden, niet gingen als de vertegenwoordigers Gods, wien vertegenwoordigden zij dan?

Alle bewijzen toonen aan, dat de drie veronderstelde vrienden van Job vertegenwoordigers of afgezanten van Satan den Duivel waren. Daarom stelden deze drie mannen in dit beeld Satan's organisatie voor. Zijn organisatie bestaat uit drie afzonderlijke elementen. Deze drie gaven voor op goddelijk gezag te handelen, en waren dus huichelaars. Satan's organisatie komt de menschheid voor als vertegenwoordigster van God op aarde, maar is in werkelijkheid huichelachtig. De namen en de oorsprong van deze mannen, die Job bezochten, werpen eenig licht op ons onderwerp.

Elifaz beteekent „de poging van God”, hetgeen dus zou beteekenen, dat hij poogde God te vertegenwoordigen. Hij kwam van Teman en was een afstammeling van Ezau. (Genesis 36 : 4, 10, 11, 16) Hij behoorde tot de Edomieten, die bij God zeer in ongenade gevallen waren.

Bildad van Sjuah was klaarblijkelijk een nakomeling van Abraham door Ketura. Sjuah was een der zonen van Ketura. (Genesis 25 : 1, 2) De naam Bildad beteekent „zoon des strijds”. Hij was juist iemand van het soort, dat Satan kon gebruiken om voor hem in dit geschil te spreken.

Sofar was een inwoner van Naama. Zijn naam beteekent „harig, ruw, of een bok, of voorwaarts”. Dit geeft aan, dat hij de neiging bezat, zich met zaken te bemoeien, die hem absoluut niet aangingen.

Zij waren mannen van hoogen leeftijd. Zij waren rijk en namen een hoogen stand onder de menschen in. Men beschouwde hen als groote mannen.

Zij droegen welklinkende en vereerende titels, die hun door de menschen gegeven waren, en zij verlustigden zich hierin. Dit wordt aangegeven door de woorden, die door hen gesproken worden, zooals door het bericht aangegeven wordt. „Niet de bejaarden hebben de wijsheid, niet de ouden hebben inzicht in wat recht is.” — Job 32 : 9.

Satan's organisatie bestaat uit de rijken, eigen-gerechtigden, de elite, de geleerden van naam, doctoren in de godgeleerdheid, filosofen en groote mannen, die titels dragen en zich er in verlustigen. De drie elementen van de organisatie des Duivels zijn de godsdienstige, commercieele en politieke. De godsdienstige leiders stellen zich met grooten ernst en heiligheid voor het volk en de voornaamste hunner kudden zijn gewoonlijk de harteloze uitbuiters en gewetenlooze politici. Zij maken de aanspraak mannen van groot karakter te zijn, dat zij door hun wandel ontwikkeld hebben. Zij stellen zichzelf tot voorbeelden, waardoor de menschen zich moesten laten leiden. Met groote waardigheid houden zij zich op in de tegenwoordigheid van anderen en spreken op een vromen en schijnheiligen toon. Steeds hebben zij een houding aangenomen van „heiliger dan gij”.

Het politieke element van deze booze organisatie beweert door goddelijk recht te regeeren, en zij en de predikers houden voor het volk redevoeringen over dit „goddelijk recht” der regeerders. Het commercieele element beweert, dat zij allen rijkdom door God's gunst in handen hebben, en het element der geestelijkheid beweert, God's ver-

tegenwoordigers op aarde en de eenige uitleggers van zijn Woord te zijn. Dezen hebben altijd gezegd, dat niemand behalve zijzelfen het moest wagen over de beteekenis van God's Woord te onderrichten of zelfs te denken. Zoo is het element, dat Satan gebruikt om God verkeerd voor te stellen en om oprechte menschen van den Heer af te keeren. De Schrift en de feiten stemmen dus geheel en al met elkander overeen, dat de drie vermeende vrienden van Job eigenlijk drie bedriegers waren en de organisatie des Duivels afbeelden.

Duidelijk blijkt uit het geheele bericht, dat Satan alles in het werk stelde, om Job er toe te brengen, God te verwerpen, en dat de drie vermeende vrienden zijn werktuigen waren, om dat doel te bereiken. Het bericht toont duidelijk aan, dat deze drie menschen „leugensmeden” waren, en voorts dat God's toorn tegen hen ontbrand was, omdat zij de waarheid niet gesproken hebben. (Job 13:4; 42:7) Let eens op die vrome bedriegers op weg naar Job om hem te „troosten”. Met lange haren en lange afhangende baarden, lange kleederen en lange, heilige gezichten naderden zij met groote praal en waardigheid, overeenkomstig hun gevoel van eigenwaarde en eigengerechtigheid. Zij trokken achter elkander voort, de handen voor zich gevouwen. De bonte menigte en een havelooze groep arme menschen volgden op eerbiedwaardigen afstand en sloegen met groot ontzag de vertooning van deze drie groote en schijnheilige bedriegers gade. Toen deze drie vrome en voorname mannen een gunstig punt, van waaruit zij Job in zijn el-

lende konden gadeslaan en waar Job hen kon zien, bereikt hadden, „begonnen zij luide te weenen” met groote krokodillentranen, en zij scheurden hun mantel en strooiden asch op hun hoofd. Vervolgens traden zij met afgemeten stappen op Job toe en zetten zich naast hem op den grond en daar bleven zij, zonder een woord te zeggen, zeven dagen. — Job 2 : 11–13.

Zij waren niet gekomen om woorden van troost en bemoediging tot Job te spreken, maar om hem als een moedwillig zondaar te veroordeelen. Job was de rijkste man onder hen geweest, en nu wenschten deze vertegenwoordigers van Satan hun eigen gerechtigheid op een voetstuk te stellen en Job aan te zeggen, dat hij een moedwillig zondaar was en om die reden al zijn bezittingen verloren had en door God's hand moest lijden. Het was een listige truc van Satan om Job van zijn trouwen wandel af te keeren en hem God te doen vloeken. Satan's andere pogingen waren mislukt. Zou ook deze aanslag mislukken?

De God dezer Wereld

Gedurende vele eeuwen is Satan de god dezer wereld geweest. Zijn hoofddoel is steeds geweest de menschen voor de waarheid van God's Woord te verblinden, opdat niemand God's voornemen zou erkennen en met den waren weg ten leven bekend mocht worden. (2 Corinthiërs 4 : 3–6) Om dit doel te bereiken heeft hij zijn geheele organisatie gebruikt; maar hij heeft wel in het bijzonder gebruik

gemaakt van de godsdienstige leiders. Deze werden ten allen tijde ondersteund door de voornaamsten hunner kudde, gevormd door de elite, de schatrijken en de beroepspolitici. Deze menschen hebben de houding van God's vertegenwoordigers aangenomen, terwijl zij opzettelijk bedrog onder de menschen uitoefenen. De geestelijkheid of predikers hebben zich een groote vroomheid en eigen-gerechtigheid aangematigd. Zij hebben de grootbezitters en de beroepspolitici tot de voornaamsten in de gemeente gemaakt. Deze hoogmoedige en hoovaardige menschen hebben speciale gunsten genoten. Zij werden de kudde voorgehouden als voorbeelden van God's gunst. De predikers stellen hen als navolgenswaardige voorbeelden, en op deze wijze zijn vele arme, onwetende en bijgeloovige menschen in deze godsdienstige organisaties gebracht en hebben hun kleine verdienste voor de voeten der huichelaars gelegd. Als de rijken en de zelfzuchtige politici het gunstig oordeelden oorlog te voeren, hebben de predikers het volk op heftige wijze toegesproken en hun gezegd, dat het hun plicht is hun leven en alles wat zij hebben te geven tot ondersteuning, handhaving en verdediging eener zelfzuchtige organisatie.

Deze godsdienstige bedriegers hebben het volk niet gesproken over God's genaderijk verlossingsplan en de wijze, waarop hij den gehoorzamen door middel van de opstanding en herstelzegeningen leven zal brengen. Integendeel, zij hebben de deugden van menschen, die zij menschen van naam noemen, verheerlijkt en den armen in de kerksystemen

den raad gegeven, evenals die groote mannen een karakter te ontwikkelen en te groeien, en daardoor hun eigen zaligheid te bewerken, waardoor zij zich een plaats in den hemel of den onzichtbaren toestand zullen verwerven.

Deze valsche leiders en zoogenaamde troosters hebben het volk gedwongen de onrechtvaardige heerschers patriottisch te ondersteunen. Zij hebben hun gezegd, dat patriottisme beteekent de menschen, die eigenlijk hun onderdrukkers zijn, te ondersteunen. Door middel hiervan hebben zij de arme menschen er toe gebracht hun bloed te vergieten ter verdediging van de organisatie des Duijvels. Deze drie elementen hebben het gewone volk aangezegd, dat als zij zich niet aansluiten bij de godsdienstige systemen en deze ernstig ondersteunen, de groote God, in wiens naam zij zich aanmatigen te spreken, al degenen, die hierin te kort schieten, naar de hel of de eeuwige pijniging zal zenden.

Wij kunnen er van verzekerd zijn, dat Jehova God het wreede en booze systeem, dat Satan zou oprichten, organiseeren en gebruiken, om de menschen te misleiden en hen van den waren God af te keeren, reeds van tevoren kende. Hij wist reeds van tevoren, dat het boosaardigste werktuig in dat systeem het godsdienstige element zou zijn, dat zich zou aanmatigen in den naam van God te spreken. Hij wist vooruit, dat deze menschen huichelaars zouden zijn en spitsvondigheid en huichelarij zouden gebruiken. Hij wist, dat zij geholpen, opgehouden en ondersteund zouden worden door de rijken

en beroepspolitici, die de regeering vormen, en dat daardoor de groote massa in bedwang en onder de heerschappij van Satan, den booze, gehouden zou worden. God liet deze drie mannen, die voorgaven Job's troosters te zijn, gebruiken om die booze organisatie te voorschaduwten. God wist ook van tevoren, dat er te midden van al deze slechte en geslepen invloeden van Satan's organisatie ook enkele menschen zouden zijn, die hun vertrouwen in hem zouden bewaren en hem, niettegenstaande alle vervolging en lijden, die op hen geladen zouden worden, toch getrouw zouden blijven. Deze klasse liet hij door Job voorstellen.

God gebruikte Abraham en zijn nakomelingen om een beeld te maken over het verlossingsplan, en in het bijzonder over het „zaad der belofte”, door middel waarvan de zegeningen tot de menschheid zouden komen. Nu wenschte hij Job te gebruiken, om een beeld te maken, hetgeen den strijd van de menschheid tegen de macht en den invloed van Satan laat zien en dat aantoonde hoe God te bestemder tijd een klasse menschen zou voortbrengen, die den Duivel zouden kunnen weerstaan, volkomen vertrouwen in God zouden hebben, zich gaarne in den dienst van den grooten Verlosser en den Almachtige zouden stellen en als gevolg daarvan het eeuwige leven zouden deelachtig worden. Het beeld, dat door Abraham en zijn nakomelingen gemaakt werd, had meer in het bijzonder betrekking op degenen, die hetzelfde geloof als Abraham hebben. Het beeld van Job strekt zich verder uit, omdat het handelt over de geheele menschheid en be-

• **Job en Satan's Vertegenwoordigers**

Een beeld van de bezochte menschheid en haar bedriegelijke godsdienstige vertroosters

Toejuicing van den rechtmatigen Heerscher der Aarde

wijst dat God's zegening voor de lijdende menscheid eeuwig leven op aarde is, door den grooten Verlosser en bedienaar der herstelgunsten. Met dit beeld in gedachte beschouwe men nu eens enkele deelen van de gesprekken, die Job hield met de drie bedriegers, die voorgaven in den naam van God te spreken, maar die in werkelijkheid voor den vijand spraken.

Bewijzen

Ongetwijfeld redeneerde Satan bij zichzelf, dat de lange en huichelachtige starende blik dezer drie vrome bedriegers voor Job zoo'n marteling zou zijn, dat Job God zou vloeken. Wat kon haast een grooter kwelling zijn voor een lijdende dan gedwongen te zijn dagen achtereen aangegaapt te worden door een „troep" eigengerechtigde huichelaars! Satan bediende zich van deze geslepen methode om Job te overwinnen. Opnieuw leed hij den nederlaag. Het lange stilzwijgen werd verbroken, doordat Job een vloek uitsprak over zijn geboortedag, maar geen enkel woord van verwijt tegen God. Hij klaagde niet over hetgeen hij verloren had, maar hij smeekte God, dat zijn leven een einde mocht nemen en dat zijn lijden mocht ophouden. „Job hief aan en zeide: Verga de dag, waarop ik geboren werd, die nacht die zeide: Een jongskens is ontvangen. Die dag, duisternis worde hij, God in den hooge bekommere zich om hem niet, geen licht schiete op hem zijn stralen. Eische duisternis en donkerheid hem op, legere zich een wolkge

vaarte over hem, mogen dagverduisteringen hem verschrikken!" (Job 3:2-5) Dan voegt Job er aan toe, dat als hij nooit geboren zou zijn, hij nu rust zou hebben en vrij zou zijn van alle leed. „Anders zou ik nu nederliggen en rusten, ik zou ingeslapen zijn en stilte hebben." — Job 3:13.

Daar hij wist, dat God hem leven gegeven had en dat hij het recht had, het hem te ontnemen, vroeg hij slechts, of zijn lijden door den dood een einde mocht nemen. Hoe treffend vertegenwoordigen deze woorden van Job den toestand en de gedachten van vele menschen, die zeer geleden hebben. Zich bewust zijnde van het feit, dat zij getracht hebben het goede te doen, terwijl zij toch groote lichamelijke smart en geestelijke angst doormaken, hebben zij zich afgevraagd, waartoe zij eigenlijk geboren zijn, en hebben er naar verlangd in den dood te rusten. Zonder God's plan ter verlossing en zegening te kennen, hebben zij gebeden, dat hun lijden toch mocht ophouden en dat zij in het graf mochten rusten.

Vervolgens spreekt Elifaz van Teman in antwoord op Job's woorden. Esau, een Edomiet van wien Elifaz afstamde, was een beeld van Satan's organisatie. Esau is een voorstelling van de klasse, die de ware knechten Gods vervolgt. Elifaz doet hier hetzelfde. Men lette op de huichelachtige en geslepen woorden, die van zijn lippen komen: „Zal het u verdrieten, indien wij beproeven tot u te spreken?" (Job 4:2) Was die zoogenaamde vriend gekomen om Job te troosten? Als dit zoo geweest was, zou hij Job gezegd hebben, dat deze smart en

dit leed hem overkomen waren als gevolg van de overerving wegens de zonde van Adam. (Psalm 51 :7; Romeinen 5 :12) Hij zou Job gezegd hebben, dat zijn verlossing te God's bestemder tijd zou komen, door bemiddeling van den grooten Verlosser, wiens levensbloed den prijs zou verschaffen, om den vloek, die op de menschheid rustte, op te heffen. Hierover zeide hij echter niets aan Job, maar stelde veelmeer zijn eigen belangrijkheid op den voorgrond, alsmede die zijner medebedriegers. Nu beschouwe men eens de toestanden, die reeds lang bestaan hebben, en datgene, wat de organisatie des Duivels, voorgesteld door de drie vermeende vrienden van Job, aan de menschen geleerd hebben.

Vertellen de leiders van die satanische organisatie, die in den naam Gods beweren te spreken, aan de lijdende menschheid, dat dit lijden het gevolg is van de overgeërfdde zonde van Adam, die voor den Duivel gezwicht is? Verkondigen zij hun, dat God de alleen ware en almachtige God is, die het voornemen gevat heeft, door den dood en opstanding van Jezus, zijn geliefden Zoon, de menschheid van den dood en het graf vrij te koopen? Vertellen zij den menschen, dat God door Christus te bestemder tijd de geheele menschheid de volle gelegenheid zal aanbieden, het leven deelachtig te worden, en dat de gehoorzamen tot gezondheid, geluk en eeuwig leven hersteld zullen worden? Neen, verre van dat! de geestelijkheid loochent zelfs de erfzonde. Zij loochent, dat het bloed van Jezus de groote loskoop prijs voor den mensch is. Zij loochent met klem de groote waarheid van le

ven op aarde door middel van opstanding en herstelling. Zij beweegt zich juist in tegengestelde richting. Zij beroemt zich op haar eigen heiligheid en wijst met grooten trots op de zeer „heilige” predikers, die hen voorafgegaan zijn, en zij vermanen de lijdende menschheid, hun voorbeeld te volgen. De Duivel weet wel, dat oprechte menschen huichelaars en hen, die zich zoo heilig voordoen, versachten. Hij weet heel goed, dat oprechte menschen zich afkeeren van den God, die door de vertegenwoordigers der kerksystemen geleerd wordt, en Satan heeft gehoopt, hierdoor menschen van God te verwijderen.

Elifaz herinnerde Job er aan, hoe hij eens velen terechtgewezen en de slappe knieën gesterkt had en hoe hij nu, nu hij zelf in moeilijkheden geraakt was, uit vrees den moed verloor en weende. Daarop zeide hij met het kennelijk doel Job de gedachte in te geven, dat zijn lijden rechtstreeks het gevolg van God's oordeel tegen hem was, op grond van zijn eigen ongerechtigheid: „Gedenk toch: wie kwam ooit onschuldig om, en waar zijn immer rechtschapenen verdelgd? voor zoover ik gezien heb, slechts wie onrecht ploegen en rampspoed zaaien, die maaien het ook: door God's adem gaan zij te gronde, door het blazen van zijn toorn komen zij om.” — Job 4 : 4-9.

Die uitspraak van Elifaz was een leugen. Hoe vele geestelijken hebben openlijk verklaard, dat het lijden der menschen het onmiddellijk gevolg van God's oordeel over hen is, omdat zij hem niet hun geloften betaald hebben door de kerksystemen!

Hoevele geestelijken hebben een behoorlijke begrafenis geweigerd, omdat noch de overledene, noch zijn bloedverwanten hun onrechtvaardige organisatie ondersteund hebben! Satan, de vader dezer valschheden heeft deze dingen ingevoerd door zijn handlangers, teneinde de menschen God te doen vloeken. Vele menschen hebben verklaard, dat indien God er zulke principes op na houdt, zij niets met hem te doen wenschen te hebben. Enkeligen hebben geweigerd geloof te hechten aan de woorden van de geestelijkheid, maar hebben hun vertrouwen in God, zijn barmhartigheid en goeder-tierenheid bewaard.

Daarop verhoogde Elifaz voor Job zijn eigen grootheid en wijsheid, door aan Job te verklaren, dat hij een gezicht van den Heer gekregen had, waardoor hij in het geheim veel kennis gekregen had. Ten tijde van dat gezicht hoorde hij een stem, die tot hem zeide: „Zou een mensch ooit recht hebben voor God, of een man rein zijn voor zijn Maker? Zie, in zijn dienaren stelt hij geen vertrouwen, en in zijn gezanten vindt hij gebreken; hoeveel te meer in hen die leemen hutten bewonen, wier grondslag is in het stof, die als motten fijn gedrukt worden.” — Job 4:17-19.

Elifaz' redeneering was, dat sterfelijke menschen niet gerechtvaardigd kunnen worden, en dat God den mensch slechts bezoekt, waartegen men zich niet kan beroepen. Het is duidelijk, dat Elifaz' woorden, die van den Duivel kwamen, valsch waren en ten doel hadden, Job tegen God op te zetten. Verder beweert hij, dat God in zijn gezanten ge-

breken vindt, teneinde God in Job's gedachten verkeerd voor te stellen. De leiders der zoogenaamde „Christenheid”, hebben God steeds verkeerd voorgesteld en het lijdende volk gezegd, dat hij ruw en wreed is en dat zij, die buiten hun kerksystemen sterven, gedoemd zijn, zonder genade in de eeuwige pijniging te gaan en dat tegen dit vonnis niets valt in te brengen voor degenen, die zich buiten de kerksystemen bevinden.

Dan zegt Elifaz schijnbaar spottend: „Roep slechts! Zal iemand u antwoorden? En tot wien der heiligen zoudt gij u keeren? Want den dwaas vermoordt de spijt, den onnoozele doodt zijn ijver. Ik heb wel gezien, hoe een dwaas wortel schoot, maar vervloekte aanstonds zijn woning. Zijn zonen blijven van hulp verstoken, worden vertrappt in de poort, zonder dat iemand hen redt.” (Job 5 : 1-4) Dat waren nu juist geen troostrijke woorden voor Job.

Dan gaat hij voort en zegt, opdat de grootheid en de hooge plaats, die hij bij God inneemt, van dezen huichelachtigen trooster naar voren moge komen, eenigszins spottend: „Maar de mensch wordt tot rampspoed geboren, zooals vonken naar boven vliegen. In uw plaats zou ik het bij God zoeken, en mijn woorden tot de godheid richten, die groote en ondoorgrondelijke dingen doet, wonderen zonder tal.” — Job 5 : 7-9.

Job erkende de grootheid Gods, maar van Elifaz ontving hij in plaats van troost, folterende woorden te hooren. In zielestrijd riep Job uit: „Och dat mijn bede vervuld werd, en God mijn hoop verwe-

zenlijkte! dat het God behaagde mij te verpletteren, zijn hand in beweging te zetten en mij af te snijden; opdat mij de troost verbleve — opspringen zou ik in meedoogenlooze smart — dat ik de woorden des Heiligen niet verloochend had.” — Job 6:8-10.

Job behield zijn geloof in God, maar het werd hem nu duidelijk, dat de drie zoogenaamde vrienden in werkelijkheid zijn vrienden niet waren. Zich tot Elifaz wendende, zeide hij: „Den vertwijfelende komt welwillendheid toe van zijn vriend, ook al laat hij de vrees voor den Machtige varen. Mijn broeders bleken onbetrouwbaar als een beek, als waterstreamen, die buiten de oevers treden.” (Job 6:14, 15) Dan geeft Job den wensch te kennen, meer kennis te ontvangen, opdat hij den juisten weg moge kiezen: „Onderwijst mij, dan zal ik zwijgen, doet mij inzien, waarin ik gefeild heb.” (Job 6:24) Dan zegt hij verwijtend tot Elifaz: „Hoe krachtig toch zijn ware woorden, hoe treft de bespising van een wijzel! Denkt gij woorden te bespisen? In den wind gesproken is de taal van een wanhopige. Zelfs over een wees zoudt gij het lot werpen, en over uw vriend zoudt gij sjacheren. Nu dan, wilt u tot mij wenden; ik zal u toch niet in het aangezicht beliegen. Maakt het anders! dat er geen onrecht geschiede; ja, anders! laat nog recht gedaan worden. Is er onrecht op mijn tong? of kan mijn gehemelte de rampen niet onderscheiden?” „Denk ik, mijn bed zal mij troost aanbrengen, mijn legerstede zal mijn klacht helpen dragen — dan jaagt gij mij door droomen schrik aan, ontroert

gij mij door gezichten; zoodat ikzelf verworping verkies, den dood boven mijn smarten. Ik heb er genoeg van! niet tot in eeuwigheid zal ik leven; laat van mij af, want mijn dagen zijn vluchtig." — Job 6 : 25-30; 7 : 13-16.

Job's antwoord op deze huichelachtige woorden van Elifaz verwekte de gramschap van den twistzieken Bildad en hij richt zich tot Job met zelfs nog sterker woorden van verwijt. Ook hij was gekomen onder den dekmantel van een vertrooster, maar in werkelijkheid als vertegenwoordiger van den vijand Satan, wiens doel het was, Job er toe te brengen God te vervloeken, en hij ging er toe over, het voornemen van zijn vader Satan ten uitvoer te brengen. „Bildad van Sjuah antwoordde en zeide: Hoelang zult gij op deze wijze spreken, en zullen de woorden van uw mond aan een hevigen wind gelijk zijn? Zou God het recht verdraaien? Zou de Machtige gerechtigheid vervalschen? Indien uw kinderen tegen hem gezondigd hebben, heeft hij hen aan hun wangedrag overgeleverd. Maar als gij naar God uitziet, en u smeekend tot den Machtige wendt, dan zal hij, indien gij zuiver en rechtschapen zijt, zich over u opmaken en uw gerechte woning herstellen." — Job 8 : 1-6.

Dan stelt Bildad Job tot huichelaar en boosdoener. Hij gaf Job niet den raad, wijsheid te zoeken bij God, maar kennis te zoeken bij menschen zooals hij, die hij de „vaderen" noemde. „Immers, doe navraag bij een vorig geslacht, let op hetgeen hun v a d e r e n hebben nagevorsch. — Zij, zij zullen u leeren, zij het u zeggen, uit hun hart zullen

zij spreuken voortbrengen. Zie, God acht den brave niet gering, en vat de kwaaddoeners niet bij de hand." — Job 8 : 8, 10, 20.

Deze woorden van Bildad waren nauwkeurig in overeenstemming met die, welke de geestelijkheid en godsdienstige leiders der „Christenheid" de lijdende menschheid voorhouden. Of de geestelijkheid het nu weet of niet, het doel van haar vader Satan is ten allen tijde geweest, de menschen er toe te brengen Jehova God aan te klagen. De geestelijkheid schrijft den menschen niet voor God's Woord te bestudeeren, maar evenals Bildad tot Job zeide, zoo zegt ook zij tot de menschen: „Beschouwt eens, wat de vaders der kerk te zeggen gehad hebben. Zij zullen het u leeren, het u zeggen, zullen zij uit hun hart geen woorden voortbrengen?" Zij weten zeer goed, dat deze zoo genaamde kerkvaders valsche leerstellingen geleerd hebben en God geheel verkeerd hebben voorgesteld. De Duivel weet dit wel degelijk, en hij gaat voort deze verkeerde dingen den menschen voor te houden.

Job antwoordde Bildad (Satan's vertegenwoordiger), en sprak hierbij over de grootheid van Jehova God en over het onvermogen van den mensch, zijn eigen zaak den Heer voor te leggen. „Daar grijpt hij toe! Wie zal hem weerhouden? Wie tot hem zeggen: Wat doet gij? God laat zijn toorn niet varen. Onder hem kromden zich de helpers van het Monster; en zou ik hem dan antwoorden, in het spreken met hem mijn woorden kiezen? ik, die, al heb ik gelijk, toch niet zou kun-

nen antwoorden, hem, die mij komt vonnissen om genade zou moeten smeeken." — Job 9:12-15.

Dan maakt Job bekend, dat hij niet in staat is, zijn zaak aan Jehova voor te leggen en een verzoening tot stand te brengen, en hij spreekt over de noodzakelijkheid van een Middelaar om verzoening tusschen God en den mensch tot stand te brengen. „Want hij is niet een mensch als ik, dat ik hem zou te woord staan, dat wij met elkander een rechtstrijd zouden kunnen beginnen. Och of er een scheidsrechter tusschen ons ware, die zijn hand op ons beiden legde." (Job 9:32,33) Er zij opgemerkt, dat geen der voorgewende vrienden van Job zelfs de noodzakelijkheid van een middelaar noemde.

In vers drie en dertig wordt het woord „scheidsrechter" gebruikt. Andere vertalers geven dit met „middelaar" weer, waardoor aangetoond wordt, dat Job door de genade Gods profetisch sprak over den „middelaar tusschen God en de menschen". Evenmin als de drie vermeende vrienden van Job, spreekt ook de geestelijkheid de menschen niet over de noodzakelijkheid van een Middelaar.

Dan roept Job tot God. Opnieuw betoogt hij, dat hij geen boosdoener is. Onder een boosdoener verstaan wij iemand, die eens verlicht geweest is en zich daarna van God afgewend heeft. Job wist, dat hij geen boosdoener geweest was. „Ik zeg tot God: Behandel mij niet als een schuldige; deel mij mede, waarom gij tegen mij strijdt. Dat gij naar mijn schuld zoekt, en naar mijn zonde vorscht?

En dat, ofschoon gij weet, dat ik geen boosdoener ben en niemand uit uw hand redden kan! Bedenk toch, dat gij mij als van leem gemaakt hebt; en zoudt gij mij tot stof doen terugkeeren? als ik zondigde, zoudt gij mij in het oog houden, en mij niet ongestraft laten voor mijn schuld. Was ik schuldig, wee mij! en had ik gelijk, ik zou mijn hoofd toch niet mogen opheffen, zat van smaad en gedrenkt met ellende." — Job 10 : 2, 6, 7, 9, 14, 15.

Evenals vele lijdende menschen zocht ook Job verlichting. Zijn drie vermeende vrienden bleven echter, evenals de geestelijkheid, in gebreke deze te verleenen, omdat zij in geen van beide gevallen den Heere God vertegenwoordigden.

Het venijn in Sofar, den anderen zoogenaamden vriend, spoorde hem aan, ook aan dit debat deel te nemen, om zijn metgezellen te steunen. Job had het gewaagd de aangematigde wijsheid dezer vertegenwoordigers van Satan in twijfel te trekken. Het werd hem weldra duidelijk, dat zij de waarheid niet spraken. Zijn antwoord maakte de vertegenwoordigers van Satan razend. In dit verband brenge men zich te binnen, hoe dikwijls oprechte menschen de aanmatigende woorden der geestelijken of godsdienstige leiders geweigerd hebben te gelooven en zich daardoor de lage aanvallen dezer valsche profeten op den hals gehaald hebben. „Sofar van Naäma antwoordde en zeide: Mag een woordenvloed onbeantwoord blijven, moet een lippenheld gelijk krijgen? Uw gezwets zou de lieden tot zwijgen brengen? Gij zoudt hoonen, zonder dat men u aan de kaak stelt? Gij durft zeggen:

Zuiver is mijn leer, en rein ben ik in uw oog? Och of God eens sprak, tegen u de lippen opende, u de verborgenheden der wijsheid mededeelde, dat deze een dubbele maat van inzicht bevatten — dan zoudt gij erkennen dat God nog een deel uwer schuld voorbijziet.” — Job 11 : 1-6.

Dan vertelt Sofar aan Job, dat hij niet in staat is, iets over God te ontdekken. Hij steunt zijn beide bondgenooten en bedriegers, door te bewezen, dat zij het zijn, die wijs en competent zijn, om den mensch te onderrichten in den weg, dien hij te gaan heeft. De kern van hun redeneering komt hierop neer, dat indien Job zichzelf zou reinigen van zijn ongerechtigheid, hij God's zegeningen zou ontvangen. De geestelijkheid of de godsdienstige leiders hebben het geheele tijdperk door eenzelfde houding als de zoogenaamde vrienden van Job aangenomen, door den menschen te zeggen, dat indien zij een rein leven zouden leiden, zooals zij het noemen, en de kerk en de politieke of regeerende machten steunen, zij zichzelf kunnen redden. Met andere woorden, zij hebben den menschen gezegd, dat hun zaligheid afhangt van het feit, of zij zich zullen richten naar de voorschriften der kerk. Zij hebben God's verlossingsplan door middel van het bloed van Christus en de herstelling der gehoorzamen tot eeuwig leven op aarde geheel buiten beschouwing gelaten. Zij hebben beweerd, dat de ontwikkeling van een karakter, gelijk aan dat van zichzelf en van hun bondgenooten, alles is, wat verlangd wordt. Zij hebben niet erkend, dat de noodzakelijkheid, dat alle menschen dienen te

trachten een rein leven te leiden, de plicht van ieder oprecht mensch is.

Het is waar, dat oprechtheid, eerlijkheid, zedelijkheid en kuischheid door alle rechtschapen menschen dienen nagevolgd te worden; maar dit op zichzelf kan niemand redden. In dit opzicht heeft de geestelijkheid de menschen op een dwaalspoor gebracht. Als de menschen al het mogelijke gedaan hebben, kunnen zij toch zichzelf niet redden. De geestelijkheid heeft den menschen niet gezegd, dat er onder den hemel geen anderen weg bestaat, waardoor de mensch gered kan worden, dan door het geloof in den grooten loskooprijs en volkomen gehoorzaamheid aan God's Woord. Integendeel, zij hebben aan de menschen gezegd, dat indien zij zich bij de kerk aansluiten en haar steunen, zich onthouden van stelen, het schenden van Zondagswetten, en meer dergelijke misdrijven, dit reeds voldoende is, om eeuwige zegeningen te ontvangen. Voorts hebben zij geleerd en leeren ook nu nog, dat slechts de geestelijkheid den juisten weg om te bewandelen weet en als gevolg daarvan de eenige is, die de bevoegdheid heeft, de Schrift uit te leggen en het volk met raad ter zijde te staan. Nu lette men op de woorden van Sofar:

„Zoudt gij reiken tot wat God peilt, reiken tot de grens van de kennis des Machtigen? Want hij kent de snoode lieden, hij ziet de slechtheid zonder er opzettelijk acht op te geven; maar een leeghoofd krijgt verstand wanneer een woudezelsveulen als mensch wordt geboren. Wanneer gij uw hart bereidt, uw handen uitbreidt tot hem — kleeft er

slechtigheid aan uw hand, verwijder die! laat in uw tenten geen onrecht wonen! — dan zult gij uw ge-
laat vrij van smet kunnen opheffen, en vaststaan
zonder vreeze.” — Job 11 :7, 11-15.

Er lag sarcasme en uitdrukkelijke afkeer in Job's antwoord, evenals ook andere oprechte menschen zich hebben uitgelaten over de bombastische woorden der geestelijkheid. „Job antwoordde en zeide: Waarlijk, gij zijt me een volk, met u zal de wijsheid uitsterven! Zooveel verstand als gij heb ik ook wel; ik doe voor u niet onder; trouwens wie weet dergelijke dingen niet? Moet hij die tot God roept, opdat die hem antwoorde, zijns naasten spot zijn?” (Job 12 :1-4) Vervolgens zijn woorden richtende tot de drie bedriegers, die gekomen waren onder het voorwendsel hem hulp en troost te brengen, zeide Job: „Wat gij weet weet ik even goed, ik doe voor u niet onder. Maar ik wil tot den Machtige spreken, mij lust het tegen God te pleiten; terwijl gij leugensmeden zijt, altemaal kwakzalvers (doctors in de Godgeleerdheid). Och of gij ganschelijk stilzweegt! dat zou van wijsheid voor u doorgaan. Hoort toch naar mijn terechtwijzing, luistert naar de verwijten mijner lippen. Moogt gij om God te verdedigen onrecht spreken, te zijner eer onwaarheid zeggen? Moogt gij partijdig voor hem zijn, of als pleitbezorgers voor God optreden? Zal het goed uitkomen, wanneer hij u in verhoor neemt? of denkt gij hem te bedriegen, zooals men een mensch bedriegt?” — Job 13 :2-9.

Hier hebben wij nu het duidelijke bewijs, dat deze drie zoogenaamde vrienden van Job, niet God,

maar den Duivel vertegenwoordigden en poogden Job God te doen aanklagen. Bij minstens twee gelegenheden had God over Job gezegd, dat hij een volkomen en oprecht mensch was, iemand, die God vreesde en geen lust had aan het kwaad. (Job 1 : 8; 2 : 3) Juist terwijl hij zich zoo tegenover God gedroeg, waren deze rampen over Job gekomen. Ten aanzien van God's duidelijke verklaring, dat Job rechtschapen was, brandmerkten deze drie bedriegers Job herhaaldelijk als een moedwillige boosdoener. Maar nu zegt Job hun, dat zij als heelmeesters gekomen waren, om hem te genezen en te troosten, maar in plaats daarvan waren zij leugensmeden en kwakzalvers (doctors in de Godgeleerdheid, stomme honden).

Satan's doel was, deze drie menschen Job zoo lang te laten martelen met hun woorden, om Job tenslotte zoo ver te krijgen, dat hij God zou vervloeken. Te midden van de vurige pijlen, die voortdurend van hun verdorven lippen op hem afgeschoten werden, riep Job in zijn onschendbaarheid uit: „Waartoe neem ik mijn vleesch tusschen mijn tanden en vat mijn leven in mijn hand? Al zou hij mij dooden, zoo zou ik toch op hem vertrouwen; maar ik zal mijn eigen wegen (niet de wegen der geestelijkheid) voor zijn aangezicht handhaven.” (Job 13 : 14, 15, Eng. Vert.) Verder toont Job zijn geloof in God en zijn vertrouwen, dat God voor zijn redding en herstelling zal zorgen. Hij zeide: „Zelfs zal reeds dit mij tot redding zijn dat geen goddelooze voor zijn aangezicht komt. Hoort dan goed naar mijn rede, leent aan mijn verklaring het

oor. Zie, ik zet de zaak uiteen; ik weet dat het recht aan mijn zijde is. Wie is er die mij durft bestrijden? Dan zou ik zwijgen en den geest geven." — Job 13 : 16-19.

De organisatie des Duivels, en in het bijzonder de schijnende lichten in die organisatie, houden de leerstelling hoog, dat zij heiliger dan anderen zijn en dat indien andere menschen zoo zouden worden als zij, zij zichzelf zouden kunnen redden. Deze zelfde gedachte komt ook naar voren in het debat tusschen Job en de drie bedriegers. Job wijst hen er op, dat alle menschen gelijkelijk geboren zijn en dat niemand rein is, al zou hij ook al het mogelijke doen om rein te zijn. Daarom waren deze drie menschen niet bevoegd hem te oordeelen. Om dezelfde reden is de geestelijkheid niet bevoegd om de menschen te oordeelen. „De mensch uit een vrouw geboren, kort van dagen en vol onrust, ontluikt en verwelkt als een bloem, vliedt als een schaduw en houdt geen stand. En op zulk een vestigt gij uw oog, hem dwingt gij met u in het gericht te treden? Kon slechts een reine geboren worden uit een onreine. 't Gebeurt niet eenen." — Job 14 : 1-4.

De organisatie des Duivels op aarde heeft eeuwenlang aan de menschen de God=onteerende leerstelling der eeuwige pijniging geleerd. Zij heeft den menschen gezegd, dat iedereen een „onsterfelijke" ziel bezit; dat God een groote poel van vuur en zwavel bereid heeft, die zij hel noemt; dat hij al de goddeloozen naar die plaats zal zenden, waar zij zonder eenige hoop op verlossing in alle eeuwigheid zullen lijden. God gebruikte Job om een

profetie uit te spreken, die geheel in strijd is met deze valsche leeringen der geestelijkheid, en om aan te toonen, dat sheol, dat met hel of graf vertaald wordt, geen plaats van bewuste pijniging is, en verder om een profetie uit te spreken over de opstanding en herstelling des menschen. „Och of gij mij in het doodenrijk verstaakt, mij verborgt totdat uw toorn afgewend is, mij een tijd steltet en dan weder aan mij dacht! Als een mensch sterft zou hij kunnen herleven? Dan zou ik al mijn dagen van zwaren dienst wachten totdat ik afgelost werd; gij zoudt roepen, en ik zou u antwoorden; naar het maaxsel uwer hand zoudt gij verlangen.” — Job 14 : 13-15.

Deze uitspraak van Job was in frappante tegenspraak met Satan's eerste leugen. (Genesis 3 : 4, 5) Zou ieder mensch een onsterfelijke ziel hebben, dan zou deze niet kunnen sterven; evenmin zou zij uit den dood opgewekt kunnen worden en kunnen herleven. Satan was toornig, omdat Job deze profetie der waarheid over de opstanding der dooden uitsprak, en hij liet zijn werktuig Elifaz als antwoord op Job's uitspraak der waarheid spreken.

Elifaz van Teman antwoordde en zeide: Mag eer, wijze winderige wetenschap ten beste geven, zich opvullen met oostenwind, zijn zaak bepleiten met beuzelpraat, met beweringen, waarmede hij niets uitricht? Ook brengt gijzelf zoo schade toe aan de godsvrucht, en doet afbreuk aan de overpeinzing voor God. Want uw schuld legt u woorden op de lippen, en gij kiest de taal der sluwen; uw eigen mond veroordeelt u, niet ik, uw eigen lippen

pen getuigen tegen u. Werdt gij vóór alle menschen geboren? zijt gij eer dan de heuvelen ter wereld gebracht? Luistert gij toe in den raad Gods, en eigent gij u de wijsheid toe? wat doorziet gij, wat wij niet zouden verstaan? Onder ons zijn grijzen, hoogbejaarden, rijker in dagen dan uw vader." — Job 15 : 1–10.

Deze woorden komen precies overeen met het argument, dat lang door de geestelijkheid aangevoerd is en ook nu nog gebruikt wordt om nederige en oprechte menschen, die de waarheid van God's Woord trachten te leeren kennen en naar voren te brengen, te verblinden. Zij beweren, dat de geestelijkheidsklasse de schatkamer aller wijsheid is; dat de grijshoofdige geleerden, die zij „kerkvaders" noemen, de eenigen zijn, die de menschen over een toekomstig leven behooren in te lichten. Zij gaan zelfs zoo ver, dat zij nederige mannen en vrouwen vervolgen, omdat zij trachten het Woord Gods, dat het Woord der Waarheid is, te onderzoeken en te onderwijzen. Menig lid eener kerk heeft zijn dominee hooren zeggen: „U zoudt beter doen, zelf geen enkel boek te lezen of te bestudeeren. Laat dit maar aan ons predikanten over. Wij zijn uw zieleherders en uw eenige leeraars."

Daarna doet Elifaz als vertegenwoordiger van den vijand een vernieuwde poging om Job van God af te wenden, door hem te doen gelooven, dat God geen vertrouwen meer in hem stelt. Hij gaat zelfs zoo ver, dat hij beweert, dat God niet eens

vertrouwen stelt in de engelen des hemels, en dus zeker geen vertrouwen zou hebben in een verdorven mensch, al zocht deze ook God op de door God bepaalde wijze. Terzelfder tijd matigt Elifaz zich alle wijsheid van boven aan, precies zooals heden ten dage de geestelijkheid. „Zie zelfs in zijn heiligen stelt God geen vertrouwen, en de hemel is niet rein in zijn oog; hoeveel te minder de afschuwelijke, verdorvene, de mensch, die onrecht drinkt als water! Ik zal u onderrichten, luister naar mij, wat ik gezien heb zal ik u vertellen, wat de wijzen verkondigen, zonder iets te verhelen, als van hun vaders ontvangen; alleen aan dezen was het land gegeven, nog verkeerde geen vreemde onder hen.” — Job 15 : 15–19.

Dan gaat Elifaz verder, Job aan zijn verstand te brengen, dat hij de boosdoener is en dat hij dus het lot van een boosdoener moet ondergaan. Job bleef echter onbewegelijk en behield zijn rechtschapenheid bij al de bombastische woorden zijner critici. „Job antwoordde en zeide: Dergelijke woorden heb ik reeds in overvloed gehoord. Gij allen zijt bezwarende vertroosters. Komt er nu een eind aan de winderige woorden? Of wat prikkelt u tot antwoorden? Ik zou evenals gij kunnen spreken, waart gij slechts in mijn plaats. Dan kon ik ook wel woorden tegen u samenkoppelen, het hoofd over u schudden; ik kon u met mijn mond bemoeiden, en het beklag mijner lippen niet achterwege houden. Indien ik spreek, mijn leed wordt er niet door verminderd, en houd ik mij stil, wat win ik er mee? Doch nu heeft hij mij mismoedig ge-

maakt; zijn geheele schaar heeft mij in ellende gedompeld." — Job 16 : 1-7.

Ieder op zijn beurt gingen Elifaz, Bildad en Sofar voort Job te lasteren en hem duidelijk te maken, dat God hem met deze groote rampen bezocht had op grond van zijn opzettelijke goddeloosheid. Gedurende het geheele debat trachtten deze drie menschen herhaaldelijk Job aan te toonen, dat hij voor God nimmer gerechtvaardigd zou worden. Niettegenstaande dit hield Job toch vol, dat zijn lijden niet het gevolg van zijn persoonlijke ongerechtigheid was. Hij wist, dat hij God liefhad en zijn best gedaan had, God volgens zijn beste weten te dienen. Hij behield zijn rechtschapenheid door aan zijn geloof in God vast te houden.

In dit deel van dit profetisch beeld wordt op de twee volgende punten de nadruk gelegd, namelijk: (1) Dat de drie mannen, die voorgaven Job's vrienden te zijn, de organisatie van Satan den vijand voorstellen en dat hun bewering, dat zij God vertegenwoordigden, steeds overeenkomt met die van de leden van de organisatie des Duivels, die eveneens beweren God te vertegenwoordigen en dat al dezen God lasteren; en (2) dat niettegenstaande het door alle tijdperken heen verkeerd voorstellen van God, God enkele oprechte menschen door dezen strijd heengebracht heeft en hen in staat stelde, hun vertrouwen en geloof in hem te bewaren. Laat nu ieder mensch met gezond verstand eens nagaan, hoe de feiten met dit beeld overeenstemmen en welke gelegenheid de lijdende menschheid aangeboden wordt door de leerstelling

gen der kerkelijke systemen. Dat de geheele menschheid, evenals Job, vol zweren is, kan door geen oprecht mensch geloochend worden. Wat in de leerstellingen der geestelijke leeraars zou den mensch nu troost kunnen brengen?

Het Katholieke gedeelte zegt: ‚Indien gij u bij onze kerk aansluit en de raadgevingen van de kerkvaders opvolgt, zult gij bij uw dood in den hemel gaan. Anders zult gij naar het vagevuur gaan; en als wij niet in staat zijn, u tegen behoorlijke schadeloosstelling daaruit te bevrijden, dan zult ge de eeuwigheid door geroosterd worden in vuur en zwavel.’

Het Protestante gedeelte zegt: ‚Wij vertegenwoordigen God, en indien gij gered wilt worden, dient gij u bij onze kerk aan te sluiten en den raad van onze leeraren of vaders der gemeente op te volgen; anders zult gij uw eeuwigheid in pijniging doorbrengen.’

Andere takken van de organisatie des Duivels, wier doel het is, de menschen van God af te keeren, leeren, dat geloof en gehoorzaamheid de zaligheid niet zullen brengen, maar dat de mensch een schepsel der evolutie is en dat hij door eigen krachtsinspanning in gerechtigheid zal toenemen en tenslotte zijn verlangen zal verkrijgen.

Deze geestelijke leiders beweren alleen het recht te bezitten, de Schrift uit te leggen, en bij hun poging hun valsche leerstellingen in te voeren worden zij ondersteund door de commercieele en politieke elementen der wereld. Satan is de god dezer

wereld. Er is echter geen enkel deel van het zoogenaamde „georganiseerde Christendom”, dat de menschen inlicht over God's plan van verlossing door het bloed van Christus, de opstanding der dooden en herstel tot leven voor de gehoorzamen op aarde. De leerstellingen, die deze kerkelijke systemen verkondigen en waarmede hun bondgenooten het eens zijn, kunnen niet alleen geen troost aan de lijdende menschheid brengen maar leiden er toe, de menschen van God af te keeren.

De kerkelijke systemen spreken over Jezus en nemen hem de Verlosser, maar hun woorden zijn bedriegelijk, evenals de woorden van Job's drie vermeende vrienden. Het belangrijkste, wat over Christus Jezus gezegd wordt, is nog, dat het goed is, zijn leven als voorbeeld te bestudeeren, en dat zijn leven den menschen gegeven werd als voorbeeld, opdat zij hun karakter zoo hoog mochten ontwikkelen, dat daardoor hun eigen zaligheid zeker zou zijn. Het meerendeel der geestelijke leiders loochent, dat Jezus meer was dan een gewoon zondig mensch. Openlijk loochenen zij de waarde van zijn offerande en verwerpen de reddende kracht van zijn bloed. Heden is er geen kerksysteem onder de zon, dat leert, dat het bloed van Jezus vergoten werd om den losprijs voor den mensch van den dood te verschaffen; dat alle menschen geboren zondaars zijn en dat alleen door het bloed van Christus de verlossing tot stand gebracht kan worden; en dat God te bestemder tijd den gehoorzamen op aarde het leven zal aanbieden door de opstanding en de herstelling.

Al deze godsdienstige systemen doen zich voor als God's vertegenwoordigers, maar in werkelijkheid vormen zij een deel van Satan's organisatie, en zijn als gevolg daarvan bedriegers en leugensmeden en waardelooze doctors in de godgeleerdheid. Alle systemen der „Christenheid” verwerpen het koninkrijk Gods op aarde als middel om vrede, welvaart en leven te brengen, en in plaats daarvan nemen zij het maaksel van den Duivel, den Volkenbond, aan en begroeten dezen bond als den redder der menschheid. Temidden van dit alles blijven echter enkele menschen buiten deze godsdienstige systemen God getrouw.

Wij hebben het stellige bewijs, dat in dit beeld de drie vermeende vrienden van Job, die als heelmeesters tot hem kwamen, het zichtbare deel van Satan's organisatie voorschaduwden, dat ook wel „Christenheid” genoemd wordt en door middel van zijn vertegenwoordigers, die Satan gebruikt om de menschen van Jehova God af te keeren, optreedt. De woorden, die deze drie mannen, die zich als Job's vrienden voordeden, spraken, waren geen eer voor Jehova, maar brachten veeleer smaad op zijn naam.

Elihu

Een ander karakter, met name Elihu, verscheen in dit beeld. Hij was familie van Abraham. (Genesis 22 :20,21) Hij had het geloof in God als Abraham. Hij was de zoon van Baracheël, welke naam beteekent „die zijn knie voor God buigt”.

De naam Elihu beteekent „God is de zijne; mijn God is hij; hij is mijn God zelf”. Elihu was een jongeman. Hij was een van de stille omstanders, die daarbij aanwezig was en naar de redevoeringen der drie vermeende vrienden van Job alsook naar die van Job zelf luisterde. Gedurende die geheele bespreking had hij geen woord in het midden gebracht, totdat de drie ingebeelde wijzen hun gewauwel staakten. „Toen hielden die drie mannen op van Job te antwoorden, dewijl hij in zijn oog rechtvaardig was.” — Job 32 : 1.

Toen Elihu de woordenstrijd tusschen Job en de drie mannen had aangehoord, werd hij verontwaardigd over Job, omdat Job zijn eigen rechtvaardiging boven de verheerlijking Jehova's stelde. Elihu's verontwaardiging over de vermeende vrienden van Job kookte, omdat zij Job verdoemden, ofschoon zij Job's argumenten niet hadden kunnen weerleggen. Zij verhoogden zichzelf en stelden hun eigengerechtigheid op den voorgrond. Elihu verdoemde Job niet, zooals de drie zoogenaamde vrienden gedaan hadden. Hoewel hij Job's handelwijze door te spreken over zijn eigen gerechtigheid niet kon goedkeuren, voerde hij toch als verzachtende omstandigheid aan, dat Job onbekend was met den waren toestand. Hij zeide: „Job spreekt niet met kennis, zijn woorden zijn niet verstandig.” — Job 34 : 35.

In dit opzicht stelt Job die menschen voor, die oprechte bedoelingen hebben en nooit hebben kunnen begrijpen, dat hun lijden te wijten zou zijn aan verkeerde daden, die zij moedwillig begaan,

daar zij zich bewust zijn van het feit, dat zij getracht hebben het goede te doen. Ook zijn zij nooit in staat geweest de beweringen der zoogenaamde „Christenheid” in harmonie te brengen met een God van gerechtigheid en liefde. Zij hebben zich gewillig onder God's macht gesteld in het vaste vertrouwen, dat hij met hen overeenkomstig zijn goeddunken zal handelen. Zij hebben daarom de leerstellingen der kerksystemen verworpen, en terecht, daar zij als eerlijke menschen konden erkennen, dat dergelijke leerstellingen niet in overeenstemming waren met een wijs, rechtvaardig en liefderijk Opperwezen.

Elihu verhoogde Jehova. Als jongeman toonde hij eerbied voor de grijze geleerden, die vóór hem gesproken hadden, maar hij gebruikte geen vleitaal voor hun voornamen stand. Hij begon zijn rede als volgt: „Ik ben nog jong, en gij zijt bedaagd; daarom schroomde ik en vreesde u mede te deelen wat ik weet. Ik dacht: laat de bedaagdheid spreken, de veelheid van jaren wijsheid mededeelen. Maar de geest Gods is in den mensch, en de adem des Machtigen, die geeft hem doorzicht. Niet de bejaarden hebben de wijsheid, niet de ouden hebben inzicht in wat recht is. Daarom zeg ik: luistert naar mij; ook ik zal mededeelen wat ik weet. Zie, ik heb gewacht op wat gij zeggen zoudt, het oor te luisteren gelegd naar verstandige taal van u, of gij de rechte woorden vindt. Maar hoewel ik acht op u gaf, is er niemand, die Job weerlegt, geen van u beantwoordt zijn woorden. Zegt nu niet: wij hebben wijsheid bij hem aangetroffen; God, geen mensch,

kan hem verslaan. Ik wil spreken om lucht te krijgen, mijn lippen openen en aanheffen. Niemand wil ik naar de oogen zien, geen mensch wil ik vleien; want vleien kan ik niet; alras zou mijn Schepper mij wegnemen." — Job 32 : 6-13, 20-22.

Het prijzen en verhoogen van menschen is nimmer Gode aangenaam. In dit verband wordt de lezer er aan herinnerd, dat de vooraanstaande menschen van de zichtbare organisatie des Duivels steeds menschen geweest zijn, die zichzelf en hun medemenschen op den voorgrond gesteld hebben. Het geheele tijdperk der „Christenheid" is een tijdperk van heldenvereering geweest. Bezoekt in Amerika of Europa het een of ander kunstmuseum en ge zult erkennen, dat deze bewering een vaststaand feit is. Op ieder beroemd schilderij, dat de macht eener natie of heerschappij voorstelt, neemt de groote strijder een eerste plaats in; aan zijn zijde de groote staatsman, en bij deze twee de geestelijke, gekenmerkt door zijn zwart, lang gewaad en zijn schijnheilig gezicht. Het kennelijk doel hiervan is het volk ontzag in te boezemen en met de grootheid dezer menschen een diepen indruk op hen te maken, opdat de menschen dezen grooten leiders van de „Christenheid" hulde zullen brengen.

Moge tevens begrepen worden, dat zulke beroemde schilderijen een verder bewijs zijn voor de eenheid tusschen de financieele macht, den krijgsman, den staatsman en de geestelijkheid. Het is een verder tastbaar bewijs, dat zij de zichtbare vertegenwoordigers van Satan's organisatie zijn. Men

kan derhalve verwachten, dat zij de mannen van hun eigen organisatie zullen bejubelen en prijzen. Waarom zouden zij dit doen? Het antwoord is, dat het steeds Satan's doel geweest is, de menschen tot vereering van het schepsel te verleiden, opdat daardoor de menschen van God afgekeerd mogen worden en hun toewijding iemand anders dan Jehova God toegewend mocht worden. Daarom kan als vaststaande regel, waarop geen enkele uitzondering is, worden aangenomen, dat waar vleierij en menschenaanbidding of vereering uitgeoefend wordt, zulks het gevolg is van den geslepen invloed van den Duivel, teneinde de menschen van Jehova af te keeren.

De godsdienstige menschen zijn steeds in dezen val geloopen. De Joden hebben de namen van hun rabbijnen verhoogd en hen vereerd. De leden van de Katholieke kerk hebben hun geestelijkheid verhoogd en hen zelfs heiligen genaamd. De leden der Protestantsche kerksystemen hebben hun geestelijkheid verheven en ze als groote en machtige mannen begroet. Het is waar, dat dit hoofdzakelijk te wijten is aan de onkunde op de zijde der menschen. Ook is het waar, dat Satan voor deze onkunde gezorgd heeft. Vele Christenen, die zich noch met de Katholieken, noch met de Protestanten verbonden hebben, hebben eveneens menschen op een voetstuk geplaatst, en zulks tot hun eigen nadeel. Men kan veilig als regel aannemen, dat waar iemand belijdt God gewijd te zijn en terzelfder tijd eenig mensch of meerdere menschen vereert, het voor hem zeer moeilijk zal zijn, in de beproe-

ving staande te blijven en zijn volkomen trouw aan God te bewijzen. Het meerendeel derzulken valt.

Elihu geeft de reden aan voor de noodlottige gevolgen voor hen, die menschen vereeren. Hij zeide: „Geen mensch wil ik vleien; want vleien kan ik niet; alas zou mijn Schepper mij wegnemen.” (Job 32 : 21, 22) Zijn woorden zijn werkelijk profetisch. Velen zijn van den Heer weggenomen, juist om die vleitaal. Velen zijn gevallen, omdat zij er aan toegaven door anderen geveleid te worden. Maar, zou men kunnen vragen, waarom zou God iemand wegnemen, die menschen vleit? Het antwoord ligt voor de hand, als wij een begrip hebben van den grooten strijd, die reeds lang tusschen den Duivel en Jehova gevoerd wordt. Laten wij voor eens en altijd bedenken, dat Satan de Duivel getracht heeft en nog tracht, de geheele schepping van God te vervreemden. Ook bedenke men, dat Jehova gezegd heeft: ‚Buiten mij zal er geen andere god zijn.’ Weet, dat geen schepsel leven kan krijgen dan door Jehova. Als dus iemand, die beweert een dienaar des Heeren te zijn, menschen zou vleien, menschen zou loven en verheerlijken en van menschen helden zou maken, zou hij de leiding en aanwijzing van Satan den Duivel volgen, en dus niet den Heer en zijn Woord gehoorzaam zijn.

Ieder schepsel, dat den Heere God behaagt, moet de kennis, die tot hem komt, over het onderscheid tusschen God en Satan, welkom heeten en ondubbelzinnig zijn plaats aan de zijde Jehova's innemen. Elihu stelde zich aan de zijde Jehova's en stond op ondubbelzinnige wijze voor Jehova God

in. Ook dit is belangrijk om steeds als regel in gedachte gehouden te worden, die opgevolgd dient te worden door al degenen, die den Heer wenschen te behagen. De groote wijsgeer van Israël, Paulus, zag in zijn dagen het gevaar in, dat voortkomt uit de vleierij bij de menschen onderling. Hij zeide: „Wat toch is Apollos? wat Paulus? Dienaren zijn ze door wie gij tot geloof zijt gekomen, een ieder zooals God het hem gegeven heeft. Ik heb geplant, Apollos heeft begoten, maar God heeft den wasdom gegeven. Dus, hij die plant is niets, evenmin hij die begiet, maar God, die den wasdom geeft.” — 1 Corinthiërs 3 : 5-7.

Zich tot Job wendende, zeide Elihu: „Gij hebt te mijnen aanhooren gezegd, ik heb uw woorden wel verstaan: Rein ben ik, door geen wanbedrijf bevekt, zuiver ben ik en schuldeloos; maar hij vindt voorwendsels om zich van mij af te keeren, houdt mij voor zijn vijand; hij steekt mijn voeten in het blok, en bewaakt al mijn gangen. Zie, hierin hebt gij ongelijk, antwoord ik u; want God is meer dan een mensch. Waarom klaagt gij over hem, dat hij op geen uwer woorden bescheid doet? God toch spreekt wel op één manier, en op twee, zonder dat gij het merkt.” — Job 33 : 8-14.

Job had zonder inzicht gesproken. Hij kon begrijpen, dat zijn leed niet het gevolg was van moedwillige zonde tegen God. Zijn vermeende vrienden hadden Job niet juist onderricht, evenmin als de geestelijkheid den menschen den juisten weg over God leert en de juiste reden noemt, waarom de menschen lijden.

Dan gaat Elihu over tot zijn lofspraak aan Jehova God. De woorden van Elihu waren profetisch en spreken over het voornemen des Heeren om aan de verderfelijkeit van ziekte en dood een einde te maken en den mensch te verlossen. Zij toonen aan, dat degenen, die dan God gehoorzaam zullen zijn, nadat zij een kennis der waarheid ontvangen hebben, hersteld zullen worden tot de dagen hunner jeugd. Het waren woorden des levens, die aantoonen, dat God het voornemen heeft, den mensch leven te geven door verlossing, opstanding en herstelling. Eerst toont hij het menschelijk geslacht, voorgesteld door een mensch, die ziek, door rampen bezocht, vermagerd en bijna dood is. Hij toont, dat die mensch alles om hem heen verafschuwt, zelfs zijn brood en spijs, wegens zijn hevige lijden, en dan wijst hij er op, dat indien er onder de menschen een boodschapper is, om den juisten weg uit te leggen en duidelijk te maken, God zich over dien mensch erbarmen zal, hem redt en hem niet in de groeve laat nederdalen. Als reden hiervoor voert Elihu het groote verlossingsplan aan. Zijn woorden zijn:

„Dat hij zijne ziel van het verderf afhoude: en zijn leven, dat het door het zwaard niet doorga. Ook wordt hij gestraft met smart op zijn leger, en met voortdurenden strijd in de sterke menigte zijner beenderen; zoodat zijn leven het brood zelf verfoeit, en zijne ziel de begeerlijke spijs, dat zijn vleesch verdwijnt uit het gezicht, en zijne beenderen die niet gezien werden, uitsteken, en zijne ziel nadert ten grave, en zijn leven tot de dingen die

dooden. Is er dan bij hem een gezant, een uitlegger, één uit duizend, om den mensch zijnen rechten plicht te verkondigen, zoo zal hij hem genadig zijn, en zeggen: Verlos hem, dat hij in het verderf niet nederdale: ik heb verzoening gevonden. Zijn vleesch zal frisscher worden dan het was in de jeugd, hij zal tot de dagen zijner jonkheid wederkeeren. Hij zal tot God ernstiglijk bidden, die in hem een welbehagen nemen zal, en zijn aangezicht met gejuich aanzien, want hij zal den mensch zijne gerechtigheid wedergeven. Hij zal de menschen aanschouwen en zeggen: Ik heb gezondigd en het recht verkeerd, hetwelk mij niet heeft gebaat; maar God heeft mijne ziel verlost, dat zij niet voer in het verderf, zoodat mijn leven het licht aanziet. Zie, dit alles werkt God twee of driemaal met een man, opdat hij zijne ziel afkeere van het verderf, en hij verlicht worde met het licht der levenden." — Job 33 : 18–30.

Wien voorschaduwde Elihu in dit beeld? Job had zijn wensch te kennen gegeven, dat hij op de juiste wijze onderricht zou worden, opdat hij zou weten waarin hij gedwaald had. (Job 6 : 24) Toen Elihu zijn rede begon, maakte hij niet de aanspraak, dat hij zijn eigen wijsheid naar voren bracht, maar hij gaf te kennen, dat hij als het mondstuk van Jehova God sprak en dat hij alleen God eer en macht wilde toekennen. Hij zeide tot Job: „Zie, ik sta in dezelfde verhouding tot God als gij: ook ik ben uit leem gekneed. Dus zal geen vrees voor mij u doen schrikken, en mijn hand op u niet drukken." (Job 33 : 6, 7) Vervolgens zeide hij: „Ik wil

mijn kennis hoog ophalen en mijn Schepper rechtvaardigen; want, waarlijk, mijn woorden zijn niet cnwaar; een die het goed weet is bij u. Zie, God is machtig, maar acht niets gering, machtig door kracht van verstand. Hij laat den booze niet in leven, en verschaft recht aan de verdrukten." — Job 36 : 3-6.

In dit verband brenge men zich de woorden in herinnering, die Jezus uitsprak, toen hij op aarde was: „Mijn leer is niet van mij afkomstig, maar van mijn Zender." „De woorden die ik tot u gesproken heb zijn geest en leven." „Maar mijn Zender is waarachtig, en ik, wat ik van hem hoor, dat zeg ik der wereld aan, ... maar spreek zooals de Vader mij geleerd heeft, ... want ik doe altijd wat hem behaagt." (Johannes 7 : 16; 6 : 63; 8 : 26, 28, 29) Jezus Christus was God's gezalfde, hetgeen betee-kent, dat hij door Jehova gemachtigd was, voor Jehova God te spreken. (Jesaja 61 : 1-3) Al degenen, die in het lichaam van Christus gebracht zijn en met den heiligen geest Gods gezalfd werden, hebben daarmede de volmacht of de opdracht ontvangen, in den naam des Heeren zijn boodschap over de verzoening des menschen met God te verkondigen. (2 Corinthiërs 5 : 20) De niet te weer-leggen gevolgtrekking is dan, dat Elihu in dit beeld God's gezalfde getuigen voorstelde. Elihu was daarom een beeld van Christus het Hoofd en eveneens van zijn lichaamsleden. Al dezen tezamen vormen God's Dienaar, zooals geschreven staat:

„Ziedaar mijn dienaar, dien ik steun, mijn uitverkorene, in wien ik welgevallen heb! ik heb mijn

geest op hem gelegd; hij zal den natiën het recht afkondigen. Ik, Jehova, heb u in gerechtigheid geroepen, en wil uw hand vatten, u behoeden, u maken tot een volksbond, tot een licht der natiën; om blinde oogen te openen, gebondenen uit den kerker te leiden, uit de gevangenis hen die in duisternis zitten." — Jesaja 42 : 1, 6-7.

Voorts was Elihu een jonge man, en was daar om een beeld van de „jongelingen”, waarover de Heer zijn geest heeft uitgegoten in deze laatste dagen, nadat de Heer tot zijn tempel gekomen is. Dezen zijn het, die God's getuigen worden. (Joël 2 : 28) Zij zijn de „jongelingen”, die hun plaats geheel aan de zijde des Heeren hebben ingenomen en zich tegen Satan en zijn organisatie stellen. De geïnspireerde getuige des Heeren, die over deze klasse schreef, zeide: „Ik schrijf u, jongelingen, omdat gij den Booze overwonnen hebt, . . . omdat gij sterk zijt en God's Woord in u blijft en gij den Booze overwonnen hebt en zijn wereld niet hebt liefgehad.” (1 Johannes 2:13-15) Het zijn degenen, die door den profeet beschreven worden als „de voeten van den vreugdebode, die vrede verkondigt” en die God's groot heilsplan verkondigen en het volk des Heeren aanzeggen: „Uw God is koning! Zij zijn het, die de „wachters” vormen, die gezamenlijk vreugdevol deelnemen aan een harmonieus getuigenis over den naam en het plan van Jehova God. — Jesaja 52 : 7, 8.

Elihu zeide tot Job: „Is er dan voor hem een engeltolk (een boodschapper, een uitlegger), één uit de duizend (God's gezalfde Knecht), om den

mensch te leeren, wat hem betaamt." Door zijn woorden toont Elihu aan, dat hij den „tolk", den „boodschapper" Gods, den knecht des Heeren voorstelde, die door God gezalfd is en de opdracht ontvangen heeft, het Woord Gods te verkondigen tot vertroosting dergenen, die de waarheid wenschen te weten. God's gezalfde klasse heeft de opdracht ontvangen „den weg des volks te bereiden, de heirbaan op te werpen, de steenen uit den weg te ruimen en een banier voor de volken op te heffen". (Jesaja 62 : 10) Deze profetie is in het bijzonder van toepassing, nadat de Heer zijn macht aanvaardt en zijn heerschappij begonnen is en nadat hij tot zijn tempel komt en Zion vergadert.

Elihu was dus een beeld van de klasse, waarvan de Heere God zeide: „Gij zijt mijn getuigen, spreekt Jehova, gij zijt mijn dienaar, dien ik verkokoren heb; opdat gij het erkent en mij gelooft, en goed begrijpt, dat ik het ben; voor mij was geen god geformeerd, en na mij zal er geen zijn. Ik, ik ben Jehova; buiten mij is er geen redder. Ik heb aangekondigd, doen weten en hooren, ik, geen vreemde god onder u; gijzelf zijt mijn getuigen, spreekt Jehova. Ik ben God." — Jesaja 43 : 10-12.

Wij kunnen er zeker van zijn, een juiste uitlegging van een profetie te hebben, als wij in staat zijn, de woorden van die profetie aan de duidelijk waarneembare feiten te toetsen, en dan erkennen, dat zij daarmede nauwkeurig overeenstemmen. Aangezien de woorden des Heeren aantoonen, dat in dit beeld Elihu zijn gezalfde knechtsklasse moet hebben voorgesteld, welke zijn dan de feiten, die

de vervulling hiervan aantoonen? De onbetwistbare feiten toonen aan, dat er gedurende de laatste jaren op aarde een klasse mannen en vrouwen geweest is, die God en zijn heerschappij der gerechtigheid geheel en volkomen toegewijd is. Dit is zijn gezalfde knechtsklasse. De Heer kwam in 1918 tot zijn tempel. Het was ongeveer in het jaar 1922, dat zijn volk het onderscheid tusschen God's organisatie en Satan's organisatie begon te erkennen en te waardeeren. In het bijzonder sedert 1922 zijn deze getrouwe toegewijden des Heeren met blijdschap uitgetrokken, om het Woord Gods uit te leggen en de menschen, die van God willen hooren, te spreken over zijn groote macht en zijn genadevol voornemen, om de menschheid door middel van herstelling leven te geven, en hen er op te wijzen, dat God zijn gezalfde Koning Christus Jezus op zijn troon geplaatst heeft, en dat gedurende zijn regeering alle volken en natiën der aarde in de gelegenheid gesteld zullen worden tot het leven hersteld te worden en op aarde te blijven leven.

Jehova spreekt

Teruggaande tot het beeld, dat ons in Job voor oogen gevoerd wordt, zien wij, dat God geen welgevallen aan de drie vrienden van Job had, omdat zij niet de waarheid gesproken hadden. De Heer zeide tot Elifaz van Teman: „Mijn toorn is ontbrand tegen u en uw twee vrienden, omdat gij niet, zooals mijn dienaar Job, oprecht over mij gesproken hebt.” (Job 42 :7) De woorden Jehova's too-

nen aan, dat Job, een man zonder eenige aanmatiging, veel dichter nabij de waarheid was en veel meer over de waarheid sprak dan deze drie vermeende vrienden, die wel de aanspraak maakten in den naam des Heeren te spreken, nochtans de waarheid niet spraken. Hoe nauwkeurig komen de feiten, die zich in den laatsten tijd afspelen, overeen met dit beeld! De vertegenwoordigers van de zichtbare organisatie des Duivels hebben de aanspraak gemaakt in den naam van Jehova God te spreken. De geestelijkheid en hun bondgenooten en de heerlijken hunner kudden hebben zich opgeworpen als de eenige ware leeraars van het Woord des Heeren en treden als leiders en raadslieden voor het volk op. Zij hebben de waarheid niet gesproken, terwijl vele goede en oprechte menschen, die den wensch bezaten, de waarheid te kennen, eenige waarheid gevonden en uitgesproken hebben, welke laatstgenoemde klasse door Job afgebeeld werd. De kerkelijke systemen hebben groote en indrukwekkende gebouwen opgericht, welke zij „kerken” noemen; kostbare versieringen hebben zij er in aan gebracht; als voorgangers hebben zij de zoogenaamde groote en machtige doctoren in de godgeleerdheid aangesteld; zij hebben de leidende financiers en beroepspolitici tot de voornaamste leden hunner gemeenten gemaakt, en in deze huizen, „kerken” genaamd, hebben de geestelijken hun groote „wijsheid” ten beste gegeven en beweerd den Heer te vertegenwoordigen. Zij hebben in werkelijkheid den Duivel vertegenwoordigd, omdat het de organisatie van den Duivel is.

Het is ongetwijfeld waar, dat vele van deze kerkelijke organisaties begonnen zijn met het vaste voornemen God te dienen; maar weldra werden zij het slachtoffer van den Duivel. De Heer liet zijn getuige hierover schrijven, en zijn woorden zijn in het bijzonder op dezen tijd van toepassing. (Jeremia 2 : 21-25) Babylon en Belial zijn de namen van de organisatie des Duivels; en met betrekking op de kerkelijke systemen, die een gedeelte van die organisatie vormen, zegt de Heer: „En wat samenstemming heeft Christus met Belial; of wat deel heeft de geloovige met den ongeloovige? Of wat samenvoeging heeft de tempel Gods met de afgoden? Want gij zijt de tempel des levenden Gods, gelijkterwijs God gezegd heeft: Ik zal in hen wonen en ik zal onder hen wandelen, en ik zal hun God zijn, en zij zullen mij een volk zijn. Daarom gaat uit het midden van hen en scheidt u af, zegt de Heer, en raakt niet aan hetgeen onrein is, en ik zal ulieden aannemen. En ik zal u tot een Vader zijn, en gij zult mij tot zonen en dochteren zijn, zegt de Heer, de Almachtige.” — 2 Corinthiërs 6 : 15-18.

In werkelijkheid is de zoogenaamde „Christenheid” een maatschappelijke en politieke organisatie, hoofdzakelijk bestuurd door de bezitters van grooten rijkdom, beroepspolitici, die hun zelfzuchtig, goddeloos werk verrichten, en de geestelijkheid, die een houding aanneemt als de vertegenwoordigers Gods en er bij het volk op aandringt, deze organisatie getrouw te ondersteunen en hoog te houden. Vele goede mannen en vrouwen, die het verlangen hebben, de waarheid van God's Woord

te kennen, verkeeren in volslagen knechtschap aan deze kerksystemen. Elihu stelt een klasse voor, wier voorrecht het is, dezulken te onderrichten.

Wat hier in betrekking tot de Katholieke en Protestante systemen gezegd wordt, is met gelijke kracht van toepassing op de Joodsche synagogen. Niet langer meer wordt het volk door de rabbijnen onderwezen in het Woord Gods, zooals het door zijn heilige profeten geschreven en bericht wordt. Zij hebben de woorden van de zoogenaamde „vaders” daarvoor in de plaats gesteld, juist zooals de „drie vrienden” van Job hem den raad gaven, dezen te bestudeeren en te volgen. Deze vormen evenals de Protestante kerken, een deel der „Christenheid”, om reden dat het woord „Christenheid” een verkeerde benaming is. Deze naam wordt gebruikt om Christus’ koninkrijk voor te stellen, maar in werkelijkheid is hij een dekmantel om de menschen te verblinden. In waarheid is de „Christenheid” de organisatie des Duivels. Er is geen enkel deel van de zoogenaamde „Christenheid”, dat het volk poogt te onderwijzen in God’s voornemen om den mensch op aarde leven te geven door verlossing, opstanding en herstelling.

God’s gezalfde klasse, soms Bijbelonderzoekers genaamd, welke klasse door Elihu voorgesteld werd, is de eenige klasse menschen onder de zon, die in dezen tijd den naam van Jehova God groot maakt en hem de eer geeft en die geen heerlijkheid en eer aan menschen bewijst. Deze klasse spreekt de menschen over God’s weg, die den mensch tot leven en geluk leidt. Deze trouwe en gezalfde

knechtsklasse heeft alle reden zich te verheugen en het van vreugde uit te jubelen, omdat haar het voorrecht verleend is, den naam, majesteit en goeder-tierenheid des almachtigen Gods te verkondigen en den menschen bekend te maken op welke wijze hun verlossing en zegeningen door zijn koninkrijk zullen komen. Nog nimmer tevoren heeft enig mensch op aarde zulk een groot voorrecht genoten, als waarin zich nu degenen verheugen, die het als een bijzondere vreugde rekenen, getuigen voor Jehova God te zijn, door te spreken met degenen die een hoorend oor hebben en hen op de hoogte te stellen met God's groot voornemen tot redding der menschheid.

Tijd

Het zal blijken, dat de woorden van Elihu hoofdzakelijk de verheerlijking en verhooging van den naam Jehova's ten doel hadden. Zijn getuigenis spreekt over de macht Jehova's, wijst op de omverwerping van de organisatie des vijands en maakt gewag van God's opbouw in den tijd van herstelling. De stem wordt gebruikt als een symbool van een boodschap. Het is de knechtsklasse des Heeren, die de stem verheft, dat wil zeggen, op welluidende wijze de woorden en boodschap van Jehova God verkondigt.

De bliksem is een voorstelling van de verlichting van God's Woord, die hij verleent door het Hoofd van zijn gezalfde klasse. In zijn rede zeide Elihu: „Hoort, hoort naar het bulderen zijner stem,

het geloei dat uit zijn mond komt; onder den ganschen hemel laat hij het los, alsmede zijn licht aan de zoomen der aarde." (Job 37 : 2, 3) Hiermede wijst hij er op, dat de boodschap der waarheid, be-licht door den „bliksem" of het „licht" des Heeren, onder zijn leiding zal uitgaan tot de einden der aarde tot een getuigenis voor alle natiën en menschen. Dan zegt hij: „Daarop volgt een brullend geluid, dondert hij met majestueuze stem, hij houdt den bliksem niet achter, wanneer zijn stem gehoord wordt. God dondert met zijn stem verwonderlijk, hij die groote dingen doet, die wij niet begrijpen. Uit zijn kamer komt de wervelwind, uit de voorraadschuren de koude. Indien tot roede dan kwijnt de aarde, indien tot zegen, hij doet haar dien vinden. Leen hieraan het oor, Job, sta stil en let op God's wonderen! Nu dan, men zag geen licht: het straalde achter het zwerk: daar strijkt de wind voorbij en doet het glanzen. Uit het verborgene komt het goud te voorschijn; maar ontzagwekkende majesteit dekt God." — Job 37 : 4, 5, 9, 13, 14, 21, 22.

In hoofdzaak schildert Elihu hier een tijd, waar in een groot en krachtig getuigenis aan de natiën en volken der aarde gegeven zou worden, waarbij gesproken zou worden over God's uitnemendheid en zijn grootsch voornemen tot redding der menscheid, en over een naderenden storm, de groote benauwdheid, welke een uiting van God's verontwaardiging tegen Satan's organisatie zal zijn; ook geeft dit getuigenis aan, dat onmiddellijk na dit getuigenis, of zelfs nog terwijl dit getuigenis gegeven wordt, de groote storm of wervelwind met groote

heftigheid over de aarde zal woeden, en dat deze over de aarde zal trekken en haar zal zuiveren, en dat dan „mooi weer uit het noorden zal komen”, zooals de Engelsche vertaling van vers 21 en 22 luidt. Deze woorden van Elihu voorschaduwden een groot getuigenis aan de volken der aarde, gevolgd door den tijd der benauwdheid, waarna de herstelzegeningen zullen beginnen.

Hierdoor wordt dus de tijd aangegeven, waarin de gezalfde knechtsklasse een getuigenis moet geven over de majesteit Gods, zijn voornemen om Satan's organisatie te vernietigen en het aan de menschen door zijn heerschappij, die op de schouders van zijn geliefden en gezalfden Zoon rust, aanbieden van leven. De feiten toonen aan, dat de gezalfde knechtsklasse juist nu bezig is dit getuigenis te geven in gehoorzaamheid aan God's geboden, en dat dit gedaan moet worden, voordat de groote wervelwind van Jehova's strijd over de natiën der aarde zal losbarsten.

De wereldoorlog van 1914 tot 1918 en de daarmee gepaard gaande gebeurtenissen kenmerken de vervulling der profetie over het einde der wereld. (Matth. 24 : 7-22) Dit beteekent, dat 1914 het tijdstip was, waarop de wachtperiode zou eindigen en waarin de periode van actief optreden tegen Satan en zijn organisatie zou beginnen. In vers veertien van Mattheüs 24 staat geschreven, dat daarna het getuigenis van de blijde boodschap aan de volken der aarde verkondigd moet worden, namelijk, dat de wereld geëindigd is, de tijd voor God's konink-

rijk nabij gekomen is, en dat dit getuigenis gegeven moet worden als een getuigenis voor de natiën. Verzen een en twintig en twee en twintig van datzelfde hoofdstuk verklaren, dat er dan een tijd van benauwdheid zal volgen, zooals de wereld nog nimmer gekend heeft en dat deze de laatste zal zijn. Deze tijd van benauwdheid wordt ongetwijfeld door den profeet des Heeren op andere wijze beschreven als de strijd des almachtigen Gods. (Openb. 16 : 14) Dat zal de strijd van den almachtigen God tegen Satan's organisatie zijn, die de volkomen vernietiging van Satan's organisatie ten gevolge zal hebben.

Dit is opnieuw een reden, waarom de knechtsklasse op aarde zich thans behoort te verheugen, den lof van Jehova's naam te bezingen en zijn werken onder de menschen te verklaren. (Jes. 12 : 1-5) De tastbare feiten, die thans waar te nemen zijn, vormen een verder bewijs, dat Elihu een klasse voorstelde die het voorrecht zou genieten de profetie in dezen tijd te begrijpen. God verzegelt het begrip van zijn profetie, totdat zijn bestemde tijd gekomen is haar door anderen te laten begrijpen. Zijn volk heeft tot nu toe het boek Job niet begrepen, maar thans in het licht van de ontvouwing van het goddelijke voornemen wordt het duidelijk, en alle eer en heerlijkheid daarvoor komt den naam Gods toe. De openbaring van het boek Job aan God's volk is een verder bewijs, dat wij met rassche schreden den grooten krijg des almachtigen Gods tegemoet gaan en hierna zullen de zegeningen van God's koninkrijk op aarde volgen.

Nadat Elihu zijn woorden beëindigd had, stak de wervelwind in al zijn heftigheid op. Dit is een symbool van God's uitgedrukte verontwaardiging tegen Satan's organisatie. Dienaangaande liet de Heer zijn profeet het volgende schrijven: „Want zie, bij de stad (de georganiseerde Christenheid) over welke mijn naam (de Christenheid maakt aanspraak op den naam des Heeren, maar in werkelijkheid vertegenwoordigt zij den Duivel) is uitgeroepen, maak ik een aanvang met onheil brengen; en gij zoudt ongestraft blijven? Zeer zeker niet, Want het zwaard ontbied ik over alle bewoners der aarde, spreekt Jehova der heirscharen. Gij dan, profeteer tegen hen dit alles, en zeg hun: Jehova brult uit den hooge, uit zijn heilige woning doet hij zich hooren; geweldig brult hij tegen zijn woonstede; een juichtoon als die der wijntreders heft hij aan tegen alle bewoners der aarde. Krijgsgeschiedenis weerklinkt tot aan des aardrijks einde; want Jehova heeft een geding met de volkeren, hij vonnist alle vleesch, de schuldigen levert hij over aan het zwaard, spreekt Jehova. Zoo zegt Jehova der heirscharen: Zie, onheil gaat uit van volk tot volk, een zware storm steekt op van het uiteinde der aarde; en Jehova's verslagenen zullen te dien dage liggen van het eene eind der aarde tot het andere; men zal geen rouw over hen bedrijven, hen niet opnemen noch begraven; tot mest over den aardbodem zullen zij worden. Weeklaagt, gij herders en schreeuwt het uit! bestrooit u met asch, machthebbers der schapen! want uw tijd is daar om geslacht, om verstrooid te worden, en gij zult

vallen als kostelijke hamels. Geen toevlucht meer voor de herders, geen ontkomen voor de machthebbers der schapen." — Jer. 25 : 29-35.

Jehova is God

„Toen antwoordde Jehova Job in den storm en zeide." (Job 38 : 1) Dit beschrijft den toestand in den tijd, waarin God zichzelf aan de menschheid bekend zal maken. De storm is een symbool van God's uitgedrukte wraak tegen Satan's organisatie. Het is gedurende dezen tijd van benauwdheid, dat God den menschen zal duidelijk maken, wie de Machtige en Eeuwige is. Moge nu de lezer de hoofdstukken 38 tot en met 41 van Job's profetie aan een nauwkeurig onderzoek onderwerpen. Hoewel het georganiseerde „Christendom" zich uitteeft voor den redder van de volken der aarde, en wel door het voortbrengen van vredespacten, den Volkenbond en andere hulpmiddelen, zijn er vele oprechte menschen die van goeden wil zijn, die hoegenaamd geen geloof of vertrouwen meer in de „Christenheid" hebben. Deze menschen hebben echter geen kennis van God's voornemen en zij houden er eigen theorieën op na op welke wijze de Heeren zal zegenen. Zij gelooven in het bestaan van God, maar zij hebben geen kennis of begrip van zijn organisatie of van de organisatie des Duivels. Onder andere dingen, die door Job voorgesteld werden, stelde hij ook deze klasse voor. De Heer spreekt tot deze (klasse) in den storm en legt alle voorgewend wijze menschen der aarde het zwijgen op.

Hij vestigt de aandacht op het feit, dat hij de grootste Schepper van hemel en aarde is, en toont aan, dat er geen ander is en dat hij de bron van alle wijsheid, macht, gerechtigheid en liefde is. Zijn woorden toonen de onbeteekenendheid des menschen aan en verhoogen de grootheid van den Schepper.

Wat kon Jehova's bedoeling zijn, op dergelijke wijze tot Job te spreken, zooals in de hoofdstukken acht en dertig en volgende geschreven staat? Vasthoudende aan de gedachte, dat Job hier de volken der aarde, die eerbied voor God hebben, voorstelde, erkennen wij dat God daarmede op het oog had den menschen bekend te maken met het feit, dat Jehova God is en dat leven slechts kan komen door zijn in genade en goedertierenheid getroffen maatregel. Het dient om alle menschen van de waarheid te overtuigen, dat de mensch van zichzelf uit geen macht bezit zijn eigen zegeningen te bewerkstelligen.

Steeds is de vraag: Wie is de Allerhoogste? voor de schepping onbeantwoord gebleven. Deze vraag is ontstaan door de afwijking van Lucifer en door zijn poging den mensch van God af te keeren. Satan is steeds ijverig bezig geweest om de schepping voor God's grootheid en goedertierenheid te verblinden. De Heere God heeft den vijand laten begaan zijn booze poging tot het uiterste voort te zetten, hetgeen aangetoond werd door den aanval van Satan op Job. Slechts zeer weinig menschen op aarde hebben ook maar eenige waardeering voor de beteekenis van de verklaring, dat Jehova

God is. De groote massa der nominale „Christenheid” denkt dat zij op God blikkt, en haar leiders spreken wel zijn naam uit, maar hun harten zijn ver van hem verwijderd. Velen, die de aanspraak maken in de voetstappen van den grooten Meester te volgen, meenen, dat zij een juiste waardeering van God's naam hebben, maar dit is niet zoo. Er is niemand op aarde die er een volle waardeering voor heeft. In dezen tijd neemt de waardeering van God's gezalfd volk wat de beteekenis van zijn grooten naam aangaat, toe, hetgeen te danken is aan de bliksemen, die van den Heer komen en zijn Woord belichten. Dit is de reden, waarom God's gezalfd volk in dezen tijd de opdracht ontvangen heeft, het getuigenis te geven, dat Jehova God is.

Toen God de Israëlieten door zijn groote macht van de onderdrukkende hand van Egypte bevrijdde, onderwees hij hen daardoor, dat hij God is. Egypte was een symbool van de organisatie des Duivels, terwijl de berg Horeb God's organisatie voorstelde. Op wonderbaarlijke wijze bevrijdde de Heere God de Israëlieten uit Egypte en bracht hen tot Horeb, en daar gaf hij hun zijn wet of voorschrift van handelen, waardoor zij geleid zouden worden en waarin de weg des levens stond aangegeven. Ook toen was de strijdvraag: Wie is God? Wien zullen wij dienen? Het belangrijkste gedeelte van die wet, die God aan den voet van den berg Horeb aan Israël bekendmaakte was en is: „Ik, Jehova, ben uw God, die u uit Egypteland, uit het slavenhuis heb uitgeleid. Gij zult geen andere goden nevens mij hebben.” (Exodus 20 :2,3) Deze

bepaling van God's wet werd in het belang van de menschen gemaakt. Zij had ten doel den menschen te leeren, dat Jehova de alleen ware God is; en allen, die ooit het eeuwige leven zullen ontvangen, moeten het van den Heere God ontvangen en zijn wet gehoorzamen. Opnieuw legde Jehova den nadruk op dezen zelfden grooten regel, toen hij tot Job in den storm sprak. (Job 38 : 41) En thans laat Jehova God door zijn gezalfd volk de natiën in kennis stellen, dat hij de alleen ware God is; en dit zal hij laten doen, voordat de groote tegenbeeldige storm of strijd over de natiën losbarst. Enkelen zullen hooren; de groote meerderheid zal echter niet luisteren, en dan zal God gedurende den tijd der benauwdheid allen tot de overtuiging brengen, dat hij Jehova is.

Er staat nadrukkelijk geschreven, dat toen God zijn geliefden Zoon naar de aarde zond, hij hem zond om den rantsoen of loskoop prijs te verschaffen opdat de menschen het eeuwige leven zouden kunnen krijgen. (Joh. 3 : 16, 17) Deze groote en machtige Leeraar was het, die aan het einde van zijn aardische loopbaan zeide: „Dit is het eeuwige leven, dat zij u kennen, den alleen waren God, en Jezus Christus, dien gij gezonden hebt.” (Joh. 17 : 3) Dit beteekent dus, dat niemand ooit het leven kan verkrijgen, als hij geen kennis heeft van Jehova God en zijn middelen, het leven tot de menschen te brengen.

Vanaf den tijd van het drama in Eden tot 1914 heeft God het toegelaten, dat de Duivel zijn krachtigste pogingen in het werk stelde om de schepping

van hem af te keeren. Het is een tijd van groot lijden geweest en de menschheid heeft er ondervinding bij opgedaan, waardoor zij een les geleerd heeft, die zij op geen andere wijze zou kunnen leeren. Het was in 1914, dat God in overeenstemming met de woorden van zijn profeet tot zijn Gezalfde zeide: ‚Treed thans op en heersch in het midden uwer vijanden.‘ (Ps. 110 : 1, 2) Sedert dien tijd is de Heer bezig zijn koninkrijk op te richten. Hij heeft zijn gezalfden opgedragen, den menschen een speciaal getuigenis te geven, dat hij God is; dit heeft hij gedaan in het belang der menschen en niet in zijn eigen belang. Den volken der aarde moet verkondigd worden, dat Jehova oppermachtig is, dat hij de alleen ware God is, en dat zij dit moeten weten, opdat zij in de gelegenheid zullen komen, het leven te verkrijgen. Dit wordt bewezen door de bijzondere woorden, die God tot Job sprak. Dat het getuigenis nu door de gezalfden gegeven moet worden, wordt bewezen door de plaats, die Elihu in dit beeld inneemt. God heeft geboden, dat dit getuigenis nu gegeven worde, en niemand kan hem welgevallig en aannemelijk zijn, als hij niet vreugdevol deelneemt aan het geven van dit getuigenis aan de menschen. De Heer heeft voor de middelen gezorgd, waardoor het getuigenis gegeven kan worden.

Tot Job zeide hij: „Zendt gij de bliksemen uit, opdat zij heengaan? en zeggen zij tot u: hier zijn wij?“ (Job 38 : 35) Aldus maakt God in beknopte, maar nauwkeurige woorden bekend, dat het radio een openbaring van zijn macht en niet van 's men-

schen macht is, en dat HIJ de boodschap der waarheid door de draaggolf van het radio uitzendt. Zijn gezalfde knechtsklasse moet thans gebruiken en gebruikt ook dit bijzondere middel van verkondiging van de majesteit Jehova's, van den grooten Schepper van hemel en aarde. Zij moet de menschen van zijn voornemen om hun leven op aarde te geven op de hoogte brengen. Terzelfder tijd spreken zij de menschen over de wijze, waarop de onderdrukkende hand van Satan's organisatie zal verwijderd en vernietigd worden. Satan's organisatie heeft arrogant en vermetel het besluit genomen het radio geheel in beslag te nemen; maar wij kunnen er zeker van zijn, dat God dit middel van verspreiding der boodschap geheel overeenkomstig zijn heiligen wil zal laten gebruiken. Ongetwijfeld zal de groote God, als zijn bestemde tijd daartoe gekomen is, zijn getrouwe knechten Abraham, David en anderen in de stad Jeruzalem laten staan en door middel van het radio alle volken der aarde toespreken, opdat zij mogen hooren en weten, dat er buiten Jehova geen andere God bestaat. Dan zullen de menschen volkomen ingelicht worden, dat God te kennen en hem te gehoorzamen beteekent, dat zij tot de dagen hunner jeugd zullen wederkeeren en in eeuwigheid op aarde zullen leven.

Hersteld

Na den grooten storm en nadat Job de stem Gods gehoord had, verootmoedigde hij zich voor den Heere God en zeide: „Slechts van hooren zeggen had ik van u vernomen; maar thans heb ikzelf

u gezien. Daarom herroep ik en doe boete in stof en asch." (Job 42 : 5, 6) Hierdoor wordt afgebeeld, dat na den grooten storm van benauwdheid, die dan van kust tot kust gewoed en Satan's organisatie geheel ten onder heeft doen gaan, alle oprechte menschen, die van goeden wil zijn, zullen zeggen: ,Wij doen boete in stof en asch, en volgaarne be-wijzen wij den grooten, eeuwigen Jehova onze trouw.' Voorts zullen de menschen zeggen: ,Van u hebben wij gehoord, o, gij Almachtige God, ge-durende de vervlogen zes duizend jaren, maar wij zijn hardhoorend gemaakt en onze oogen zijn ver-blind door Satan en zijn vertegenwoordigers, in bijzondere mate door de geestelijkheid, en wij be-grepen u niet. Ook hebben wij nog kort geleden uw getuigen over u en uw plan hooren spreken, omdat men ons er aanhoudend over gesproken heeft. Thans hebben wij de openbaring van uw grootheid en macht in den storm van uw strijd, die over ons gewoed heeft, aanschouwd, en nu kunnen wij alles begrijpen en wij zien uw majesteit, uw macht en uw heerlijkheid.' — Hab. 2 : 14; Hag. 2 : 7.

Als de menschen, die het goede willen, tot in-zicht zullen komen, zullen zij erkennen dat de gees-telijkheid en haar bondgenooten den Heer aan hen verkeerd hebben voorgesteld en in werkelijkheid de vertegenwoordigers van den Duivel geweest zijn. Dan zullen zij zien en begrijpen, dat God lief-de is en dat zijn genade en goedertierenheid hun nu deelachtig geworden is. De profeet des Heeren stelt hen voor als het volgende te zeggen: „Dit is

onze God, van wien wij gehoopt hebben dat hij ons verlossen zou; dit is Jehova op wien wij hebben gehoopt; laat ons juichen en blijde zijn over zijn heil." — Jes. 25 : 9.

Laten wij nu tot het beeld terugkeeren: Het bericht toont aan, dat God den bekeerden en verootmoedigden Job volkomen herstelde, zooals geschreven staat: „Jehova verhoorde Job goedgunstig. Nu heeft Jehova het lot van Job gewend — toen hij bad voor zijn vrienden — en gaf hij Job het dubbele van alwat hij bezeten had. Toen kwamen al zijn broeders, zusters en voormalige bekenden en aten met hem in zijn huis; zij beklagden en troostten hem over al den rampspoed dien Jehova over hem gebracht had, en zij schonken hem elk een goudstuk en een gouden ring. Jehova maakte Job's lateren staat gezegender dan zijn vorigen: hij bezat veertienduizend stuks kleinvee, zesduizend kameelen, duizend paar runderen en duizend ezellen. Ook kreeg hij zeven zonen en drie dochters." — Job 42 : 9-13.

Nu kan men duidelijk erkennen, dat God met Job een buitengewoon mooi beeld maakte, dat op treffende wijze zijn voornemen te kennen geeft, de menschheid door middel van verlossing en herstelling leven te geven. Job kreeg opnieuw zeven zonen en drie dochters, een totaal van tien, hetgeen een volkomen herstelling voorstelt van de menschheid, die zich voor het aangezicht des Heeren bekeert en verootmoedigt. Job kreeg toen 14.000 schapen e. 6000 kameelen en duizend juk runderen en duizend ezellen, waardoor op symbolische wijze de

rijkdommen voorgesteld worden, die tot de herstelde menschheid zullen komen. Als de Israëlieten bij God in ongenade gevallen waren, werden zij dikwijls in ballingschap gevoerd, en later bewees God hun dan zijn goedertierenheid en genade en „keerde hun ballingschap” en bracht hen weer in zijn gunst. Milliarden der menschheid zijn thans dood en in het graf, welke toestand dikwijls ballingschap of knechtschap genoemd wordt. Millioenen anderen leven op aarde en verkeereren in groote smart en pijn en staan aan den rand van het graf; zij zijn in knechtschap van zonde en dood. God's belofte is, dat hij de natiën en volken uit de knechtschap leiden zal en voor hen den weg tot herstel zal openen. (Ps. 68 : 18; Efeze 4 : 8; Ezech. 16 : 53) Door den mond van al zijn heilige profeten heeft God voorzeggd, dat te bestemder tijd voor alle menschen de weg des levens zal geopend worden en dat de gehoorzamen door het herstellingsproces het leven zullen ontvangen en eeuwig in geluk op aarde zullen wonen. — Hand. 3 : 21-24.

Verlosser

De Joodsche rabbijnen spreken soms over den Messias, omdat de profeten herhaaldelijk op de komst van een Messias wezen. Ook voorzeiden de profeten, dat de Messias de groote Verlosser der menschheid zou zijn. Slechts zeer weinige natuurlijke nakomelingen van Abraham hebben eenig geloof in een verlosser. De kerksystemen der „Christenheid” spreken wel van Jezus en noemen hem

wel den Verlosser, maar hun woorden zijn slechts woorden van spot, evenals de woorden van de drie vermeende vrienden van Job. Met hun lippen spreken zij van God en van Jezus, maar, zooals de Heer voorzeide, zijn hun harten verre van hem. (Jes. 29:13) Het hoogste, wat deze kerkelijke leeraars over Jezus Christus zeggen, is dat hij een groot voorbeeld was en dat de menschen zijn leven moesten bestudeeren en zijn voorbeeld moesten volgen. Het meerendeel der geestelijkheid loochent zelfs heden ten dage, dat hij meer was dan een gewoon zondig mensch. Openlijk en lichtvaardig ontkennen zij de waarde van zijn offer, dat den grooten loskoop prijs voor den mensch vormt, en dus verwerpen zij de reddende kracht van zijn bloed.

Heden is er geen kerkelijk systeem onder de zon, noch Joodsch, Katholiek of Protestant, dat leert, dat het bloed van Jezus Christus vergoten werd om den losprijs voor den mensch van den dood te verschaffen en dat God door Jezus Christus bij zijn komst en in zijn koninkrijk de gehoorzamen op aarde zal herstellen tot volkomen leven en hun op aarde een eeuwige woonplaats zal aanbieden. Terzelfder tijd doen deze kerksystemen en hun leiders zich voor als God's vertegenwoordigers, maar in werkelijkheid zijn zij bedriegers en huichelaars. Al deze systemen verwerpen God's koninkrijk op aarde als een middel om vrede, welvaart, leven en geluk te brengen. In een deel van het beeld stelde Job echter een klasse menschen voor, die geloof in God en in den grooten Verlosser hebben.

In zijn redevoering sprak Job een profetie uit betreffende de noodzakelijkheid van een Verlosser en een Middelaar. Hij betoonde geloof in een Verlosser, toen hij zeide: „Maar ik, ik weet: mijn Verlosser leeft en zal eindelijk (ten laatste dage) optreden op het (mijn, Rotherham) stof. En als zij na mijne huid dit doorknaagd zullen hebben, zal ik uit mijn vleesch God aanschouwen.” (Job 19: 25, 26) De zin van dit gezegde schijnt te zijn, dat hij, die Job's (en van de geheele menschheid) Verlosser zou zijn, dan in het heelal zou leven; en ofschoon hij over Job's stof zou opstaan, dat wil zeggen ofschoon hij eerst zou optreden, nadat Job reeds gestorven was en, zooals Job het uitdrukt, „na mijne huid dit doorknaagd zullen hebben”; toch zou Job in zijn vleesch het bewijs van de tegenwoordigheid of den dag des Heeren zien, en hoewel zijn oude huid en lichaam vernietigd zouden zijn, zou Job „afgescheiden van” dit oude vleeschelijke lichaam een nieuw ontvangen in de opstanding en zou dan naar de bewijzen van de tegenwoordigheid van zijn Verlosser uitzien.

Bij een andere gelegenheid gaf Job uiting aan zijn geloof in een Verlosser en zijn verlangen hem te vinden en te kennen. Hij zeide: „Och of ik wist, waar ik hem vinden kon, of ik komen kon tot zijn zetel (woonplaats, Rotherham)! Dan zou ik de zaak voor hem uiteenzetten, mijn mond vullen met woorden van verweer. Ik zou willen weten, met welke woorden hij mij antwoorden, willen vernemen, wat hij tot mij zeggen zou. Zou hij met overmacht mij bestrijden? Als hij slechts op mij lette!

Dan zou daar een brave vóór hem staan pleiten, en ik voorgoed aan mijn rechter ontkomen. Doch ga ik naai het oosten, hij is er niet, naar het westen, ik bespeur hem niet;... Want hij weet hoe mijn wandel is, toetste hij mij, ik kwam, als goud te voorschijn." (Job 23 : 3-10) Dit toont een klasse, die door Job afgebeeld wordt, die den Heer zoekt, of zij hem ook tasten en vinden mogen. Ter staving hiervan vergelijkte men de woorden van Handelingen 17 : 27, 28, waar geschreven staat: „Zij zouden God zoeken, of zij hem wellicht tasten en vinden mochten, hoewel hij niet ver is van ieder onzer. Want in hem leven wij, bewegen wij ons en zijn wij." In dit verband wordt de aandacht gevestigd op God's verzoening den mensch door den Verlosser leven te geven. „Want alzo lief heeft God de wereld gehad, dat hij zijnen eeniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een iegelijk, die in hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe. Want God heeft zijnen Zoon niet gezonden in de wereld, opdat hij de wereld veroordeelen zou, maar opdat de wereld door hem zou behouden worden." — Joh. 3 : 16, 17.

Omdat de kerksystemen, die tot de organisatie des Duivels behooren en door Job's zoogenaamde vertroosters afgebeeld werden, de menschheid niet getroost hebben door over God's genadevol verlossingsplan te spreken, heeft God eenige getuigen op aarde gehad en heeft ook nu nog eenige getuigen, die de aandacht der menschen op God's verlossingsplan door verlossing en herstelling vestigen. De Heer sprak op afkeurende wijze over de drie

voorgewende vrienden van Job en richtte tot Job eenige woorden van berisping; maar tot Elihu sprak hij geen woorden van afkeuring of berisping. Dit is een verder bewijs, dat degenen die den Heer behagen, ook al zijn zij onvolkomen, menschen zijn, die hem volkomen toegewijd zijn en met vreugde de boodschap van zijn naam en groote werken verkondigen.

Rechtschapenheid

De Schrift legt den nadruk op het feit, dat Job temidden van al zijn beproevingen en moeilijkheden zijn rechtschapenheid behield. In dit opzicht genoot Job het vertrouwen van Jehova God. Te bestemder tijd zond God Jezus, zijn geliefden Zoon, op aarde. Jehova had het vertrouwen, dat Jezus zijn rechtschapenheid op aarde zou handhaven, niettegenstaande het feit, dat Satan om onbenullige redenen God ertoe wilde bewegen, Jezus te laten lijden. De Joden beschouwden Jezus „van God geslagen en verdrukt”, juist zooals Elifaz, Bildad en Sofar van Job dachten; maar in werkelijkheid was Jezus' lijden in het welzijn der menschheid, zooals door God's profeet onthuld wordt. (Jes. 53 : 4, 5) God wist, dat hij een mensch op deze aarde kon plaatsen, die aan de verleidingen van Satan weerstand zou bieden, God getrouw zou blijven en zijn rechtschapenheid zou handhaven, en op grond van zijn rechtschapenheid zou hij voorzien in de verlossing en herstelling der menschheid.

Toen Jezus zijn dienst begon, dacht Satan, dat

hij Jezus tegen God zou kunnen opzetten. Hij onderwierp hem aan drie groote verzoeken en in al deze verzoeken gelukte het Satan niet Jezus van het pad der gerechtigheid af te wenden, en Jezus handhaafde zijn rechtschapenheid. (Matth. 4:3-10) Toen zette Satan zijn organisatie, te weten, de geestelijkheid van dien tijd en haar bondgenooten, de commercieele en politieke leiders, tegen Jezus op en bracht allerlei vervolgingen over hem. Temidden van dit alles behield Jezus zijn rechtschapenheid. Jezus leed vervolging, groote verdrukking en onderging den smadelijksten dood, en de vrome Joodsche geestelijkheid trachtte het volk wijs te maken, dat dit alles het gevolg was van het onmiddellijke oordeel Gods tegen hem.

God voorzag eveneens in een groep menschen uit het menschelijk geslacht, die Satan zouden weerstaan en de oprechte toewijding huns harten aan hem zouden handhaven. In het elfde hoofdstuk van Hebreëen wordt een lange lijst van deze menschen gegeven, en zij worden als getrouwe getuigen genoemd. Ook toont de Heer aan, dat een klasse van 144.000 „geroepenen, uitverkorenen en getrouwen” die in de voetstappen van Jezus volgen, aan vervolging en lastering blootstaan en toch hun rechtschapenheid, hun geloof en toewijding aan God handhaven. God's uitgesproken vertrouwen in Job geeft tevens God's voornemen weer de menschheid te tuchtigen, hetgeen hij onder Christus' koninkrijk zal doen, en dat hij eventueel gedurende de regeering van Christus de menschen met hem in harmonie zal brengen, en dat aan het einde van

zijn regeering, als de groote beproeving over de menschheid zal komen, velen hun rechtschapenheid zullen handhaven en zich het eeuwige leven zullen waardig betoonen. En zoo staat er dan ook over Jezus profetisch geschreven: „Door zijne kennis zal mijn Knecht, de Rechtvaardige velen rechtvaardigen.”

Verder zij opgemerkt, dat al dezen, die hun rechtschapenheid bewaard hebben, getuigen voor den naam van Jehova God geweest zijn. Jezus bevestigde, dat hij voor dit doel geboren en om deze reden in de wereld gekomen was, namelijk om voor de waarheid getuigenis af te leggen. (Joh. 18 : 37) De getrouwe mannen van het Oude Testament waren getuigen van Jehova God, en zij worden als voorbeelden voor de navolgers van Jezus aangehaald. (Hebr. 12 : 1) Hieruit volgt dus, dat zij, die met Jezus in zijn koninkrijk vereenigd zullen zijn, slechts degenen kunnen zijn, die hun rechtschapenheid zullen handhaven en een besliste houding aannemen tegen Satan en zijn organisatie en met vrijmoedigheid en een vreugdevol hart den naam en de werken van Jehova God zullen verkondigen. — Joh. 4 : 17, 18; Jes. 12 : 1-5.

De Les

In het boek Job moet een les liggen voor allen, die gerechtigheid liefhebben. In het kort is deze les de volgende:

(1) Jehova is de alleen ware God en er is geen andere. Zijn macht gaat boven alles. Hij is recht-

vaardig, wijs en de volkomen uitdrukking van onzelfzuchtigheid. Hij is de bron des levens en allen, die het leven willen ontvangen, moeten het door hem ontvangen.

(2) Satan is de belichaming van het kwade, de vijand des menschen en de tegenstander Gods. Hij neemt altijd zijn toevlucht tot leugen, bedrog en huichelarij om zijn booze plannen ten uitvoer te brengen.

(3) Satan heeft een machtige organisatie met een zoowel voor de menschen zichtbaar als onzichtbaar deel. De vertegenwoordigers van dit zichtbare deel zijn: de geestelijkheid en haar bondgenooten, de commercieele en politieke machten der aarde, die over de menschen heerschen en God op verkeerde wijze voorstellen, door wier pogingen het volk van God afgewend en voor zijn Woord der waarheid verblind wordt.

(4) Op aarde is er een klasse mannen en vrouwen, die een verlangen naar gerechtigheid hebben, die echter door de listen en kuiperijen van Satan en zijn vertegenwoordigers verblind zijn, in duisternis verkeeren en niet weten, welken weg zij moesten inslaan.

(5) God heeft een organisatie, waarvan een deel voor menschelijke oogen zichtbaar is. Zij, die leden van zijn organisatie zijn, zijn hem volkomen toegewijd. Het voorrecht en de plicht der leden van het zichtbare deel van God's organisatie is het gehoorzamen van zijn geboden en de verkondiging van zijn macht en zijn werken en zijn liefderijk verlossingsplan, waardoor de menschen leven zul-

len ontvangen. De tijd, waarop dit getuigenis aan alle natiën tot een getuigenis gegeven moet worden, is thans gekomen.

(6) Weldra zal God zijn verontwaardiging uiten tegen Satan en zijn vertegenwoordigers door een openbaring van zijn macht in een tijd van benauwdheid, die over de wereld komen zal, zooals men tot nu toe nog niet heeft gekend. In dien tijd van benauwdheid zal Satan's organisatie van den aardbodem weggevaagd worden en de menschen zullen van zijn onderdrukkende hand bevrijd worden.

(7) Na dien tijd van benauwdheid zal vrede tot alle volken der aarde komen, allen zullen tot een kennis der waarheid gebracht worden en zij, die God zullen erkennen en gehoorzamen, zullen hun huizen, hun vrienden, hun welvaart herkrijgen, ja, zullen zelfs nog veel meer ontvangen, dan zij ooit bezeten hebben, en boven alles zullen de gehoorzamen het eeuwige leven ontvangen en in eeuwigheid tezamen in vrede op aarde wonen.

Deze kennis van God's barmhartigheid en goedertierenheid wordt thans onder de aandacht der menschen gebracht, opdat al degenen, die dit wenschen, hun plaats aan de zijde van Jehova mogen innemen en hem met vreugde gehoorzamen en dienen. „Welgelukzalig is de man, die den Heer tot zijn vertrouwen stelt, en niet omziet naar de hoogvaardigen, en die tot leugen afwijken.” (Ps. 40 : 5) „Welgelukzalig is het volk, welks God de Heer is, het volk dat hij zich ten erve verkoren heeft.” — Ps. 33 : 12.

HOOFDSTUK XII

RECHTVAARDIGING

JEHOVA heeft in zijn plan bijzondere maatregelen voor den Christen getroffen. Hij heeft bepaald, niet dat de Christen als mensch op aarde zal leven, maar dat de getrouwe navolger van Christus de kroon des levens, namelijk de onsterfelijkheid als geestelijk wezen, zal ontvangen. (Openb. 2:10) De geliefde Zoon Gods, Christus Jezus, is het Hoofd van deze Christelijke klasse. (Col. 1:18) Christus beteekent de Gezalfde Gods. Een Christen is daarom iemand, die God in het lichaam van Christus gebracht en met zijn geest gezalfd heeft, waardoor hij hem den onschatbaren prijs der goddelijke natuur voorlegt. Waarom zou een Christen dan belang hebben bij de herstelling der Joden en de herstelling der geheele menscheid?

Menschen, die slechts Christenen in naam zijn, stellen geen belang in de herstelling. Zij gelooven niet aan de leer der herstelling en leeren haar daarom ook niet. De herstelling tot leven op aarde beteekent de volkomen vernietiging der valsche leerstellingen van inwonende onsterfelijkheid en eeuwige pijniging. Niemand, die onder den verblindenden invloed van Satan werkt, zou de herstelling des menschen tot leven leeren. Om deze reden blijven de groote godsdienstsystemen, zoo

wel Katholieke als Protestante, niet alleen in gebreke, maar weigeren zelfs de leer der herstelling te leeren en verwerpen haar openlijk.

De ware navolger van Christus Jezus gelooft niet alleen in de leer der herstelling tot leven, die duidelijk in den Bijbel geleerd wordt, maar verheugt zich zelfs, deze aan anderen te verkondigen. Er bestaan vele redenen, waarom de ware Christen belang stelt in de herstelling der Joden in hun vaderland en van hun zegeningen des levens. Ook zijn er vele redenen aan te voeren, waarom de ware Christen zoo'n bijzondere belangstelling koestert voor de leer der herstelling, voor zoover zij van toepassing is op de geheele menschheid. Van deze redenen noemen wij de volgende:

Omdat de herstelling des menschen ten leven een volkomen rechtvaardiging van den grooten en goeden naam van Jehova zal zijn; omdat God het beloofd heeft, en de herstelling een deel van zijn verlossingsplan is; omdat het Woord Gods een stroom van bewijzen levert, dat deze leer waar is, en omdat deze leerstelling thans een middel is om de menschheid te troosten, en op grond hiervan is het de plicht en het voorrecht van den waren Christen de herstelling aan de menschen te verkondigen.

Taak

De taak van den Christen wordt duidelijk door God's Woord aangegeven. Onder meerdere heeft hij tot taak, „te verbinden de gebrokenen van harte

en alle treurigen te troosten." (Jes. 61 : 1-3) De Christen heeft van den Heer de speciale opdracht ontvangen de boodschap van troost aan de Joden te brengen. Eerst gebiedt God, dat de boodschap van troost aan de Joden verkondigd moet worden, en dan verklaart hij, dat Zion, zijn organisatie, bestaande uit degenen die hem toegewijd zijn, deze boodschap van troost aan de Joden moet brengen. (Jes. 40 : 1, 9) Verder staat geschreven, dat de „voeten desgenen", namelijk van Christus, dus de laatste leden van den Christus op aarde, het gezegende voorrecht genieten, de boodschap des heils tot de Joden en de Heidenen te brengen. — Jes. 52 : 7, 8.

De herstelling is voorts een der groote fundamenteele leerstellingen van den Bijbel. Langen tijd is deze leerstelling zelfs voor de oogen van ernstige onderzoekers van den Bijbel verborgen geweest. Deze groote leerstelling is echter thans hersteld voor degenen, die God liefhebben, en daar zij een deel van het goddelijk voornemen vormt, heeft zij ten doel zelfs de Christenen te troosten, omdat zij bekend zijn met God's goedertierenheid en zijn voornemen de menschheid te zegenen, en het feit, dat zij er een aandeel in zullen hebben, is ook voor henzelven een troost. „Alles toch wat in het voorafgaande geschreven is, is geschreven tot onze leerling; opdat wij door onze volharding en door de opwekking die de Schriften geven hoop zouden hebben." — Rom. 15 : 4.

Paulus was een Jood. Hij werd Christen en de bijzondere apostel voor de Heidenen. Hij legde de grootste belangstelling voor het herstel van het

volk Israël aan den dag. Schrijvende aan de Christenen te Rome, zeide Paulus onder inspiratie van Jehova: „Heeft God zijn volk verstooten? Dat zij verre.” (Rom. 11 : 1) Klaarblijkelijk had Paulus toen de woorden van David in den zin: „Och dat Israël's verlossing uit Zion kwame! Als de Heer de gevangenen zijns volks zal doen wederkeeren, dan zal zich Jacob verheugen. Israël zal verblijd zijn.” (Ps. 14 : 7) Zion is God's organisatie, bestaande uit de gezalfde klasse; en deze profetie wijst op den tijd, wanneer God de Joden zou verlossen, en wel nadat Zion gebouwd zal zijn. Aangezien het waar is, dat de Israëlieten niet voor altijd verworpen zijn, moet de tijd voor de herstelling van dat volk te bestemder tijd komen. Paulus' bewijsvoering is, dat de val van Israël uit God's gunst, het voor de niet-Joden, ook wel Heidenen genoemd, mogelijk maakte, de grootste gunst van God te ontvangen, en dat de herstelling der Joden den tijd voor de opstanding der dooden zou beteekenen:

„Welnu, indien hun val de wereld rijk heeft gemaakt, hun onvoltalligheid de Heidenen, hoeveel te meer zal hun voltalligheid zegen aanbrengen. En nu, een woord tot u, Heidenen: Juist omdat ik Heidenapostel ben, houd ik mijn ambt hoog, in de hoop mijn volksgenooten najverig te maken en eenigen uit hen te behouden. Want indien hun verwerping de verzoening der wereld is, wat zal dan hun aanneming minder zijn dan een opleving uit de dooden?” — Rom. 11 : 12-15.

Deze tekst moet beteekenen, dat Israël's herstelling tevens de opwekking der dooden met zich brengt, waarbij den menschen door het herstellingsproces leven gegeven zal worden. De groote meerderheid der belijdende Christenen bevindt zich in algeheele onwetendheid over de Bijbelsche leer der herstelling. Velen dergenen, die met God in verbondsgemeenschap zijn, hebben nog geen juiste waardeering van haar beteekenis en van hun voorrecht, deze leerstelling nu onder de menschen te verkondigen. Dezulken leggen geen behoorlijke belangstelling aan den dag voor de herstelling der Joden, zooals het een Christen betaamt. Daar Paulus vooruit wist, dat dit zoo zijn zou, sprak hij de volgende woorden: „Daarom wil ik niet, broeders, dat gij onbekend zijt met dit heilsgeheim — opdat gij niet eigenwijs moogt zijn dat de verharding over een deel van Israël gekomen is, totdat de gansche heidenwereld zal zijn toegetreden, (de volheid der Heidenen zal zijn ingegaan) en zoo zal geheel Israël gered worden. Gelijk geschreven staat: Uit Zion zal komen de redder; hij zal de goddeloosheden uit Jacob wegdoen. En hierin bestaat het verbond met hen mijnentwege: dat ik hun zonden vergeef.” — Rom. 11 : 25-27.

In bovenstaanden tekst citeert Paulus den hoofdinhoud van Jesaja's profetie (59 : 20). Vervolgens wijst hij de Heidenen, die navolgers van Christus geworden zijn er op, dat nu de Joden op grond van hun ongeloof verworpen zijn en God zijn genade tot de Heidenen heeft uitgestrekt. Dan voegt de apostel er aan toe: „Alzoo zijn ook deze (Jo

den) nu ongehoorzaam geweest, opdat ook zij door uwe barmhartigheid zouden barmhartigheid verkrijgen." (Rom. 11 :31) Dit beteekent, dat de barmhartigheid Gods over de Heidenen, die Christenen geworden zijn, op grond van God's gunst aan hen uitgestort is, en daarna zullen de Joden door het nieuwe verbond God's barmhartigheid en zegeningen verkrijgen, en dat de gezalfde klasse zal medewerken dit verbond in kracht te doen treden. Hierdoor wordt het dus duidelijk dat het de plicht en het voorrecht van den Christen is een diepe belangstelling voor de herstellende Joden aan den dag te leggen. De eerste stap om deze barmhartigheid aan hen te bewijzen is een onzelfzuchtige belangstelling, die bewezen wordt door het brengen van een boodschap van troost tot de Joden, waardoor de voorbereidingen, die God voor hen treft, bevorderd worden.

Het bloed van Christus Jezus is het „bloed des nieuwen testaments (verbond)". (Matth. 26 :28) Dat verbond is niet terwille der Christenen gesloten, noch zijn de Christenen de ontvangers der onmiddellijke voordeelen van dat verbond. De Christenen zijn niet voortgekomen uit het nieuwe verbond. Dat verbond is voor de Joden en eveneens voor de Heidenen, die de zegeningen des levens op aarde zullen ontvangen. De geestelijkheid der verschillende kerksystemen leert, dat de ongeloovige Joden van dat verbond uitgesloten zijn. Hierin dwaalt zij echter. Het nieuwe verbond zal de ongeloovige Joden weer in harmonie met God brengen. „Neen, onze bevoegdheid is uit God, die ons

(Christenen) bekwaam heeft gemaakt bedienaren van het nieuwe verbond te zijn, een verbond niet van de letter maar van den geest; want de letter doodt, de geest maakt levend." — 2 Cor. 3 : 5, 6.

Aangezien het nieuwe verbond met Israël gesloten zal worden en de Christen tot bedienaar van dat verbond gesteld is, moet ieder Christen een bijzondere belangstelling hebben in de zegeningen, die door dat verbond zoowel tot de Joden als tot de Heidenen zullen komen. „De geest” van het verbond beteekent dan ook een oprechte en onzelfzuchtige belangstelling voor de herstelling der Joden in God's gunst en in het land hunner vaders.

Het zijn de waarachtige gezalfden, die „bekwame bedienaars des nieuwen verbonds” zijn, en op hen rust de verantwoordelijkheid de Joden te troosten. De tijd, waarop een begin gemaakt moet worden deze boodschap van troost tot de Joden te brengen, wordt aangegeven door de woorden van Jezus. De vraag over zijn tegenwoordigheid en het einde der wereld beantwoordende, zeide Jezus: „Zij (de Joden) zullen . . . naar allerlei volken als gevangenen weggevoerd worden (omdat zij tijdelijk uit God's gunst verworpen zijn), en Jeruzalem zal door de Heidenen vertreden (blijven) worden, totdat de tijden der Heidenen voorbij zijn.” (Lucas 21 : 24) Het woord „totdat” in dezen tekst geeft den definitieven tijd aan, van welken tijd af de Joden geleidelijk aan van hun lasten zullen ontheven worden als gevolg van de goddelijke gunst, die hun bewezen wordt.

De Christen heeft een bijzondere belangstelling voor den tijd van het einde der wereld en de tegenwoordigheid des Heeren, omdat dit den tijd kenmerkt, waarop God zijn gezalften Koning op zijn troon zet. (Ps. 2 : 6) Dit zal onmiddellijk gevolgd worden door de bijeenvergadering tot den Heer van al degenen, die tot de gezalften behooren, waarna de inkrachttrading van het nieuwe verbond weldra zal volgen. De herstelling der Joden kenmerkt dus den tijd der grootste belangstelling voor denkende en getrouwe navolgers van Christus Jezus. Aangezien de geheele Schrift in het welzijn van den Christen geschreven werd, moet iedere Christen een groote belangstelling hebben voor alles, wat over de Joden geschreven staat. Zij waren God's volk, en alles wat hun overkomen is, was een schaduw voor grootere dingen, die nog in de toekomst lagen.

Eenmaal per jaar hielden de Joden op den tienden dag van de zevende maand de verzoendagsceremoniën. Het woord „verzoening” stamt af van het Hebreeuwsche woord *kaphar* hetgeen „bedekken” beteekent. De verzoening was volkomen een maatregel van herstel om de Joden weer in een toestand van vrede met God te brengen. De zonde der natie werd op symbolische wijze bedekt door het bloed der geofferde stieren en bokken, waardoor de grootere offerande voorschaduw werd. God stelde onder de Joden het priesterambt in, opdat de priesters den goddelijken dienst konden verrichten. (Exodus 28 : 1) De priesters offerden de verzoendagsofferanden. Deze dienst van

het priesterschap wees symbolisch op de herstelling van Israël in de goddelijke gunst. Het doel van het offeren van het priesterschap was, zorg te dragen voor het reinigen der zonde en de kwaaddoeners weer met God te verzoenen.

Door de wijze, waarop God met Israël handelde, ging hij door, de les der herstelling te onderwijzen. Herhaalde malen dwaalden de Joden van Jehova af en bleven in gebreke zijn geboden te gehoorzamen. Telkens zond de Heer dan een bevrijder om hun vrijheid in het beloofde land weer te geven. Als de Joden dan na veel geleden te hebben hun slechten wandel inzagen en tot God riepen, hoorde hij hun geroep en herstelde hen in zijn gunst.

„Maar wanneer het hun zeer bang was, verwekte Jehova richters, die hen redden uit de hand hunner plundersaars. Doch ook naar hun richters hoorden zij niet; want zij boeelerden andere goden achterna, wierpen zich daarvoor neder en tergden Jehova. Zij weken spoedig af van den weg door hun vaderen, die naar Jehova's geboden gehoord hadden, bewandeld: zij handelden niet goed. Als Jehova hun dan richters verwekt had, was Jehova met den richter en redde hen uit de hand hunner vijanden zoolang die richter leefde; omdat Jehova berouw kreeg door hun gekerm vanwege hun verdrukkers en vertrappers.” — Richteren 2 : 16–18.

Gedurende zeventig jaren waren de Joden in gevangenschap te Babel. God hoorde hun geroep, toen zij in ballingschap verkeerden, en herstelde hen weder in zijn gunst en hun vaderland Palestina.

Deze herstelling wordt door den Heer gebruikt als een voorbeeld voor de herstelling van Zion, dat God's organisatie is. „Als de Heer de gevangenen Zions wederbracht, waren wij gelijk degenen die droomen, toen werd onze mond vervuld met lachen en onze tong met gejuich; toen zeide men onder de Heidenen: De Heer heeft groote dingen aan dezen gedaan.” (Ps. 126 : 1, 2) De ware Christenen, die leden van Zion zijn, hebben dus zoowel belangstelling voor het voorbeeld als de werkelijkheid der herstelling. In dit verband lette men op de woorden van den profeet, die hij onder de leiding des Heeren sprak:

Wanneer nu al deze woorden, de zegen en de vloek die ik u heb voorgelegd, over u komen, gij ze ter harte neemt onder al de volken waarheen Jehova, uw God, u verdreven heeft, gij u bekeert tot Jehova, uw God, en gij van ganscher hart en ganscher ziel naar hem luistert, overeenkomstig al wat ik u heden gebied, zoowel gij als uw kinderen, dan zal Jehova, uw God, uw lot wenden, zich uwer erbarmen en u wederom verzamelen uit al de volken waaronder Jehova, uw God, u heeft verstrooid; al waart gij verdreven naar het einde des hemels, van daar zal Jehova, uw God, u herzamelen en terughalen, en Jehova uw God, zal u brengen in het land dat uw vaderen hebben bezeten, zoodat gij het bezit, en u weldoen en u vermenigvuldigen nog meer dan uw vaderen. Dan zal Jehova, uw God, het hart van u en uw kroost besnijden om van ganscher hart en ganscher ziel Jehova, uw God lief te hebben, opdat gij leeft.” — Deut. 30 : 1-6.

Onder meerdere zegt de Heer in dezen tekst: „De Heer uw God zal u in het land brengen, dat uw vaders bezeten hebben.” Adam was de vader der menschheid, en Eden was het land, dat hij als volmaakt mensch bezeten heeft. De belofte des Heeren is dus, dat hij de menschheid zal herstellen en de aarde tot een heerlijke woonplaats zal maken. Dan zullen de menschen zeggen: „Dit land . . . is aan den hof van Eden gelijk geworden.” (Ezech. 36 : 35) Het was in het jaar 73 A. D. dat de Joden, gedreven door de militaire benden van Rome, uit Jeruzalem verdreven en uit hun vaderland verbannen werden. Ongetwijfeld was dit de verdrijving, waarop Jezus betrekking nam, toen hij verklaarde, dat Jeruzalem zou worden „vertreden van de Heidenen, totdat de tijden der Heidenen vervuld zijn”. (Lucas 21 : 24) God liet Mozes over deze uitdrijving de volgende profetie schrijven: „Hoort gij desondanks niet naar mij en gaat gij dwars tegen mij in, dan zal ik ook in grimmigheid dwars tegen u in gaan en u tuchtigen, zeven keer wegens uw zonden. . . . Ik zal uw steden tot puinhoopen maken en uw heiligdommen verwoesten, en den liefelijken geur uwer offers niet ruiken. Ja, ikzelf zal het land verwoesten: zoodat uw vijanden „de Romeinen, Turken, Kruisvaarders en anderen” die er zich in nederzetten er over verstomd staan; en u zal ik verstrooien onder de natiën . . . Dan zullen zij hun schuld en die hunner vaders belijden . . . wordt dan hun onbesneden hart gebogen en boeten zij zoo hun schuld, dan zal ik gedenken het verbond met Jacob, en het verbond met Izaäk en Abraham zal

Ik gedenken. Ook zal ik het land gedenken. . . . Met dat al . . . versmaad ik hen niet en heeft mijn ziel niet zulk een afkeer van hen dat ik hen verdelg en mijn verbond met hen verbreek; . . . En ik zal te hunnen bate het verbond met de vroegeren gedenken, . . . opdat ik hun ten God zou zijn. Ik ben Jehova." — Lev. 26 : 27-45.

Aan het einde van den langen strijd en de verstrooiing der Joden begon God's gunst zich jegens hen weer te openbaren. De Christen heeft groote belangstelling voor de vervulling van deze profetie, omdat deze samengaat met de tegenwoordigheid des Heeren en de oprichting van zijn koninkrijk. Het einde van de verstrooiing, waarover Jezus sprak, kenmerkt het begin van de grootste herstelling Israëls. Het beteekent niet alleen het bijeenvergaderen van degenen, die in de verschillende natiën op aarde leven, in hun eigen land, maar ook het terugbrengen van de dooden uit het graf. „Daarom, profeteer en zeg tot hen: Zoo spreekt de Heer Jehova: Ik zal uw graven openen, u uit uw graven doen opkomen en u brengen op Israëls bodem." — Ezech. 37 : 12.

Vijgen

God liet zijn profeet de vijg en den vijgeboom als symbolen in betrekking tot de Joden gebruiken. Dit heeft ook de bijzondere belangstelling van den Christen, omdat deze dingen ook in het belang van den Christen geschreven zijn. „En deze dingen alle zijn hunlieden overkomen tot voorbeelden; en zijn

beschreven tot waarschuwing van ons, op welke de einden der eeuwen gekomen zijn." (1 Cor. 10 : 11) Het Bijbelsche bewijs wordt hier voorgelegd om aan te toonen, dat deze symbolen op de Joden van toepassing zijn.

God liet Jeremia profeteeren over de uitdrijving en gevangenneming der Joden. Voor den tempel des Heeren werden twee manden vijgen gezet, waarop de Heer de aandacht van den profeet vestigde. „En Jehova zeide tot mij: Wat ziet gij, Jeremia? Ik zeide: Vijgen; de goede zijn zeer goed, de slechte zeer slecht, te slecht om te eten. Zoo zegt Jehova, Israëls God: Gelijk deze goede vijgen, zoo zal ik de ballingen van Juda, die ik uit deze plaats heb weggezonden naar het land der Chaldeën, aanzien ten goede. Maar de slechte vijgen, die te slecht zijn om te eten, zoo zegt Jehova, daarmee zal ik gelijkstellen Zedekia, den koning van Juda, zijn vorsten en het overschot van Jeruzalem, die in dit land zijn overgebleven, en die zich in Egypteland hebben neergezet: ik zal hen maken ten speelbal voor alle koninkrijken der aarde, en tot versmading, tot een spreekwoord, tot beschimping, tot vervloeking, op aarde plaatsen werwaarts ik hen zal wegdrijven." „Zoo zegt Jehova der heirscharen: Zie, ik laat op hen los het zwaard, den honger en de pest, en ik zal hen gelijk stellen met de walgelijke vijgen, die te slecht zijn om te eten." — Jer. 24 : 3, 5, 8, 9; 29 : 17.

Verder liet God in betrekking tot de Joden het volgende schrijven: „Het heeft mijn wijnstok tot een woestenij, mijn vijgeboom tot een geknakt stuk

hout gemaakt; het heeft de schors er afgetrokken en weggeworpen, zoodat de ranken wit zijn geworden." — Joël 1 : 7.

Kort na Jezus' glorieijken intocht in Jeruzalem en voordat hij de groote profetie over het einde der wereld ten aanhoore van zijn discipelen uitsprak, sprak hij in symbolische taal over den vijgeboom, waarbij hij klaarblijkelijk betrekking nam op de natie Israëls. „Hij liep naar een vijgeboom, dien hij aan den weg zag, maar vond er niets dan bladeren aan. Nu zeide hij tot hem: In der eeuwigheid (volgens het Grieksch, tot aan het [einde van het] tijdperk of de wereld) groeie aan u geen vrucht meer! En de vijgeboom verdorde onmiddellijk." — Matth. 21 : 19.

Practisch terzelfder tijd zeide Jezus tot de leiders van Israël: „Daarom zeg ik u: Het Koninkrijk Gods zal u ontnomen worden en gegeven aan een volk dat de vruchten er van opbrengt." — Matth. 21 : 43.

Bij nog een andere gelegenheid nam Jezus betrekking op het Joodsche volk: „Hij gaf hun de volgende gelijkenis: Iemand had een vijgeboom, die in zijn wijngaard geplant was. Toen hij daar aan vrucht kwam zoeken, vond hij er geen. Hij zeide dan tot den wijngaardenier: Zie, ik kom nu drie jaren aan dezen vijgeboom vruchten zoeken en vind er geen. Hou hem om. Waartoe beslaat hij den grond zonder nut? Maar hij antwoordde: Heer, laat hem nog dit jaar staan; dan zal ik den grond er omheen omspitten en bemesten; misschien

draagt hij in het volgend jaar vrucht. Zoo niet, hou hem dan om." — Lucas 13 : 6-9.

Daar wij nu ten duidelijkste hebben kunnen vaststellen, dat de vijg en de vijgeboom symbolisch in betrekking tot het Joodsche volk gebruikt werden, lette men op de verdere woorden van Jezus in antwoord op de vraag over zijn tegenwoordigheid en het einde der wereld: „Leert van den vijgeboom deze gelijkenis: wanneer zijn takken zacht worden en zijn bladeren uitspruiten, dan weet gij, dat de zomer nabij is; zoo ook, wanneer gij dat alles ziet, weet dan dat hij nabij is, voor de deur staat." — Matth. 24 : 32, 33.

Jezus gaf te kennen, dat de ware navolgers van Christus, die het overblijfsel aan het einde der wereld zouden vormen, op deze dingen zouden letten, en dat indien zij hiermede getrouw zouden voortgaan tot het einde, zij het koninkrijk Gods in volkomen heerlijkheid zouden zien opgericht. „Voorwaar, ik zeg u, dit geslacht gaat niet voorbij voordat alles is geschied." (Matth. 24 : 34) En ter verdere aansporing van het getrouwe overblijfsel zei de hij: „Wanneer deze dingen beginnen te geschieden, ziet dan opwaarts en heft het hoofd omhoog; want uw verlossing nadert." — Lucas 21 : 28.

Paulus, een Jood en apostel voor de Heidenen, doet een aanhaling uit den Profeet Jeremia over het nieuwe verbond: „Zie, de dagen komen, spreekt de Heer, dat ik met het huis Israël en het huis Juda een nieuw verbond sluit, niet gelijk het verbond dat ik met hun vaders heb gesloten, ten dage dat ik hen bij de hand vatte om hen uit Egypteland

te leiden; want zij zijn aan mijn verbond niet getrouw gebleven, en ik heb hen aan hun lot overgelaten, spreekt de Heer. Want dit is het verbond dat ik na dezen met het huis Israël zal maken, spreekt de Heer: Mijn wetten zal ik hun inprenten, en in hun hart zal ik ze schrijven, en ik zal hun tot God zijn, en zij zullen mij ten volk wezen." (Hebr. 8:8-10) Dan zegt de apostel: „Zoo zal geheel Israël gered worden, gelijk geschreven staat: ... En hierin bestaat het verbond met hen van mijnerwege, dat ik hun zonden vergeef." (Rom. 11:26, 27) Betrekking nemende op hetzelfde verbond profeteerde Jeremia: „Zoo zegt Jehova der heirscharen, Israël's God: Wederom zal men, als ik hun lot wend, in het land Juda en in zijn stede dit woord spreken: Jehova zegene u, woonstede des heils, gewijde berg!" — Jer. 31:23.

De bepalingen van het nieuwe verbond op zichzelf reeds bewijzen de bijeenvergadering en herstelling der gehoorzamen van Israël in hun land en in de volkomen gunst Gods. De basis voor dat verbond is niet het bloed van stieren en bokken, maar het bloed van den geliefden Zoon Gods, dat vergoten werd om den menschen het eeuwige leven te schenken. — Joh. 3:17.

Alle Natiën

Niet alleen dat de Joden onder de bepalingen van het nieuwe verbond met herstelling begunstigd zullen worden, maar deze gunst zal ook aan alle volken en natiën der aarde verleend worden. God's

De vernietiging van Sodom

Maar Sodom en haar dochters zullen tot hun vorigen staat terugkeeren.

onveranderlijke belofte is, dat „in uw zaad zullen alle volken en natiën der aarde gezegend worden”. Dit zaad is de Christus. (Galaten 3 : 16, 27–29) Dit is opnieuw een reden, waarom het overblijfsel der Christenen, dat nog op aarde is, groote belangstelling heeft voor de herstelling.

Dat de hoop op leven door een herstelling aan alle natiën, ja zelfs aan zulk een overspelig volk, zooals Sodom en Samaria, door den Heer gesterkt wordt, wordt bewezen door de woorden van God's Profeet Ezechiël: „Dan zal ik gedenken het verbond dat ik met u sloot in de dagen uwer jeugd, en het eeuwig verbond aan u gestand doen.” (Ezech. 16 : 60) De „oudere zuster” der Joden was Samaria, en de „jongere zuster”, die hier genoemd wordt, was Sodom: „Zoo zullen uw zusters Sodom met haar dochters en Samaria met haar dochters tot haar vroegeren staat terugkeeren, en gij zult met uw dochters desgelijks tot uw vroegeren staat terugkeeren.” — Ezech. 16 : 55.

De menschen uit alle talen zullen komen om den Heer te zoeken en van God's gunst aan de Joden hooren, en zullen een zelfde gunst uit de hand des Heeren voor zich zoeken: „Zoo zegt Jehova der heirscharen: In die dagen zullen tien mannen uit allerlei heidensche talen de slip van een Joodschen man grijpen en vasthouden, met de woorden: Wij willen met u gaan; want wij hebben gehoord dat God met u is!” — Zach. 8 : 23.

Dat de terugkeer van de Joden in God's gunst gelijk staat met den tijd, waarin God de voorrechten des levens aan alle menschen, zoowel dooden

als levenden zal uitstrekken, wordt door de volgende woorden aangetoond: „Want indien hun verwerping de verzoening der wereld is, wat zal dan hun aanneming minder zijn dan een opleven uit de dooden? Immers, indien de eerstelingen heilig zijn, dan is ook het deeg heilig; is de wortel heilig, dan ook de takken.” — Rom. 11 : 15, 16.

De herstelling beteekent dus voor alle menschen de hoop op het eeuwige leven. In den glorietijd der Joodsche natie genoot dat volk in alle opzichten vele voordeelen boven de Heidenen. (Rom. 3 : 1, 2) Onder den invloed van Satan, die door de geestelijkheid van dien tijd op het volk Israël uitgeoefend werd, steenigden de Joden God's profeten of vervolgden hen op andere wijze. Toen de grootste aller profeten, Christus Jezus, kwam, brachten dezelfde werktuigen des Duivels hem op de meest wreedaardige wijze ter dood, namelijk door kruisiging. Welke bijzondere aanspraak de Joden ook op de goddelijke gunst mogen gehad hebben, deze aanspraak verbeurden zij geheel, toen zij Jezus als koning verwierpen en hem kruisigden. De Heidenen hebben daarom hetzelfde recht op de zegeningen des Heeren als de Joden. Dit moet de reden geweest zijn, waarom Jezus de volgende woorden tot de Joden richtte: „Het zal voor Tyrus en Sidon draaglijker zijn op den Oordeelsdag dan voor u.” (Matth. 11 : 22) Zijn woorden geven ten duidelijkste aan, dat de toestanden voor beiden op den dag des oordeels dragelijk zullen zijn, maar voor de Heidenen zullen zij „dragelijker” zijn dan voor de Joden. Wij hebben het duidelijke bewijs, dat

God de Joden zal herstellen en dat niets minder voor de Heidenen verwacht kan worden. Moge men steeds bedenken, dat God de herstelling en het leven niet aanbiedt, omdat de menschen deze zegeningen verdienen, maar omdat zijn Naam en zijn Woord er mede gemoeid zijn.

Egypte

Egypte wordt in de Schrift symbolisch gebruikt om Satan's organisatie voor te stellen. De toepassing heeft in hoofdzaak betrekking op de leidende klasse, maar moet ook vanzelf van toepassing zijn op alle menschen van Egypte, omdat zij aan de regeerders onderworpen waren en een deel van die natie vormden. In de Schrift hebben de woorden „te dien dage” in het bijzonder betrekking op den tijd, beginnende als God zijn gezalfden Koning op zijn troon zet (Ps. 2 : 6), en voortdurende zoolang Christus zal regeeren, wanneer het leven in de herstelling zal worden verleend. Met deze gedachten in den zin worden de volgende woorden van den profeet ons duidelijk: „Zoo zal Jehova zich aan de Egyptenaren bekendmaken, en zullen de Egyptenaren te dien dage Jehova erkennen, hem dienen met offers en gaven, geloften aan Jehova afleggen en ze betalen. Jehova zal de Egyptenaren duchtig slaan en dan genezen; wanneer zij zich tot Jehova bekeeren, zal hij zich door hen laten verbidden en hen genezen. Te dien dage zal er een heirbaan zijn van Egypte naar Assur, en Egypte zal met Assur hem dienen. Te dien dage zal Israël de derde zijn

naast Egypte en Assur, een toonbeeld van zegen in het midden der aarde, door Jehova der heirscharen gezegend met deze woorden: "Gezegend mijn volk Egypte, mijn maaksel Assur en mijn erve Israëel!" — Jes. 19 : 21-25.

De Assyriërs stellen meer de politieke leiders, die het bewind voeren voor, terwijl van Egypte gezegd kan worden, dat het meer in het bijzonder de commercieele en militaire klasse, die daar in het bijzonder op den voorgrond treedt, voorstelt. Lang hebben er oneenigheden tusschen dezen bestaan. De profeet zegt hier dat er in den tijd der herstelling een heirbaan tusschen deze menschen zal zijn en dat zij elkander zullen dienen en met elkander en met het volk Israëel in volkomen overeenstemming zullen zijn, en dat de Heer hen allen zal zegenen.

Moab, Ammon en Elam zijn symbolen van Satan's organisatie, omdat het volk dezer natiën in Satan's macht en hun regeerders Satan's werktuigen waren. Zij waren voor de waarheid verblind en daardoor kwam het, dat zij aan Satan onderworpen werden. Maar God zal zelfs ook hen barmhartigheid bewijzen zooals geschreven staat: „Maar eenmaal zal ik het lot van Moab wenden, spreekt Jehova. Tot zoover het gericht over Moab.” (Jer. 48:47) „Doch na dezen zal ik het lot der Ammonieten wenden, spreekt Jehova... Maar eenmaal zal ik het lot van Elam wenden, spreekt Jehova.” — Jer. 49 : 6, 39.

Het Katholieke kerksysteem en de Protestantse kerksystemen hebben getracht de volken der we-

reld naar hun eigen verlossingsplan te bekeeren. Zij zijn hierin niet geslaagd, omdat hun plannen valsch zijn en hun oorsprong in Satan den vijand vinden. Alle natiën der aarde bevinden zich onder de verdrukkende macht van Satan. Zijn vertegenwoordigers hebben schoonlijkende verlossingsplannen op den voorgrond gesteld, maar al deze plannen zijn onvoldoende en onrijp geweest. Te zijner tijd zal God zijn oppermacht, zijn wijsheid en zijn goedertierenheid toonen door aan alle volken der aarde leven aan te bieden door middel van verlossing en herstelling. Door de werking van het nieuwe verbond moeten alle menschen tot een kennis der waarheid gebracht worden, omdat het bloed van Jezus in de verlossing van allen voorziet. (1 Tim. 2 : 3-6) Als de volken der aarde tot een kennis der waarheid gebracht worden, zullen zij beginnen te erkennen, dat het leven hun aangeboden wordt door Christus Jezus als een genadegift van God. (Rom. 5 : 18, 19; 6 : 23) „Ik wil afvalligen uw wegen leeren, zoodat zondaars zich bekeeren tot u.” (Ps. 51 : 15) De Heer zal de wereld op zijn manier bekeeren, en zij zal zijn zegeningen ontvangen.

In dien gelukkigen tijd zal God tot de menschen spreken en zeggen: „De goddelooze verlate zijn weg, de slechtaard zijn overleggingen, hij bekeere zich tot Jehova, opdat hij zich zijner erbarme, tot onzen God, want hij schenkt ruimschoots vergiffenis.” (Jes. 55 : 7) „Dan zult gij, het ziende, stralen van vreugde; uw hart zal sidderen en verruimd worden; want de rijkdom der volken wordt

uw deel, de schatten der natiën komen aan u." — Jes. 60 : 5.

Evenals Job een gezicht van den grooten Verlosser had, evenzoo zullen alle menschen de gelegenheid krijgen God's voornemen ter hunner zegening door Christus te zien en te begrijpen. Het bloed van Jezus werd verschaft terwille van alle menschen, en allen zullen in de gelegenheid komen, zich de voordeelen van het groote rantsoenoffer ten nutte te maken. (Hebr. 2 : 9) Dit heeft zoowel betrekking op de levenden als op de dooden. Dan zullen „Jehova's vrijgekochten wederkeeren (van ziekte, lijden en dood), zij zullen Zion binnenkomen onder gejubel, met altoosdurende vreugde". (Jes. 35 : 10) „Alle einden der aarde zullen het gedenken en zich keeren tot Jehova, alle geslachten der volken zich neerwerpen voor zijn aangezicht; want aan Jehova behoort het koningschap, hij is heerscher over de volken." — Ps. 22 : 28, 29.

Opstanding

De leerstelling van de opstanding der dooden wordt onweerlegbaar door de Schrift bewezen. Die leerstelling is niets minder dan het bewijs, dat door bemiddeling van de goede diensten van Christus den Verlosser, het leven hersteld zal worden. Het Grieksche woord *anastasis*, dat in het Nieuwe Testament met „opstanding" vertaald wordt, kan niet uitsluitend tot het Nieuwe Testament beperkt worden. De „Septuaginta Vertaling" van den Bijbel werd ongeveer 300 jaren voor het

Nieuwe Testament gemaakt. Alle Grieksch sprekende Joden zouden het woord *anastasis* in verband met de opstanding der dooden gebruiken. Bewijs hiervoor vinden wij in de volgende teksten:

„Hierop zeide Boaz: Wanneer gij van Noömi den akker koopt, dan verwerft gij u tevens Ruth de Moabietische, de vrouw van den afgestorvene, om den naam van den afgestorvene in stand te houden (Grieksch, *anasteesai*) over zijn erfdeel. Ook verwerf ik mij Ruth de Moabietische, de vrouw van Mahlon, tot vrouw, om den naam van den afgestorvene over zijn erfdeel in stand te houden (Grieksch, *anasteesai*).” (Ruth 4:5,10)

„Dooden herleven niet, schimmen staan niet op; daarom, toen gij hen gekastijd hebt en verdelgd, hebt gij alle gedachtenis aan hen uitgewischt (*anastesousi*). Mochten uw dooden herleven (*anastesontai*), mijn lijken opstaan.” (Jes. 26:14, 19) „En gij, (Daniël) ga naar het einde; gij zult rusten en opstaan (*anasteseei*) tot het voor u bestemde aan het einde der dagen.” (Dan. 12:13)

„Te dien dage zal ik de gevallen tent van David weer oprichten (*anastesoo*), haar breuken herstellen, haar ingestorte deelen weer oprichten (*anastesoo*), haar opbouwen, als in den ouden tijd.” — Amos 9:11.

God beloofde het land Palestina aan Abraham, Izaäk en Jacob. Zij ontvingen echter van dat land geen voetbreed als gift. Zij waren genoodzaakt alles wat zij bezaten te koopen. Deze menschen zijn nu dood. Zij moeten opgewekt worden, opdat God's belofte zijn vervulling moge hebben. De belofte

luit, dat zij van de dooden zullen terugkeeren en tot zichtbare heerschers of vorsten op aarde zullen aangesteld worden. „In de plaats uwer vaderen zullen uw zonen komen, gij zult hen aanstellen tot vorsten in het gansche land.” (Ps. 45 : 17) Dit beteekent de herstelling der „vaderen” van den Koning, den Messias, opdat deze menschen als zijn kinderen in gemeenschap met Christus, den Messias, mogen komen en van God door hem het leven mogen ontvangen. Overeenkomstig de Schrift moet de Messias een afstammeling van Noach, Sem, Abraham, Izaäk, Jacob, Juda en David zijn, en zoo ligt hierin dus het bewijs, dat deze mannen, die onder de beproeving getrouw bleven en hun rechtschapenheid bewaarden, uit den dood opgewekt, hersteld en kinderen van den Messias moeten worden. Ter bevestiging hiervan verklaarde Jezus, dat deze menschen in zijn koninkrijk de aardsche vertegenwoordigers zouden zijn. — Matth. 8 : 11, 12.

De Schrift steunt de gevolgtrekking, dat Jeruzalem de belangrijkste stad der aarde zal worden. Lang geleden koos God deze stad om aldaar zijn Naam te vestigen. Als hij zijn getrouwen uit het verleden, die hem steeds getrouw dienden, hersteld heeft en hen in het land Palestina gebracht heeft, zou het 't meest logische zijn, dat Jeruzalem tot aardsche zetel der regeering gemaakt zou worden. Ter bevestiging van deze gevolgtrekking beschouwe men de volgende teksten:

„Jehova zal u tot hoofd en niet tot staart maken; het zal met u louter naar omhoog en niet naar om-

laag gaan, wanneer gij luistert naar de geboden van Jehova, uw God, die ik u heden geef, door ze te onderhouden en te betrachten." — Deut. 28 : 13.

„Want Jehova heeft Zion vertroost, heeft al haar puinhoopen vertroost, maakt haar woestijn aan Eden gelijk, haar wildernis aan den hof van Jehova; vreugde en blijdschap zal in haar gevonden worden, lofgezing en lied." — Jes. 51 : 3.

„Maar verheugt en verblijdt u voor altijd voor wat ik scheppen ga; want zie, ik schep Jeruzalem tot blijdschap, mijn volk tot vreugde; en ik zal mij verblijden over Jeruzalem, mij verheugen in mijn volk. Daar zal niet meer gehoord worden geweest of gekrijt. Zij zullen zich niet om niet vermoeien, noch kinderen baren die plotseling sterven; want zij zijn een geslacht van gezegenden door Jehova, en hun nakomelingen met hen." — Jes. 65 : 18,19,23.

„Zoo zegt Jehova der heirscharen: Eenmaal zullen oude mannen en oude vrouwen op Jeruzalem's pleinen zitten, allen met den stok in de hand, vanwege hun hoogen leeftijd, en zullen de pleinen der stad vol knapen en meisjes zijn, die spelen op haar pleinen." — Zach. 8 : 4, 5.

De Koninklijke Linie

Overeenkomstig God's belofte kan het koninkrijk van den Messias slechts in werking treden door de herstelling der koninklijke familie Davids. Wij kunnen er zeker van zijn, dat Koning David den geliefden Zoon Gods voorschaduwde, die de rechtmatige Heerscher der aarde is. Toen God den

schepter van het voorbeeldige koninkrijk aan David's nakomeling ontnam, verklaarde hij, dat de kroon en de diadeem bij de komst van hem, wiens recht het is, hersteld zouden worden. (Ezech. 21 : 24-27) Dit moeten de discipelen van Jezus in gedachte gehad hebben, toen zij zeiden: „Heer, zult gij in dezen tijd het koninkrijk over Israël weer oprichten?” — Hand. 1 : 6.

Ter verdere bevestiging hiervan dienen de volgende woorden: „Weel want die dag is groot, zonder weerga, een tijd van nood is het voor Jacob; doch hij zal er uit gered worden. Te dien dage, spreekt Jehova der heirscharen, zal ik zijn juk van uw hals afnemen en breken en de banden die u knellen stukrijten en niet langer zullen vreemden hem dienstbaar maken, maar zij zullen Jehova, hun God, dienen en David, den koning dien ik hun verwekken zal.” — Jer. 30 : 7-9.

Ook de volgende tekst steunt deze gevolgtrekking: „En gij, Kudde-toren, heuvel van Zion's dochter, tot u (Christus den Koning) zal de voormalige heerschappij komen, aan u het koningschap van Jeruzalem tebeurtvallen.” — Micha 4 : 8.

De Apostel Paulus geeft een aanhaling uit den achtsten Psalm, die een profetie over de herstelling des menschen is. Hij toont duidelijk aan, dat het een profetie is omdat hij verklaart, dat wij nu alle dingen aan de heerschappij van den rechtmatigen Koning der aarde onderworpen zien. Volgens de woorden van den apostel is de Psalm in de eerste plaats van toepassing op Jezus, onder wiens voeten Jehova alle dingen zal onderwerpen.

Christenen hebben de grootst mogelijke belangstelling voor de volledige oprichting der goddelijke, rechtvaardige heerschappij onder Christus, den Koning. God beloofde zijn geliefden Zoon het Koninkrijk, en door de genade Gods noodigde Christus Jezus op zijn beurt zijn trouwe navolgers uit met hem deel te hebben aan dat koninkrijk. (Lucas 22 : 28, 29) Daar een van de grootste werken van het koninkrijk zal zijn, de menschen den weg ten leven te leeren en hen met de waarheid, die op volkomen herstelling wijst, bekend te maken, verheugt de Christen zich nu ten zeerste over het feit, dat hem het voorrecht verleend is, reeds nu het licht van God's voornemen om alle geslachten der aarde te zegenen, te erkennen. — Ps. 126 : 2.

Zijn Naam

Gedurende vele lange eeuwen is de naam Jehova's onder de volken der aarde gelasterd en bespot. De ondervindingen van Job geven een prachtig beeld van de methode, die Satan gebruikt heeft om den naam Gods in discrediet te brengen en de menschen van God af te keeren. De drie zoogenaamde vrienden van Job werden door den vijand als mondstukken gebruikt om den naam Gods uit te spreken, maar in hun hart stonden zij verre van hem. En zoo is het ook met hun tegenhanger, de geestelijkheid der verschillende kerk-systemen, die wel de aanspraak maakt voor God te spreken, maar wier hart ver van hem verwijderd is.

Tegenwoordig worden de geestelijken hooggehouden door de wreede en zelfzuchtige commerciële belangen. De geestelijkheid werkt in nauwkeurige overeenstemming met de andere twee deelen van de organisatie des Duivels. De groote commerciële belangen, handelend door hun agent, de National Broadcasting Company, maken thans godlasterlijk en lichtvaardig bekend, dat de godsdiensten der Joden en Heidenen één geworden zijn en dat de financieele belangen den rabbijn, den Katholieken priester en den Protestanten geestelijke samen gebracht hebben, zoodat allen nu één godsdienst hebben en zich kunnen bedienen van de middelen, die de Zakenwereld hun biedt, om hun boodschap door het geheele land te verkondigen, onder slechts één beding, dat niemand zal spreken over een leerstellig punt, dat anderen zou kunnen treffen. Evenals Job's oogenschijnlijke vrienden geven deze een zoogenaamd plan tot heil der menschheid aan. Natuurlijk loochenen zij allen het groote rantsoenoffer van Jezus en noemen het in het geheel niet, omdat dit een aanstoot zou geven aan de Joden en de voorstanders van de evolutieleer. Allen loochenen God's koninkrijk op aarde door Christus, omdat dit aanstootelijk zou zijn voor de huidige regeerende machten met inbegrip van de Zakenwereld, die het initiatief voor dezen hedendaagschen godsdienst genomen heeft. Zij loochenen allen de groote waarheid, dat de menschen het leven zullen ontvangen door verlossing, opstanding en herstelling, omdat zij weten, dat de menschen, nadat zij tot een kennis dezer waarhe-

den gekomen zijn, geen geloof meer zullen hechten aan de Godsontereende leerstellingen van inwonende onsterfelijkheid, vagevuur en eeuwige pijniging.

Het grootste paskwil, dat ooit in den naam des Heeren gemaakt is, vinden wij in de Federatie der Kerken van Christus in Amerika. Tot deze onheilige instelling worden alle afvallige en valsche leeraars toegelaten en welkom geheeten, en van zulk een organisatie is de waarheid uitgesloten. Dit is een ander agentschap van Satan den vijand. Het heeft ten doel, de menschen voor God's groot verlossingsplan te verblinden. Maar evenmin als Satan succes had door zijn drie vertegenwoordigers om Job van God af te keeren, evenmin zal ook het kolossale bedrog, dat optreedt onder den naam Federatie der Kerken er in slagen, oprechte menschen van God af te keeren. Het zal er slechts toe bijdragen, dat de oprechte en toegewijde navolgers van Christus Jezus den Heer een nog warmer hart zullen toedragen. God zegt thans: ‚Wacht op mij, ... want het ligt in mijn bedoeling deze onrechtvaardige organisatie van Satan in stukken te slaan; en daarna zal ik tot de menschen een zuivere boodschap der waarheid zenden, zoodat zij mijn naam kunnen aanroepen! (Zefanja 3:8,9) Satan en zijn organisatie zijn tot een spoedigen en volkomen ondergang gedoemd. God's naam zal gerechtvaardigd worden.

Toen Satan's organisatie Egypte arrogant en verdrukkend tegenover het volk optrad, ging de Heere God af tot Egypte, vernietigde die wereldmacht en bevrijdde zijn volk. Er staat geschreven,

dat hij dit deed, om voor zichzelf een naam te maken. Dat voorschaduwde God's voornemen om thans de organisatie des Duivels, die alle natiën der aarde beheerscht, te vernietigen; en al degenen, die hem zullen gehoorzamen, zullen eeuwig leven op aarde verkrijgen. Dit zal hij doen, omdat zijn groote naam erbij betrokken is, en zijn naam zal nu verheven worden. — Ezech. 36 : 22-32.

De getrouwen, die nu op aarde en in verbonds-gemeenschap met God staan, moeten hun recht-schapenheid bewaren door een volkomen toewij-ding aan God. Hij gebiedt hun thans zijn getuigen te zijn en aan de menschen te verkondigen, dat hij God is, dat hij het voornemen heeft zijn rechtvaar-dige heerschappij in het belang der menschheid op te richten. Het is thans het voorrecht derzulken, de groote werken Jehova's bekend te maken en den menschen aan te kondigen, dat zijn naam verhoogd is. Hij is de groote bron des levens, en hem en Christus Jezus te kennen beteekent het eeuwige leven. De menschen moeten weldra bekend zijn met de groote waarheid, dat „gezegend is het volk, wiens God Jehova is.”

Gij zult wenschen

DE ANDERE VIJF MERKWAARDIGE BOEKEN TE ONTVANGEN,

geschreven door
Rechter Rutherford

Omdat zij U een verder begrip over God's voornemen met de menschheid zullen geven. In deze vijf boeken legt Rechter Rutherford op de meest eenvoudige en interessante wijze neer, wat hij gevonden heeft.

Zijn behandeling van de onderwerpen zal voor U een ware verrassing zijn. In het geheel niet kerkelijk, sectarisch of dogmatisch. Niets van de schijnheilige lichtgevoeligheid, die zoo verfoeid wordt door menschen, die het hoe en waarom der dingen weten willen. Iedere bewering bewijst de schrijver op redelijke wijze, en gij zult U verwonderen over de unieke eenvoud van het geheel. Millioenen lezers hebben ze reeds in hun bezit.

Deze boeken, de geheele serie van vijf, ieder 368 pag., zenden wij U franco tegen vooruitbetaling van F. 3.25 (Giro 156 080) door geheel Nederland. Voor België Fr. 36.50. Voor prijzen in andere landen zie laatste bladzijde.

WACHTTOREN

Postbus 51
Opzichterstraat 66

Haarlem
Brussel

OORLOG OF VREDE?
MISDADEN EN RAMPEN
HEMEL EN VAGEVUUR
VERDRUKKING - Wanneer zal zij eindigen?
WAAR ZIJN DE DOODEN?
HET KONINKRIJK - De Hoop der Wereld

Deze zes hoogst merkwaardige verhandelingen uit de pen van Rechter Rutherford geven een redelijk en geheel bevredigend antwoord op vele belangrijke problemen, waarmede zich heden vele oprechte menschen bezighouden, doch waarop zij tot dusverre geen bevredigend antwoord mochten ontvangen.

Deze zes 64-pagina brochures ontvangt U franco door geheel Nederland tegen inzending van een bedrag van F. 0.50 aan postzegels of op Giro 156080. Voor België Fr. 6.—
Voor prijzen in andere landen zie laatste bladzijde

WACHTTOREN

Postbus 51
Opzichterstraat 66

Haarlem
Brussel

Het Hoofdbureau van het

WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY

is gevestigd

117 Adams Street, Brooklyn, N. Y., U. S. A.

Vertakkingen in andere landen:

Aleppo,	Rue Salibe	Lódź,	ul. Rzgowska 24
Argyrokastro,	A. Idrisis	Londen,	34 Craven Terrace
Athene,	Lombardou 51	Maagdenburg,	Wachtturmstrasse
Atzacapotzalco, Mexico,	Constitucion 28	Madrid,	Apartado de Correos 321
Auckland,	3 William St., Mt. Albert	Maribor,	Krekova ul. 18
Bern,	Allmendstrasse 39	Oslo,	Inkognitogaten 28 b
Bombay 5,	40 Colaba Rd.	Parijs IX,	129, Faubourg Poissonnière
Brünn-Julienfeld,	Hybesgasse 30	Pinerolo, Prov. Torino,	Via Silvio Pellico 11
Brussel, Opzichterstraat 66		Riga,	Cesu ielā 11 dz. 25
Buenos Aires,	Calle Bompland 1653	S. Paulo,	Av. Celso Garcia 951
Demerara,	Box 107, Georgetown	Seoul,	147, Key-long
Haarlem,	Postbus 51	Stockholm,	Luntmakaregatan 94
Helsingfors, Tempelikatu 14		Strathfield, N. S. W.	7 Beresford Rd.
Honolulu, T. H., Box 681		Tallinn,	Suur Tartu-maantee 72/3
Jamaica, Kingston, Box 18		Tokio-Fu, Iogimachi,	58 Ogikubo 4-Chome
Kaapstad,	6 Lelie Street	Toronto,	38-40 Irwin Ave.
Kaunas, Tulpių g-vė 5, b. 1		Trinidad,	Port of Spain, Box 194
Kopenhagen,	Søndre Fasanvej 56	Weenen VII,	Halbgasse 26
Kosice,	Kolcseyho ul. 71		
Lagos, Nigeria,	15 Apongbon St. (Box 695)		
Lissabon,	Rua D.Carlos Mascarenhas 77		

Men wordt verzocht, zich te richten tot Watch Tower Bible & Tract Society aan de bovenstaande adressen, om de prijzen van onze lectuur in de betreffende landen aan te vragen. Enkele onzer geschriften zijn in zes-en-dertig talen gedrukt.

